

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำทางเพศที่กระทำต่อเด็ก

เนปจูน จันทร์ศิริ

งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต

คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำทางเพศที่กระทำต่อเด็ก

เนปจูน จันทร์ศิริ

งานนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต

คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2567

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

LEGAL ISSUES REGARDING THE PREVENTION OF RECIDIVISM IN SEXUAL OFFENSES
AGAINST CHILDREN

NAPJUNE JANSIRI

AN INDEPENDENT STUDY SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR MASTER DEGREE OF LAWS
FACULTY OF POLITICAL SCIENCE AND LAWS
BURAPHA UNIVERSITY
2024
COPYRIGHT OF BURAPHA UNIVERSITY

คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์และคณะกรรมการสอบงานนิพนธ์ได้พิจารณางาน
นิพนธ์ของ เนปจูน จันทรศิริ ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรนิติ
ศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยบูรพาได้

คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์

คณะกรรมการสอบงานนิพนธ์

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

.....

(รองศาสตราจารย์ ดร.รัชณี แดงอ่อน)

..... ประธาน

(รองศาสตราจารย์ ดร.ประทีป ทับอัตรานนท์)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรรัมภา ไวยมุกข์)

..... กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ ดร.รัชณี แดงอ่อน)

..... คณบดีคณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ร้อยตำรวจเอก ดร. วิเชียร ตันศิริคงคล)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา อนุมัติให้รับงานนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยบูรพา

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร.วิทวัส แจ่มเอียด)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

65920030: สาขาวิชา: -; น.ม. (-)

คำสำคัญ: มาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ / คดีทางเพศที่กระทำต่อเด็ก /
อาชญากรรมทางเพศ

เนปจูน จันท์ศิริ : ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำทาง
เพศที่กระทำต่อเด็ก. (LEGAL ISSUES REGARDING THE PREVENTION OF RECIDIVISM IN
SEXUAL OFFENSES AGAINST CHILDREN) คณะกรรมการควบคุมงานนิพนธ์: รัชณี แดงอ่อน, น.ด.
ปี พ.ศ. 2567.

งานสารนิพนธ์เรื่องปัญหาการพิจารณาคดีเกี่ยวกับการป้องกันการเผยแพร่ความผิดซ้ำๆ
โดยเฉพาะที่สืบเนื่องเด็กสืบเนื่องเพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎีกฎหมายหลักการป้องกันความผิดซ้ำๆ
ตรวจสอบปัญหาการพิจารณาคดีที่ทราบถึงความผิดซ้ำ เป้าหมายที่มุ่งเน้นต่อเด็ก และเพื่อให้ได้
บทสรุปและการควบคุมทิศทางการที่น่าเชื่อถืออย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับการป้องกันความผิดซ้ำๆ ที่กล่าวถึง
เด็ก ๆ งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (การวิจัยเชิงคุณภาพ) โดยการวิจัยจากเอกสารสุจริตหนังสือ
บทความวิทยานิพนธ์วารสารสมุดบันทึกและอื่นๆ เป็นต้น

ผลการวิจัยพบว่าเห็นได้ชัดเจนความผิดซ้ำในคดีที่เกี่ยวกับความเชื่อที่ต่อเด็กเป็นจุดที่มีความ
สำคัญอย่างยิ่งต่อสังคมและพัฒนาการของเด็กผู้ตกเป็นเหยื่อของมาตรการทางการแพทย์มา
ผู้บริหารแก้ไขผู้ก่อความผิดซ้ำอีกคร้งในความผิดเกี่ยวกับความผิด เริ่มต้นเรื่องตามมาตรา 19 และ
มาตรา 21 ของเทศกาลมาตรการป้องกันความผิดซ้ำๆ ในความผิดเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือที่ใช้ความรุนแรง
พ.ศ.2565 ส่วนใหญ่สามารถขอความความเชื่อจากผู้บริสุทธิ์เป็นหลักความผิดเป็นจุดสำคัญได้ศึกษา
เปรียบเทียบกฎหมาย ของต่างประเทศบ่อยครั้งที่มีความสำคัญและอเมริกาในรายงานประจำรัฐอลา
บามา รัฐโอไอวาต่างได้ออกมาตรการเพื่อใช้บังคับบังคับแก่เหตุผลหลักที่ทำให้เกิดความเสียหายได้
โดยตรงต่อเด็กไว้เป็นการสนับสนุนและได้ไปรับรองไว้เป็นกรณีเฉพาะที่ทำให้เกิดความผิดซ้ำในคดีที่
กล่าวโทษที่กล่าวต่อเด็กอย่างมีประสิทธิภาพ สังคมให้เด็กได้รับความเห็นจากเรื่องราวต่างๆ

ผู้วิจัยได้บทสรุปและมักจะเป็นไปตามนั้นเพื่อปรับปรุงและแก้ไข มาตรการชี้แจงตาม
มาตรการป้องกันความผิดซ้ำๆในความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมหรือใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 ใน
มาตรา 19 และมาตรา 21 จะต้องเกิดผล สาเหตุการแก้ของกระบวนการทางการแพทย์แก่กรณีผู้
เชื่อถือความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับส่วนที่ต่อจากนั้นอีกประมาณ 15 ปี โดยไม่จำเป็นต้องขอความ
นับถือจากผู้เชื่อถือการกระทำความผิดของศาลเด็กอาจตกเป็น เหยื่อจากความสามารถในการบรรลุ
เป้าหมายมากที่สุด

65920030: MAJOR: -; LL.M. (-)

KEYWORDS: Prevention of recidivism sexual offenses against children sexual crimes

NAPJUNE JANSIRI : LEGAL ISSUES REGARDING THE PREVENTION OF RECIDIVISM IN SEXUAL OFFENSES AGAINST CHILDREN. ADVISORY COMMITTEE: RATCHANEE TANGON, Ph.D. 2024.

This independent research explores legal issues regarding the prevention of recidivism in sexual offenses against children and examines relevant concepts, theories, and legal principles. The study analyzes key legal challenges and offers conclusions and recommendations for establishing effective legal guidelines to prevent recidivism in such cases. This qualitative study draws on a variety of sources, including legal documents, academic texts, articles, theses, journals, and online materials.

The findings reveal that recidivism in sexual offenses against children is a critical issue with profound impacts on society and the development of child victims. The use of medical measures to rehabilitate repeat offenders according to Sections 19 and 21 of the Preventive Measures for Recidivism in Sexual or Violent Offenses Act B.E. 2565 faces limitations concerning obtaining consent from offenders. A comparative analysis of foreign legal frameworks, including those of South Korea and the United States, specifically in the states of Florida, California, Alabama, and Iowa indicate that these jurisdictions have established specific provisions aimed at effectively addressing recidivism and fostering a society that ensures the safety and protection of children from sexual abuse.

It can be concluded that legal measures under Sections 19 and 21 of the Preventive Measures for Recidivism in Sexual or Violent Offenses Act B.E. 2565 should be revised to align more effectively with the enforcement of medical measures for repeat offenders in cases of sexual offenses against children under 15 years of age. The requirement to obtain the offender's consent should be removed to maximize the protection of children from potential sexual crimes.

กิตติกรรมประกาศ

งานนิพนธ์เรื่อง “ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำทางเพศที่กระทำต่อเด็ก” (LEGAL ISSUES REGARDING THE PREVENTION OF RECIDIVISM IN SEXUAL OFFENSES AGAINST CHILDREN) ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์พิเศษ ดร.ประทีป ทัฬหสูว อุตตมานนท์ ที่ได้สละเวลาให้ข้อเสนอแนะในการวิพากษ์งานสารนิพนธ์นี้ ในส่วนของแนวคิด ทฤษฎีและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ทั้งให้ข้อสังเกตบางประการประเด็นเรื่องข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงกฎหมาย ผู้วิจัยขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์รัชณี แดงอ่อน และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อรรธมภา ไวยมุกข์ ที่กรุณาให้ข้อคิดเห็น ข้อเสนอแนะในการวิเคราะห์กฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งตรวจสอบการปรับใช้ คำให้เป็นคำทางการและเป็นภาษากฎหมายที่ถูกต้องและชัดเจนอันเป็นประโยชน์ต่องานสารนิพนธ์เป็นอย่างยิ่ง

ผู้วิจัยขอขอบคุณคณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาที่ได้พิจารณาให้ทุนส่งเสริมการศึกษาหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาในครั้งนี้ รวมทั้งขอขอบคุณบุคลากรของหน่วยส่งเสริมการวิจัยและผลิตเอกสาร ตำรา คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ทุกท่านที่ได้ช่วยประสานงานและดำเนินการจนสำเร็จได้ด้วยดี ท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณความดีนี้ให้แก่ครูบาอาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชานิติศาสตร์ทุกท่านไว้ ณ ที่นี้ รวมทั้งบิดามารดาที่เฝ้ากำลังใจให้งานนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

เนปจูน จันทร์ศิริ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ.....	ฅ
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ฐ
บทที่ 1.....	1
บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
ขอบเขตของการวิจัย.....	4
วิธีการดำเนินการวิจัย.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
บทที่ 2.....	7
แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันผู้กระทำผิดซ้ำทางเพศ.....	7
2.1 แนวคิดพื้นฐานตามหลักสิทธิมนุษยชน.....	7
2.2 หลักสิทธิขั้นพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก.....	11
2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของผู้ไคร้เด็ก.....	13
2.3.1 ทฤษฎีในการอธิบายถึงสาเหตุของพฤติกรรมทางเพศ.....	18
2.3.1.1 ทฤษฎีความไม่สมดุลทางชีวเคมีในร่างกาย (Biochemical Imbalance Theory).....	18

2.3.1.2 ทฤษฎีทางจิตวิทยา (Psychodynamic Theories).....	18
2.3.1.3 ทฤษฎีจิตพื้นฐานทางสังคม (Psychosocial Theory).....	19
2.4 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ	20
2.4.1 ทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรม (Crime Control Model)	20
2.4.2 ทฤษฎีการลงโทษเพื่อป้องกันอาชญากรรม (Deterrence Theory).....	21
2.4.3 ทฤษฎีการกำหนดความผิดอาญาเพื่อการแก้แค้นทดแทน (Retribution).....	21
2.4.4 ทฤษฎีการกำหนดความผิดอาญาเพื่อแก้ไขฟื้นฟู (Rehabilitation).....	22
2.4.5 ทฤษฎีความปลอดภัยของสังคม (Social Protection Theory).....	22
2.5 การป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ	22
2.5.1 วิธีการควบคุมฮอโมนเพศแก่ผู้มีพฤติกรรมกำเริบ	25
2.5.1.1 การบำบัดรักษาทางจิตวิทยา	26
2.5.1.2 การบำบัดรักษาโดยการให้ยา.....	26
2.5.1.3 การบำบัดรักษาโดยการผ่าตัด.....	27
2.5.2 วิธีการควบคุมฮอโมนเพศเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ.....	28
2.5.2.1 การใช้ยารักษาผู้กระทำความผิดด้วยความสมัครใจ.....	28
2.5.2.2 การใช้ยารักษาเพื่อควบคุมฮอโมนเพศเป็นการลงโทษทางเลือก	29
บทที่ 3	30
มาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ ทางเพศที่กระทำต่อเด็ก.....	30
3.1 มาตรการทางกฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ	30
3.1.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560.....	30
3.1.2 ประมวลกฎหมายอาญา.....	32
3.1.3 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546.....	39
3.1.4 พระราชบัญญัติคุ้มครองประพฤติ พ.ศ. 2559	41

3.1.5 พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560	42
3.1.6 พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ ความรุนแรง พ.ศ.2565	42
3.2 มาตรการทางกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันผู้กระทำความผิดซ้ำทางเพศ... 51	
3.2.1 มาตรการทางกฎหมายของสาธารณรัฐเกาหลีใต้	52
3.2.2. มาตรการทางกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา	57
3.3 ตารางเปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายไทยและมาตรการทางกฎหมายต่างประเทศ	75
บทที่ 4	78
วิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำทางเพศที่กระทำ ต่อเด็ก	78
4.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่ กระทำต่อเด็กตามกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศ	78
4.2 วิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดซ้ำในคดี ความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็ก	84
บทที่ 5	91
บทสรุปและข้อเสนอแนะ	91
บทสรุป.....	91
ข้อเสนอแนะ	94
บรรณานุกรม.....	96
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	102

สารบัญตาราง

หน้า

ไม่พบรายการสารบัญภาพ

สารบัญภาพ

หน้า

ไม่พบรายการสารบัญภาพ

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันนี้ ปัญหาการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศเป็นประเด็นที่มีความรุนแรงและสร้างความเสียหายต่อสังคมอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในกรณีที่ผู้กระทำความผิดได้รับการปล่อยตัวจากการลงโทษแล้วกลับมากระทำความผิดซ้ำ ความผิดเกี่ยวกับเพศไม่เพียงแต่สร้างผลกระทบต่อเหยื่อในเชิงจิตใจและร่างกาย แต่ยังทำให้สังคมสูญเสียความมั่นใจในระบบยุติธรรม นอกจากนี้ การที่ผู้กระทำความผิดสามารถกระทำความผิดซ้ำได้นั้น มักมีสาเหตุมาจากการบกพร่องในกระบวนการฟื้นฟูผู้กระทำความผิด รวมถึงการขาดมาตรการป้องกันที่เหมาะสม เช่น การติดตามดูแลและการให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมของตนเอง

ในหลายประเทศ รวมถึงประเทศไทย มีความพยายามที่จะนำมาตรการต่าง ๆ มาใช้เพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ เช่น การจัดทำทะเบียนผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ การบำบัดพฤติกรรม การใช้เทคโนโลยีในการติดตามตัว หรือการออกกฎหมายที่เข้มงวดเพื่อปกป้องเหยื่อและลดโอกาสการกระทำความผิดซ้ำ สำหรับมาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยในปัจจุบันได้ออกมาตรการทางกฎหมายเพื่อปกป้องและคุ้มครองสังคมให้ปลอดภัยโดยการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2565 และมีผลใช้บังคับแล้วเมื่อวันที่ 23 มกราคม พ.ศ. 2566 โดยมีหลักการสำคัญอยู่สามประการ คือ ประการที่หนึ่ง เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของสังคมไม่ให้ได้รับอันตรายจากผู้กระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศหรือคดีที่ใช้ความรุนแรง ประการที่สอง เพื่อมุ่งฟื้นฟูแก้ไขผู้กระทำความผิด และประการที่สาม เพื่อเคารพสิทธิของผู้ต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งต่างๆ อย่างเหมาะสม ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดมากกว่าการลงโทษผู้กระทำความผิดจึงมุ่งเน้นไปที่มาตรการ ได้แก่ 1.มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด 2. มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ 3.มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ 4.มาตรการคุมขังฉุกเฉิน เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของสังคมโดยการกำหนดมาตรการป้องกันที่จำเป็นเพื่อไม่ให้ผู้กระทำความผิดที่กำลังจะถูกปล่อยตัวออกจากเรือนจำไปกระทำความผิดซ้ำ (ปกป้อง ศรีสนิท,

2023) จะเห็นได้ว่า ลักษณะโดยทั่วไปของกฎหมายนี้ คือ การป้องกันการกระทำผิดซ้ำมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างสังคมที่ปลอดภัยและลดจำนวนเหยื่อรายใหม่ การให้การศึกษา การใช้มาตรการทางการแพทย์ การบำบัด และการสนับสนุนหลังปล่อยตัว เป็นวิธีการสำคัญที่ช่วยลดอัตราการกระทำผิดซ้ำและสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นให้กับทุกฝ่าย

สำหรับงานนิพนธ์นี้ผู้วิจัยมุ่งศึกษาเกี่ยวกับประเด็นปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำทางเพศที่กระทำต่อเด็ก ซึ่งยังคงปรากฏอยู่ให้เห็นได้ตามสื่อสังคมไทย จึงจำเป็นต้องการติดตามและเฝ้าระวังอย่างใกล้ชิดเพื่อปกป้องเด็กจากอาชญากรรมทางเพศรวมถึงการแสวงหาผลประโยชน์ในทางเพศต่อเด็กในทุกรูปแบบ เนื่องจากเด็กเป็นกลุ่มเปราะบางที่ภาครัฐจะต้องให้ความสำคัญในการปกป้องและคุ้มครองเด็กซึ่งเป็นทรัพยากรหลักต่อการพัฒนาประเทศต่อไปได้ในอนาคต เนื่องจากอาชญากรรมทางเพศที่กระทำต่อเด็กไม่เพียงแต่ส่งผลกระทบต่อร่างกายและจิตใจของเด็กเท่านั้น เหยื่อที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำผิดเกี่ยวกับเพศมักประสบปัญหาเกี่ยวกับผลกระทบระยะยาว ทั้งด้านจิตใจและร่างกาย เช่น ภาวะซึมเศร้า ความวิตกกังวล และความยากลำบากในการกลับเข้าสู่สังคม การกระทำผิดซ้ำยังเพิ่มโอกาสที่เหยื่อรายเดิมหรือเหยื่อรายใหม่จะได้รับผลกระทบซ้ำเติมได้อีก ทั้งยังส่งผลกระทบต่อระบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญาให้ขาดความเชื่อมั่นในการแก้ไขและฟื้นฟูผู้กระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศเมื่อผู้กระทำความผิดนั้นพ้นโทษและกลับคืนสู่สังคม

ปัญหาของการกระทำผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็กนี้ตามประมวลกฎหมายอาญาของไทยจะกำหนดโทษจำคุกให้หนักขึ้นเพียงใดเพื่อหวังทำลายแรงจูงใจไม่ให้ผู้กระทำความผิดคิดก่ออาชญากรรมทางเพศซ้ำในอนาคตก็ตาม แต่สาเหตุของการก่ออาชญากรรมทางเพศโดยส่วนใหญ่ นั้นมักเป็นเพียงเหตุผลของปุถุชนคนธรรมดาเท่านั้นที่ลงมือกระทำความผิดซ้ำเพียงเพราะอารมณ์ชั่ววูบในบางคราวโดยไม่ยับยั้งชั่งใจ และในบางกรณีอาจเกิดจากความผิดปกติทางเพศที่ผู้กระทำความผิดได้เข้าข่ายเป็นกลุ่มบุคคลเรียกว่า “โรคใคร่เด็กหรือผู้ที่เกิดความผิดปกติในร่างกายทางฮอร์โมนเพศ” กล่าวคือ การเกิดอารมณ์ทางเพศสูงอันสืบเนื่องมาจากการสัมผัสหรือการใกล้ชิดต่อตัวเด็กทำให้กระตุ้นการเกิดอารมณ์ทางเพศได้โดยง่ายจากความผิดปกติทางฮอร์โมนเพศและขาดการควบคุมทางด้านอารมณ์จนไม่สามารถควบคุมตนเองได้ จึงลงมือกระทำความผิดเพื่อสนองความต้องการของตน คดีความผิดเกี่ยวกับเพศผู้กระทำความผิดไม่ได้คิดเรื่องโทษทางอาญาที่ตนจะได้รับตามความผิดทางกฎหมายหรือความผิดทางศีลธรรมอันดีต่างๆ ของสังคมแต่อย่างใด

ฉะนั้น หากผู้กระทำความผิดทางเพศเหล่านี้ไม่สามารถแก้ไขฟื้นฟูเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมทางเพศหรือรับการรักษาทันทีทางฮอร์โมนเพศเพื่อควบคุมอย่างถูกวิธีได้แล้วจะเป็นอันตรายต่อสังคมและยังส่งผลกระทบต่อการศึกษาและมุ่งเน้นไปที่การใช้มาตรการทางการแพทย์ในการแก้ไขฟื้นฟูพฤติกรรมแก่ผู้กระทำความผิด

ซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี โดยการใช้ยาเพื่อลดฮอร์โมนทางเพศลงโดยไม่ต้องขอความยินยอมจากผู้กระทำความผิดในแต่ละรายด้วยวิธีการที่แตกต่างกันออกไปเป็นการเฉพาะเพื่อวิเคราะห์ปัญหาต้นตออันเป็นสาเหตุที่สำคัญในการกระทำความผิด เมื่อเป็นข้อบ่งชี้ว่าผู้กระทำความผิดทางเพศมีพฤติกรรมทางเพศแบบใดจึงจะเหมาะสมแก่การปรับใช้มาตรการทางกฎหมายโดยบำบัดรักษาด้วยการใช้ยาเพื่อเป็นตัวควบคุมฮอร์โมนเพศแก่ผู้กระทำความผิดทางเพศที่กระทำต่อเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี โดยปราศจากเงื่อนไขหรืออาศัยความยินยอมจากผู้กระทำความผิด แทนการลงโทษจำคุกที่ยาวนานขึ้นหากผู้กระทำความผิดไม่ให้ความยินยอม (สวธา สงเพชร, 2561)

ในทุกๆ ปีงบประมาณการปล่อยตัวผู้กระทำความผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่ผู้กระทำความผิดได้กลับคืนสู่สังคมและภาครัฐจัดให้มีการติดตาม การรายงานผล การคุมประพฤติจากเจ้าหน้าที่ในช่วงระยะเวลาหนึ่งเพื่อควบคุมพฤติกรรมของผู้ถูกปล่อยตัว จากการติดตามตรวจสอบภายในระยะเวลา 4 ปี ในปีงบประมาณ 2563 พบว่าผู้ต้องขังจำนวน 145,278 คน ประเภทคดีที่มีอัตราการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศในปีที่หนึ่ง 179 คน ปีที่สอง 315 คน ปีที่สาม 359 คน ในปีงบประมาณ 2564 จำนวนผู้ต้องขัง 184,880 คน พบว่าประเภทคดีที่มีอัตราการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศในปีที่หนึ่ง 238 คน ปีที่สอง 372 คน ปีที่สาม 373 คน ในปีงบประมาณ 2565 จำนวนผู้ต้องขัง 145,247 คน พบว่าประเภทคดีที่มีอัตราการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศในปีที่หนึ่ง 169 คน ปีที่สอง 171 คน ในปีงบประมาณ 2566 จำนวนผู้ต้องขัง 127,996 คน พบว่าประเภทคดีที่มีอัตราการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศในปีที่หนึ่ง 81 คน ปีที่สอง 124 คน (นริศรา แดงไผ่, 2565) จากสถิติดังกล่าว จะเห็นได้ว่า การกระทำความผิดซ้ำทางเพศยังมีปริมาณมากในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ทำให้สังคมเกิดความกังวลและไม่ปลอดภัย มากไปกว่านั้น ปัญหาการกระทำความผิดซ้ำทางเพศ ยังสะท้อนให้เห็นถึงภาระของกระบวนการยุติธรรมและสังคม เพราะ การกระทำผิดซ้ำทำให้ระบบยุติธรรมต้องใช้ทรัพยากรเพิ่มเติมในการจับกุม ดำเนินคดีอาญา และฟื้นฟูผู้กระทำความผิด ล้วนสร้างภาระต่อหน่วยงานของรัฐ รวมถึงผลกระทบเชิงเศรษฐกิจ เช่น การสูญเสียโอกาสทางเศรษฐกิจจากเหยื่อและครอบครัว

ดังนั้น มาตรการทางกฎหมายในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดจึงต้องดำเนินต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อส่งเสริมความปลอดภัยและปกป้องคุ้มครองเด็กซึ่งเป็นทรัพยากรที่สำคัญต่อประเทศ หากไม่กำหนดมาตรการให้เข้มแข็งและมีประสิทธิภาพที่เพียงพอเพื่อป้องกันเด็กก็ไม่ช่วยลดปัญหาจากคดีความผิดเกี่ยวกับเพศให้ลดน้อยลงได้ อีกทั้งผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่ในคดีนี้ยังหวนกลับมากระทำความผิดซ้ำต่อเนื่องกันภายในระยะเวลา 3 ปีที่ผ่านมา และยังพบว่าเป็นการกระทำความผิดต่อบุคคลคนภายในครอบครัวเป็นส่วนใหญ่ ในกรณีของผู้เสียหายที่เป็นเด็กอาจอยู่ในสภาวะที่ไม่สามารถแจ้งความร้องทุกข์ต่อเจ้าหน้าที่ได้โดยตรง เนื่องจากกลัวว่าจะส่งผลกระทบต่อครอบครัวหรือต้องตกอยู่ในสภาวะที่เป็นอันตรายแก่ตนจึงส่งผลให้ตัวเลขของการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิด

เกี่ยวกับเพศนั้นอาจมีน้อยกว่าความเป็นจริงเมื่อเปรียบเทียบกับคดีอื่นๆ (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2562) ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อจำนวนผู้ต้องขังที่อาจล้นเรือนจำได้ในอนาคต (Online PPTV, 2563) ทั้งนี้ การป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศจึงเป็นประเด็นที่ต้องได้รับความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ทั้งหน่วยงานรัฐ สังคม และครอบครัว เพื่อลดผลกระทบปัญหาที่เกิดขึ้นและสร้างสังคมที่มั่นคงและปลอดภัยยิ่งขึ้น

งานนิพนธ์ฉบับนี้จึงได้ศึกษาแนวทางเพื่อเปรียบเทียบกับมาตรการทางกฎหมายของต่างประเทศเพื่อให้มาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยเกิดความเข้มข้นแก่การคุ้มครองความปลอดภัยในอนาคตกแก่เด็กและเพื่อลดความเสี่ยงของสังคมเมื่อผู้กระทำความผิดซ้ำอาจกลับไปกระทำความผิดทางเพศในเรื่องเดิมอีกและเพื่อเสนอแนะแนวทางสำหรับการปรับปรุงกฎหมายที่เหมาะสมแก่ประเทศไทยในการให้ความยินยอมของผู้กระทำความผิดทางเพศเพื่อแก้ไขฟื้นฟูโดยใช้เคมีบำบัดควบคุมฮอร์โมนในการลดความต้องการทางเพศแก่ผู้กระทำความผิด จึงมีความสนใจในการศึกษาประเด็นปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศโดยการใช้มาตรการทางการแพทย์ ศึกษากรณีเด็กซึ่งตกเป็นเหยื่ออาชญากรรมทางเพศ เพื่อลดปัญหาในอนาคตและเพิ่มความปลอดภัยให้แก่สังคมรวมถึงการปกป้องคุ้มครองเด็กและเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพต่อการเฝ้าระวังการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็ก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวคิด ทฤษฎี หลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันผู้กระทำความผิดซ้ำทางเพศที่กระทำต่อเด็ก
2. เพื่อศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันผู้กระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศโดยการใช้มาตรการทางการแพทย์
3. เพื่อวิเคราะห์ปัญหาและได้บทสรุปกับข้อเสนอแนะที่เกี่ยวกับการป้องกันผู้กระทำความผิดซ้ำทางเพศที่กระทำต่อเด็ก

ขอบเขตของการวิจัย

งานนิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยมุ่งเน้นศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพแนวทางการบังคับใช้กฎหมายในพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 กรณีผู้กระทำความผิดทางเพศที่กระทำต่อเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี เพื่อปรับปรุงและเพิ่ม

มาตรการทางกฎหมายต่อการคุ้มครองความปลอดภัยของสังคมให้เหมาะสมและครอบคลุมกับหลักกฎหมายในการลดการกระทำความผิดทางเพศซ้ำให้เกิดประสิทธิภาพเพียงพอต่อการลงโทษผู้กระทำความผิดโดยการใช้มาตรการทางการแพทย์แก่ผู้กระทำความผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ เพื่อลดความเสี่ยงต่อการก่ออาชญากรรมทางเพศ

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้ใช้แนวทางการวิจัยทางกฎหมาย โดยใช้กระบวนการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ในการศึกษาซึ่งมีขั้นตอนดำเนินการวิจัย ดังนี้

1) เก็บรวบรวมข้อมูลจากทั้งเอกสารขั้นต้นและชั้นรอง

กฎหมายไทย ได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ,ประมวลกฎหมายอาญา ,พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ,กฎกระทรวงมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษมาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษและการคุมขังฉุกเฉิน พ.ศ. 2566

กฎหมายสาธารณสุขรัฐเกาหลีใต้ (Medical treatment and custody Act, Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses)

กฎหมายสหรัฐอเมริกา รัฐแคลิฟอร์เนีย ประมวลกฎหมายอาญาแคลิฟอร์เนีย (California penal)

กฎหมายสหรัฐอเมริกา รัฐฟลอริดา (The Florida Statutes)

กฎหมายสหรัฐอเมริกา รัฐอลาบามา (Code of Alabama 1975)

กฎหมายสหรัฐอเมริกา รัฐไอโอวา (Iowa Code)

เอกสารชั้นรอง ได้แก่ หนังสือตำราที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ

2) วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลจากทั้งตัวบทกฎหมาย แนวทางการตีความ และให้เหตุผลของนักนิติศาสตร์ เพื่อวิเคราะห์ความครอบคลุมของบทบัญญัติกฎหมายฉบับต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันผู้กระทำความผิดซ้ำทางเพศในประเทศไทย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบแนวคิด ทฤษฎีและหลักกฎหมายในการหาความเหมาะสมแก่การปรับใช้ในคดีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ
2. สามารถวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำทางเพศในประเทศไทยและเพิ่มประสิทธิภาพต่อการเฝ้าระวังการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ
3. ได้ข้อสรุปและข้อเสนอแนะในการพัฒนากฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันผู้กระทำความผิดซ้ำทางเพศที่ได้กระทำต่อเด็ก

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันผู้กระทำความผิดซ้ำทางเพศ

การกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ย่อมหมายถึงการกระทำไม่ว่าในทางใดๆ ที่กระทำต่อบุคคลอื่นโดยปราศจากความยินยอมหรือการกระทำใดๆ ที่กฎหมายบัญญัติไว้ให้เป็นความผิด อันเป็นพฤติกรรมทางเพศที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีในสังคมจากการถูกคุกคามกระทำต่อบุคคลอื่นที่ส่อไปในทางเพศโดยไม่จำกัดวิธีเพื่อสนองความใคร่ของตนเองหรือของผู้อื่นอันส่งผลกระทบต่อบุคคลทั้งหลายในสังคมไม่ว่าในทางตรงหรือทางอ้อม การสัมผัสต่อเนื้อตัวร่างกายของผู้อื่นโดยไม่มีเหตุอันสมควรและไม่ได้ได้รับความยินยอม รวมถึงการกระทำอนาจารที่มีนัยยะสำคัญส่อไปในทางเพศ อันถือเป็นการขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชนที่ให้ความคุ้มครองแก่สิทธิขั้นพื้นฐานแก่ความเสมอภาคและเป็นธรรมแก่คุณค่าของศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ทุกคนที่ถ่ายทอดโอนไปให้บุคคลคนอื่นไม่ได้

ดังนั้น จึงควรพิจารณาศึกษาถึงแนวคิดขั้นพื้นฐานตามหลักสิทธิมนุษยชนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิแก่บุคคลทั่วไปและการคุ้มครองสิทธิของผู้กระทำความผิด เพื่อศึกษาปัญหาในการกำหนดขอบเขตของการคุ้มครองสิทธิและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ที่ไม่อาจกำหนดได้อย่างแน่ชัด จึงต้องพิจารณาถึงสภาพแวดล้อมประกอบกับข้อเท็จจริงที่ปรากฏขึ้นในภาพรวมของสังคม เพื่อป้องกันสังคมให้ปลอดภัยไม่ให้เกิดความเสียหาย และการใช้มาตรการทางการแพทย์นี้ไม่ใช่การลงโทษเพื่อแก้แค้นทดแทน แต่เป็นการนำมาตราการทางการแพทย์มาเพื่อแก้ไข้ปัญหาจากการกระทำความผิดซ้ำโดยการแก้ไข้ฟื้นฟูผู้กระทำความผิดที่เป็นมีปัญหาเฉพาะด้าน จึงไม่ถือว่าเป็นการขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชนเมื่อมองว่าผู้กระทำความผิดผู้นั้นเป็นผู้ป่วยที่ต้องได้รับการรักษา ภายใต้แนวความคิดของการคุ้มครองสิทธิ ดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิดพื้นฐานตามหลักสิทธิมนุษยชน

เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ. 2491 (ปีค.ศ.1948) ในที่ประชุมสมัชชาสหประชาชาติ ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกประเทศต่างๆ ได้ลงมติรับรองและประกาศใช้ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนเป็นการวางสิทธิขั้นพื้นฐานฉบับแรกของประวัติศาสตร์และเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของกฎหมายระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชนทุกฉบับที่มีอยู่ในปัจจุบันตามหลัก Universal Declaration of Human Rights (UDHR) เพื่อเป็นมาตรฐานแก่ประเทศสมาชิกสหประชาชาติในการส่งเสริมคุ้มครองและรับรองสิทธิของประชาชน ภายใต้แนวคิดว่าด้วยสิทธิมนุษยชนเป็นสิทธิตามธรรมชาติที่มีมาตั้งแต่เกิดเป็นสิทธิซึ่งเสมอกันของมนุษย์ทุกคนและเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่ไม่อาจแบ่งแยกหรือโอนให้แก่กันได้ ซึ่ง

ประเทศไทยได้ร่วมลงนามรับรองในปฏิญญาฉบับดังกล่าวนี้ด้วย โดยมีสิทธิขั้นพื้นฐานที่สามารถแบ่งเป็นประเภทได้ ดังต่อไปนี้ (สุริสา นิยมรัตน์, 2560 หน้า 13-14)

1) สิทธิพลเมือง (Civil Rights) เป็นสิทธิในชีวิตและร่างกาย เสรีภาพและความมั่นคงในชีวิตที่ไม่ถูกรุกราน ไม่ถูกทำร้ายหรือฆ่า สิทธิในกระบวนการยุติธรรมที่เสมอภาคต่อหน้ากฎหมาย สิทธิที่จะได้รับการปกป้องจากการจับกุมหรือคุมขังโดยมิชอบ สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาคดีในศาลอย่างยุติธรรมโดยผู้พิพากษาที่มีอิสระ สิทธิในการได้รับสัญชาติ เสรีภาพของศาสนิกชนในการเชื่อถือและปฏิบัติตามความเชื่อถือ (พีระศักดิ์ พอจิต, 2559)

2) สิทธิทางการเมือง (Political Rights) เป็นสิทธิในการมีส่วนร่วมกับรัฐในการดำเนินกิจการที่เป็นประโยชน์สาธารณะ มีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและการแสดงออก มีเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบ เสรีภาพในการรวมกลุ่ม (กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม, 2562)

3) สิทธิทางสังคม (Social Rights) เป็นสิทธิในการได้รับการศึกษา สิทธิในการได้รับหลักประกันด้านสุขภาพ สิทธิทางสังคมของประชาชนในการได้รับบริการทางสังคม ได้รับการพัฒนาบุคลิกภาพอย่างเต็มที่ ได้รับความมั่นคงทางสังคม มีเสรีภาพในการเลือกคู่ครองและสร้างครอบครัว (Amnesty International Thailand, 2564)

4) สิทธิทางเศรษฐกิจ (Economic Rights) สิทธิในการมีงานทำได้เลือกงานอย่างอิสระและได้รับค่าจ้างอย่างเป็นธรรม สิทธิในการเป็นเจ้าของทรัพย์สิน การได้รับมาตรฐานการครองชีพ อย่างพอเพียง (ผ่องพรรณ ไพบรรณรัตน์, 2559)

5) สิทธิทางวัฒนธรรม (Cultural Rights) สิทธิในการมีเสรีภาพการใช้ภาษาหรือสื่อความหมายในภาษาท้องถิ่นตน มีเสรีภาพในการแต่งกายตามวัฒนธรรม การปฏิบัติกิจตามวัฒนธรรม ประเพณีท้องถิ่นของตน การปฏิบัติตามความเชื่อทางศาสนา การพักผ่อนหย่อนใจด้าน การแสดง ศิลปะ วัฒนธรรม บันเทิงได้โดยไม่มีใครมาบังคับ (กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน, 2564)

ดังนั้น การคุ้มครองผู้กระทำความผิดตามมาตรฐานระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชนเป็นการคุ้มครองสิทธิในชีวิตและร่างกายของมนุษย์ทุกคนที่พึงมีมาแต่กำเนิด อันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานตามหลักสากลโดยไม่แบ่งแยกคุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์ แม้จะเป็นผู้กระทำความผิดก็ตาม จะต้องปฏิบัติอย่างเท่าเทียมโดยคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ห้ามทำร้ายร่างกาย ทรมาณอย่างโหดร้ายหรือกระทำการใด ๆ ที่ถือเป็นการเหยียดหยามในความเป็นมนุษย์ ดังเช่น International Covenant on Civil and Political Rights 1966 (ICCPR) และ Convention Against Torture and other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment 1984 (CAT)

กติการระหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง International Covenant on Civil and Political Rights 1966 (ICCPR) ที่เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ.1966

และมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 23 มีนาคม ค.ศ. 1976 ซึ่งประเทศไทยเข้าเป็นภาคี เมื่อวันที่ 29 ตุลาคม 2539 และมีผลใช้บังคับกับไทยเมื่อวันที่ 29 มกราคม 2540 เพื่อต้องการรับรองสิทธิมนุษยชนให้รัฐภาคีที่เข้าร่วมมีพันธกรณีที่จะต้องผูกพันและปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (คนธรร เลิศนภาวงศ์, 2558) “บุคคลจะถูกรังแก หรือได้รับการปฏิบัติหรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมหรือย่ำยีศักดิ์ศรีมิได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บุคคลจะถูกใช้ในการทดลองทางการแพทย์หรือทางวิทยาศาสตร์โดยปราศจากความยินยอมอย่างเสรีของบุคคลนั้นมิได้”¹ การที่ประเทศต่างๆ ลงนามใน ICCPR จะถือเป็นการแสดงความมุ่งมั่นในการคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิมนุษยชนตามที่ระบุไว้ในสนธิสัญญานี้ แต่อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติและการบังคับใช้กฎหมายในแต่ละประเทศอาจมีความแตกต่างกันออกไป

อนุสัญญาว่าด้วยการต่อต้านการทรมาน และการกระทำอื่นๆ ที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี Convention Against Torture and other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment ค.ศ. 1984 (CAT) เป็นข้อตกลงระหว่างประเทศที่กำหนดมาตรการและข้อผูกพันทางกฎหมายสำหรับรัฐภาคีในการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการปฏิบัติที่ไร้มนุษยธรรมหรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี ซึ่งประเทศไทยเข้าเป็นภาคีเมื่อวันที่ 2 ตุลาคม 2550 และมีผลใช้บังคับกับไทยเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2550 โดยอนุสัญญามีเจตนาทำขึ้นเพื่อส่งเสริมข้อห้ามในการทรมาน แก่การกระทำที่โหดร้ายและกำหนดมาตรการป้องกันเยียวยาให้เป็นการเฉพาะ เพื่อให้บรรลุซึ่งการดำเนินการตามข้อห้ามที่มีอยู่ในกฎบัตรสากลและกฎหมายภายในชาติอย่างมีประสิทธิภาพ (คนธรร เลิศนภาวงศ์, 2558 หน้า 23)

ซึ่งการนำมาตรการทางการแพทย์มาใช้เพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศแก่ผู้กระทำความผิดซ้ำในคดีเกี่ยวกับเพศนั้นในประเทศสหรัฐอเมริกา ยังมีความเห็นแยกออกเป็นสองฝ่าย (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2565 หน้า 14-15)

1) ฝ่ายคัดค้านให้ความเห็นว่า เป็นการลงโทษที่ทารุณโหดร้ายไร้มนุษยธรรมหรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ในการนำยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศมาใช้แก่ผู้กระทำความผิดซ้ำเป็นการลงโทษที่โหดร้ายและผิดปกติโดยมองว่า การใช้ยาจะเกิดผลข้างเคียงในระยะยาว เป็นการละเมิดสิทธิในการมีบุตรของผู้กระทำความผิดในอนาคต และเป็นการลงโทษที่ไม่ได้สัดส่วนกับการกระทำความผิด เนื่องจากเมื่อเข้าสู่กระบวนการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศแล้วอาจต้องใช้ไปตลอดชีวิตหากต้องการ

¹ UN Human Rights Committee (HRC), “CCPR General Comment No. 20: Article 7 (Prohibition of Torture, or Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment), 10 March 1992, paragraph 3”

<https://humanrights.mfa.go.th/th/humanrights/obligation/international-human-rights-mechanism/ICCPR.php>

ลดโอกาสให้ไม่กลับมากระทำความผิดซ้ำอีก เพราะผู้กระทำความผิดไม่สามารถรักษาให้หายขาดได้ด้วยการใช้ยา

2) ฝ่ายที่สนับสนุนให้ความเห็นว่า การใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศแก่ผู้กระทำความผิดไม่เป็นการลงโทษที่โหดร้ายและผิดปกติ เนื่องจากการใช้ยาเพื่อควบคุมเพียงฮอร์โมนเพศให้ลดลงจากภาวะที่อาจผิดปกติในช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้นไม่ใช่การทำหมันที่มีผลเป็นการถาวร และการใช้ยาไม่ทำให้ผู้กระทำความผิดเจ็บปวดทุกข์ทรมานจนเกินไปและยังส่งผลกระทบต่อชีวิตน้อยกว่าการตัดอวัยวะทิ้งไปเมื่อเปรียบเทียบกับความร้ายแรงที่เป็นการละเมิดสิทธิเสรีภาพของผู้เสียหายรวมถึงทางด้านร่างกายและจิตใจไปตลอดชั่วชีวิตจากผลของการถูกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ โดยเฉพาะกับผู้ถูกระทำที่เป็นเด็กอาจส่งผลให้เกิดความผิดปกติทางบุคลิกภาพต่อไปได้ในอนาคต

ซึ่งการคุ้มครองตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (Universal Declaration of Human right 1984) ให้ความสำคัญแก่การรับรองและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพและความเสมอภาคในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ความยุติธรรมและสันติภาพแก่นมนุษย์ทุกคนไม่ว่าชายหรือหญิงอันเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ซึ่งเป็นสิทธิที่ติดตัวมาแต่กำเนิด (Human Right) และไม่สามารถโอนให้แก่กันได้โดยไม่คำนึงถึงความแตกต่างทางด้านภาษา เชื้อชาติ ศาสนา เพศ อายุ หรือสถานะทางสังคม ความคิดเห็นทางการเมือง หรือสถานะทางเศรษฐกิจอันเป็นหลักพื้นฐานสำคัญในการยอมรับของแต่ละประเทศ² ซึ่งประเทศไทยเป็นหนึ่งในสมาชิกของสหประชาชาติที่ให้ความสำคัญแก่บุคคลทุกคนไม่ว่าบุคคลนั้นจะมีสถานะทางสังคมอย่างไร ทุกคนย่อมมีเสมอภาคและปราศจากการเลือกปฏิบัติที่ทุกคนมีสิทธิอย่างเท่าเทียมกันโดยได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย³ ซึ่งหลักการในปฏิญญาสากลให้การคุ้มครองแก่ผู้กระทำความผิดที่มีความผิดปกติทางจิตทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองเท่าเทียมกันโดยไม่เลือกปฏิบัติอันเป็นมาตรฐานในการปฏิบัติต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน หากกระทำการละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐาน ย่อมถือเป็นการล่วงละเมิดต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ การคุ้มครองตามปฏิญญาสากลที่กำหนดให้ภาครัฐต้องมีมาตรการทางกฎหมายในการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน ที่ประเทศไทยนำมาศึกษาจัดทำเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศโดยมีรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

² Universal Declaration of Human Rights Article 2. Everyone is entitled to all the rights and freedoms set forth in this Declaration, without distinction of any kind, such as race, colour, sex, language, religion, political or other opinion, national or social origin, property, birth or other status. Furthermore, no distinction shall be made on the basis of the political, jurisdictional or international status of the country or territory to which a person belongs, whether it be independent, trust, non-self-governing or under any other limitation of sovereignty.

³ Universal Declaration of Human Rights Article 7. All are equal before the law and are entitled without any discrimination to equal protection of the law. All are entitled to equal protection against any discrimination in violation of this Declaration and against any incitement to such discrimination.

พุทธศักราช 2560 ภายใต้การปกครองในระบอบประชาธิปไตยให้มีความสอดคล้องกับหลักสากลในต่างประเทศ (เพิ่มพูล สีมารักษ์, 2565 หน้า 31)

2.2 หลักสิทธิขั้นพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก

การคุ้มครองตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เป็นหลักการขั้นพื้นฐานไว้หลายประการและให้ความคุ้มครองแก่เด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ เมื่อมีเหตุการณ์ที่เกิดผลกระทบต่อสิทธิของเด็กโดยตรง การพิจารณาถึงสิทธิต่างๆของเด็ก จึงต้องคำนึงถึงหลักการเพื่อคุ้มครองประโยชน์สูงสุดแก่เด็ก ด้วยเหตุเพราะประสบการณ์ในช่วงวัยนี้ยังขาดการคิดไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วนและยังไม่ครอบคลุมเพียงพอที่จะเข้าใจบริบททางสังคมในการป้องกันตนให้รอดพ้นจากสถานการณ์ที่น่าจะตกอยู่ในอันตราย จึงมีอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กในการคุ้มครองให้เด็กปลอดภัยจากอันตรายและป้องกันการถูกนำมาแสวงหาผลประโยชน์โดยไม่ชอบธรรม ซึ่งการสนับสนุนการเติบโตและการพัฒนาส่งเสริมการมีส่วนร่วมในสังคม จึงวางหลักให้ห้ามเลือกปฏิบัติต่อเด็กโดยไม่เป็นธรรมและควรให้ความสำคัญแก่เด็กทุกคนอย่างเท่าเทียมกัน ภายใต้การรับรองคุ้มครองเด็กตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ พ.ศ. 2532 (United Nations Convention on the Rights of the Child: CRC, UNCRC) หรือเรียกอีกชื่อว่าการคุ้มครองเด็กตามอนุสิทธิบัตรเด็ก ค.ศ 1989 ที่ให้ความสำคัญกับประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นลำดับแรก อีกทั้งให้ความสำคัญที่สุดแก่เด็ก โดยไม่นำปัจจัยอื่นที่อยู่ในสภาพแวดล้อมเดียวกันมาพิจารณาเพื่อคุ้มครองและให้ความสำคัญแก่ผลประโยชน์ของเด็ก โดยกำหนดเงื่อนไขไว้ให้ปรับใช้ตามแต่สถานการณ์ที่เหมาะสมเพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาและเพื่อช่วยลดปัญหาในการนำหลักผลประโยชน์สูงสุดมาใช้บังคับ ภายใต้กรอบดังต่อไปนี้ หากปรากฏข้อเท็จจริงโดยไม่มีการขัดกันของผลประโยชน์และไม่มีภัยต่อชีวิตร่างกายหรือต่อทางเพศของเด็กไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม จึงเห็นควรปรับใช้ในเรื่องของหลักประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสิ่งที่สำคัญลำดับแรก แต่ในทางกลับกัน หากสถานการณ์นั้นมีภัยอันเป็นอันตรายต่อชีวิตร่างกายหรือต่อทางเพศของเด็กเช่นนี้ จึงควรนำหลักประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด มาปรับใช้แก่กรณีดังกล่าว (วรัญญา เสาวนิต, 2560 หน้า 29-31)

การคุ้มครองสิทธิเด็กที่อยู่ภายใต้กรอบกฎหมายของไทยได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็กเมื่อปี พ.ศ. 2546 เพื่อคุ้มครองเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงผู้ที่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส ดังนั้นการสมรสต้องมีการจดทะเบียนสมรสโดยชอบ ด้วยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หากเป็นการสมรสโดยพฤตินัยไม่อยู่ในความหมายนี้ ซึ่งตั้งอยู่บนหลักการที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยสิทธิเด็ก ที่วางหลักให้มีการจัดทำขึ้นเพื่อระบุถึงวิธีการอันหลากหลายในการคุ้มครองเด็กไทยทุกคน ไม่ว่าจะเด็กเหล่านั้นจะมีฐานะทางสังคมอย่างไร หรือนับถือศาสนาใดก็ตาม โดยมุ่งคุ้มครองเด็กให้มีพัฒนาการที่เหมาะสมจากการเลี้ยงดูและการถูกรบกวนสั่งสอน

รวมถึงการป้องกันไม่ให้เด็กถูกทารุณกรรมต่อร่างกายหรือจิตใจของเด็ก ห้ามบังคับ ชูเชื้อ ชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤติตนไม่สมควร หรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤติเสี่ยงต่อการกระทำผิด หรือทำให้เด็กกลายเป็นเครื่องมือในการแสวงหาผลประโยชน์อันไม่ชอบ ไม่ว่าเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตามอันเป็นการส่งเสริมความมั่นคงของสถาบันครอบครัว

หลักและแนวคิดเกี่ยวกับผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก ในกระบวนการดำเนินการพิจารณาคดีในศาลเยาวชนและครอบครัว ได้คำนึงตัวเด็กและเยาวชนเป็นสำคัญโดยยึดเอาเด็กเป็นศูนย์กลาง ทั้งในการพิจารณาคดีในทางแพ่งอันเกี่ยวกับคดีครอบครัวหรือการพิจารณาคดีอาญาอันเกี่ยวกับคดีที่ผู้กระทำความผิดเป็นเด็กหรือเยาวชนก็ตาม เมื่อใช้หลัก “ผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก” เป็นศูนย์กลาง การตีความกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการให้ความคุ้มครองสิทธิเด็กจึงมีความสำคัญเป็นอย่างมาก (อโนทัย ศรีดาวเรือง, 2557 หน้า 28)

ตามหลักการของสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศที่ได้กำหนดหลักการไว้เพื่อคุ้มครองสิทธิเด็ก อันมีสาระสำคัญที่ชี้ให้เห็นถึงสิทธิพื้นฐานที่เด็กควรได้รับ 4 ประการ เพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็กดังต่อไปนี้ (Unicef Thailand, 2019)

1) สิทธิการมีชีวิตอยู่รอด (Survival Rights) หมายถึง สิทธิขั้นพื้นฐานของเด็กนับตั้งแต่คลอดออกมาแล้วอยู่รอดเป็นทารกเพื่อให้เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่มีประสิทธิภาพและอยู่รอดอย่างปลอดภัย รวมถึงสิทธิตามความจำเป็นขั้นพื้นฐานในการดำรงชีวิต สิทธิที่จะได้รับการเลี้ยงดูทั้งทางร่างกาย จิตใจจากครอบครัว และอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เป็นอันตรายตลอดจนที่อยู่อาศัยและต้องได้รับการดูแลทางด้านสุขภาพจากบริการทางการแพทย์

2) สิทธิในการพัฒนา (Development Rights) หมายถึง สิทธิที่จะได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ ทั้งในด้านการศึกษาที่เหมาะสมอย่างมีคุณภาพเพื่อพัฒนาสติปัญญา การเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร ต่างๆ เพื่อสามารถบรรลุเป้าหมายตามความสามารถและนำไปต่อยอดสู่ทักษะเฉพาะด้าน ในเรื่องต่างๆ และเพื่อพัฒนาความรู้อันเป็นการเตรียมความพร้อมสำหรับอาชีพในอนาคต เด็กทุกคนจึงต้องได้รับการศึกษาที่ดี และได้รับโภชนาอันเป็นประโยชน์ การศึกษาและพัฒนากิจการจึงเรื่องที่ต้องให้ความสำคัญ

3) สิทธิในการได้รับความปกป้องคุ้มครอง (Protection Rights) หมายถึง สิทธิในการได้รับการคุ้มครองจากการเลือกปฏิบัติ หรือจากการใช้ความรุนแรงทั้งร่างกายและจิตใจ การกระทำที่ทารุณ การถูกล่วงละเมิดทางเพศ หรือการใช้แรงงานอันผิดกฎหมายและการแสวงประโยชน์กับเด็กในทุกรูปแบบหรือแม้แต่การค้ามนุษย์กับเด็ก

4) สิทธิในการมีส่วนร่วม (Participation Rights) หมายถึง สิทธิในการแสดงออกทั้งในทางความคิดเห็นและการมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่อสังคม หรือการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในเรื่องที่มี

ผลกระทบกับในครอบครัว ในโรงเรียน ในชุมชน สิทธิในการได้รับโอกาสในการเข้าร่วมกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะในสังคม (ภัทริดา สุขคุณณี, 2564)

ดังนั้น จึงเห็นได้ว่าสาระสำคัญของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กนั้น มุ่งให้ความสำคัญและถือเอาประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญ โดยไม่มีการแบ่งแยกเพศ เชื้อชาติ หรือศาสนา อีกทั้งยังครอบคลุมสิทธิเด็กตามหลักสากลถึงสิทธิต่างๆที่เด็กควรได้รับอย่างเหมาะสม

2.3 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของผู้เฒ่าเด็ก

พฤติกรรมทางเพศของผู้เฒ่าเด็ก กล่าวคือ การที่บุคคลนั้นมีความสนใจเป็นพิเศษต่อการมีเพศสัมพันธ์กับเด็กซึ่งเรียกว่า พิโดฟีเลีย (Pedophilia) จัดเป็นกลุ่มกามวิตถาร พาราเฟีย ชนิดหนึ่งซึ่งแสดงออกตามสัญชาตญาณที่บ่งบอกว่าชอบหรือรักเด็กจนเกินขอบเขต การแสดงออกว่ารักเด็กนั้นแตกต่างโดยทั่วไปอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งบุคคลนั้นจะรู้สึกว่าเป็นของรัก (love object) ต้องการให้เด็กเป็นของตนเอง จึงนำไปสู่การกระทำความผิดทางเพศต่อเด็กเพื่อสนองความใคร่ของตน (ส.สีมา, 2565) โดยฝ่ายสื่อสารองค์กรและเทคโนโลยีสถาบันราชานุกูลรวบรวมข้อมูลและให้ความเห็นว่าผู้กระทำไม่สามารถแยกแยะความรู้สึกถูกผิดออกจากกันได้ เนื่องจากทำแล้วมีความสุข โรคพิโดฟีเลียนี้ถือเป็นโรคอย่างหนึ่งซึ่งไม่ใช่โรคจิต เนื่องจากผู้ที่เป็โรคจิตนั้นจะมีสารเคมีในสมองที่ผิดปกติเกิดจากการที่สมองมีปัญหา จนทำให้เกิดอาการหูแว่ว ประสาทหลอน จนควบคุมตนเองไม่ได้เพราะอาจไม่รู้สำนึกในการกระทำ หรือรับรู้เพียงแค่บางส่วน ลักษณะอาการของบุคคลกลุ่มนี้คือจะมีอารมณ์ทางเพศเมื่อเห็นเด็กอายุเฉลี่ยไม่เกิน 15 ปี หรือก่อนเข้าสู่ช่วงวัยเจริญพันธุ์เป็นวัยรุ่นและเริ่มหาวิธีให้เข้าใกล้ชิดเหยื่อมากยิ่งขึ้นแต่จะเฉยเมยกับบุคคลในวัยใกล้เคียงกัน หรือวัยเจริญเติบโตเต็มที่แล้ว ดังนั้น พฤติกรรมทางเพศแก่กลุ่มพิโดฟีเลียที่มีความผิดปกติทางเพศ ยังต้องอยู่ภายใต้กฎหมายเมื่อได้กระทำความผิด เนื่องจากปัจจัยในการแสดงออกต่อสังคมนั้นเป็นการกระทำโดยการตั้งใจ จากการวางแผนเข้าหาเหยื่อเพื่อสานสัมพันธ์กับเด็กอันนำไปสู่แรงจูงใจในการกระทำความผิดทางเพศ โดยไม่ได้เกิดจากอาการหูแว่วหรือประสาทหลอน (นวพรรษ บุญชาญ, 2562)

ดังนั้น การกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศจึงแบ่งกลุ่มประเภทของผู้กระทำความผิดออกได้ดังต่อไปนี้

1) ลักษณะประเภทของกลุ่มกามวิปริต หรือบางครั้งอาจเรียกว่า กามวิตถาร Paraphilia หรือ Sexual Perversion หรือ Sexual deviation คือความผิดปกติทางเพศที่มีระดับฮอว์โมนเพศเทสโทสเตอโรนปริมาณมากกว่าปกติ จึงมีความตื่นตัวทางเพศในระดับสูงเมื่อถูกกระตุ้นด้วยวัตถุสถานการณ์ หรือบุคคลที่ไม่ใช่ลักษณะทั่วไป จนกลายเป็นความหมกมุ่นและระบายออกด้วยพฤติกรรมที่ผิดปกติ หรือเกิดจากความเป็ียงในทางเพศ ซึ่งมีหลายประเภท โดยมีพฤติกรรมที่วิปริตชอบอวดอวัยวะเพศของตนต่อสาธารณชน (exhibitionism) หรือการมีความสุขทางเพศจากการได้รับ

ความเจ็บปวดหรือชอบเสียดสีอวัยวะเพศในสถานที่ที่มีผู้คนหนาแน่น (frottage) การรักใคร่ชอบพอเด็ก หรือการมีความสัมพันธ์กับสัตว์ (zoophilia, bestiality) หรือแม้แต่การมีความสัมพันธ์กับศพ (necrophilia) โดยมักพบในเพศชายมากกว่าเพศหญิง และพบมากในเพศชายอายุระหว่าง 15-25 ปี ทั้งนี้ อาการกามวิปริตแสดงออกได้หลายรูปแบบจัดเป็นพฤติกรรมทางเพศที่เบี่ยงเบนไปจากพฤติกรรมของคนปกติทั่วไปไม่สอดคล้องกับเพศสภาพ หรือความผิดปกติในการเลือกคู่ร่วมเพศ หรือความผิดปกติในการปฏิบัติต่อกันทางเพศ โดยจะขึ้นอยู่กับพฤติกรรมที่แตกต่างกันของบุคคลแต่ละประเภท ตามฮอร์โมนของช่วงอายุวัยที่มากกว่าช่วงอายุอื่น ซึ่งสามารถลดปริมาณฮอร์โมนทางเพศได้ด้วยวิธีการทำจิตบำบัดซึ่งมุ่งเน้นการปรับเปลี่ยนความคิดทางด้านจิตใจและพฤติกรรมเพื่อให้เข้าใจตนเองมากขึ้น และเพิ่มวิธีการทางด้านร่างกาย โดยการใช้ยาเพื่อปรับลดฮอร์โมนในร่างกายให้อยู่ในปริมาณที่ปกติ และใช้พฤติกรรมทางด้านสังคมบำบัดอีกหนึ่งวิธีโดยการจัดหากิจกรรมให้เข้าร่วมเพื่อลดการเกิดสิ่งกระตุ้นในทางเพศ (เนตรนภิส ลายทิพย์, 2560)

2) ลักษณะของกลุ่มใคร่เด็ก หรือ ความใคร่เด็ก (Child sex abuses , Pedophilia) หรือเรียกว่า พิโดฟีเลีย คือโรคที่มีความสนใจทางเพศกับเด็กอย่างหนึ่งเป็นความผิดปกติทางจิตที่มักเกิดขึ้นกับผู้ใหญ่หรือวัยรุ่นตอนปลายเป็นหลักและส่งผลในทางเพศให้รู้สึกตื่นตัวอย่างรุนแรงซ้ำๆ หรือมีจินตนาการทางเพศสูงกับเด็กก่อนวัยเริ่มเจริญพันธุ์ อันเป็นการส่งผลกระทบต่อให้มีปัญหาด้านความสัมพันธ์เมื่อได้รับสิ่งเร้าจากเด็กง่ายกว่าบุคคลทั่วไป กระตุ้นให้ผู้มีพฤติกรรมผิดปกติทางเพศมีความสนใจในตัวเด็กหรือชอบมีเพศสัมพันธ์รวมถึงการทำกิจกรรมต่างๆกับเด็ก จนไม่สามารถควบคุมตนเองได้อันเป็นความผิดปกติทางชีวภาพในบุคคล และอาจนำไปสู่การทำร้ายทางเพศหรือไม่ก็ได้ จึงเห็นได้ว่าบุคคลที่จัดอยู่ในกลุ่มใคร่เด็กอันถือเป็นความผิดปกติทางจิตใจ สมควรได้เข้าสู่กระบวนการรักษา เนื่องจากสามารถเป็นอันตรายต่อสังคมและเป็นการก่อกวนคุกคามต่อตัวเด็กได้โดยตรงจากพฤติกรรมทางเพศ ปัจจัยสำคัญอันเป็นสาเหตุของการเกิดโรคใคร่เด็ก อาจมีสาเหตุมาจากความผิดปกติที่เกิดขึ้นทางสมองมาตั้งแต่กำเนิดหรืออาจเกิดจากสภาพแวดล้อมในการเลี้ยงดูทางด้านสังคมที่ไม่เหมาะสมอันเป็นปัจจัยภายนอกในวัยเด็ก ที่อาจส่งผลกระทบต่อการพัฒนาการทางเพศที่บกพร่องในช่วงอายุวัย เนื่องจากปัญหาทางด้านอารมณ์ที่กลายเป็นเด็กเก็บกด และเมื่อเข้าสู่ช่วงอายุวัยของการเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในสังคม จึงต้องการทดแทนความรู้สึกที่ถูกกดทับไว้ในวัยเด็ก ทำให้มีพฤติกรรมที่แตกต่างออกไป อีกทั้งปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือในช่วงวัยเด็กอาจเคยถูกล่วงละเมิดทางเพศ ทำให้เกิดปมด้อยตลอดมา จึงแสดงพฤติกรรมที่ต้องการชดเชยในสิ่งที่ตัวเองโดนกระทำในวัยเด็กเพื่อปลดปล่อยปมในจิตใจ จึงเป็นสาเหตุสู่การกระทำสิ่งต่างๆที่ส่อไปในทางเพศต่อเด็ก (วรัญญา เสาวนิต, 2560)

ผู้ที่มีอาการพิโดฟีเลียนี้ มีการจัดกลุ่มของการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กไว้ 4 กลุ่ม คือ

(1) พวกบุคลิกภาพที่ไม่สมวัย ไม่กล้าคบกับคนวัยเดียวกัน จึงพุ่งความสนใจไปที่เด็ก

- (2) พวกที่มีการวางเงื่อนไข ซึ่งอาจเคยใกล้ชิดและเคยมีปฏิสัมพันธ์กับเหยื่อมาก่อน
- (3) พวกที่มีความเชื่อผิดๆ เช่น การมีเพศสัมพันธ์กับเด็กทำให้มีอายุยืนยาว
- (4) พวกวิกลจริต

อัลเฟรด แอดเลอร์ (Alfred Adler) ได้กล่าวไว้ว่า ทฤษฎีที่อธิบายถึงสาเหตุของความผิดปกติของกลุ่มใคร่เด็ก เรียกว่า ทฤษฎีปมด้อย (INFERIORITY COMPLEX) สาเหตุของการก่ออาชญากรรมทางเพศของบุคคลบางประเภท มีลักษณะที่รู้ไม่ให้ความร่วมมือและต่อต้านสังคม เนื่องจากประสบการณ์ในวัยเด็กทำให้เกิดปมด้อยสะสมมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน จึงกระทำเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อื่นเพื่อชดเชยหรือทดแทนปมด้อยของตนเอง

ในประเทศไทย เกิดคดีที่เป็นข่าวสุดสะเทือนใจ เมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม พ.ศ.2566 ตำรวจสืบสวนนครบาลเข้าจับกุม นายขวัญชัย ช่องสกุล หรือจัน หรือบอล อายุ 33 ปี โดยการเลือกเหยื่ออายุระหว่าง 9-13ปีล่อลวงเด็กไปข่มขืนกระทำชำเราทางทวารหนักโดยอ้างว่าตนมีปมฝังใจในวัยเด็กซึ่งเคยถูกล่วงละเมิดทางทวารหนักมาก่อน และมีผู้เสียหายที่ตกเป็นเหยื่อแล้วไม่ต่ำกว่า 3 ราย โดยตระเวนก่อเหตุในพื้นที่ จังหวัดราชบุรี จังหวัดนครปฐม กรุงเทพมหานคร และพื้นที่ภาคอีสาน จากการสืบสวนพบว่า ในปีพ.ศ. 2558 คนร้ายเคยถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมตัวได้ในข้อหา ข่มขืนกระทำชำเรา พ้นโทษออกมาปีพ.ศ. 2562 โดยก่อเหตุข่มขืนทางทวารหนักของเหยื่อเด็กหญิงเช่นเดียวกับปัจจุบัน และล่าสุดเมื่อเดือน มีนาคม พ.ศ. 2566 ที่ผ่านมาได้ลงมือก่อเหตุในพื้นที่ จ.ราชบุรี โดยคนร้ายได้หลอกลวง เด็กหญิงรายหนึ่งซึ่งอายุเพียง 10 ปี ซึ่งเป็นเด็กที่อาศัยอยู่ในละแวกที่พักคนร้าย โดยล่อลวงอาสาไปรับไปส่งโรงเรียน ขวนเหยื่อเล่นนู้นเล่นนี้ จนมีความสนิทระดับหนึ่งก็เริ่มมีแตงเนื้อต้องตัวน้อง จนสบโอกาสอยู่กับน้องสองคนได้ชวนเหยื่อเข้าห้องจากนั้นพยายามจะล่วงละเมิดเหยื่อทางทวารหนัก ซึ่งหลังก่อเหตุคนร้ายได้หลบหนีไปในพื้นที่ ต.ดอนคลัง อ.ดำเนินสะดวก จ.ราชบุรี ซึ่งต่อมาได้มีญาติของเด็กหญิงที่ตกเป็นเหยื่อหลายรายได้แจ้งเบาะแสมาทางเพจ "สืบสวนนครบาล IDMB" ให้เร่งสืบสวนติดตามจับกุมคนร้ายรายนี้เพราะยังพบว่าคนร้ายยังมีการใช้เฟซบุ๊กในการพูดคุยกับเหยื่อบางรายอยู่ ซึ่งเหยื่อแต่ละรายที่ถูกคนร้ายรายนี้ข่มขืนกระทำชำเราแล้วนั้นต่างต้องระทมอยู่กับฝันร้ายที่ไม่มีวันลืมเลือน ซึ่งมีเหยื่อเด็กหญิงบางรายโรคซึมเศร้าสร้างความทุกข์ระทมให้กับครอบครัวของเหยื่ออย่างยิ่ง ในชั้นจับกุม นายขวัญชัย ให้การรับสารภาพตลอดข้อกล่าวหา โดยให้การว่า ในอดีตครั้งเมื่อตนเองอายุได้เพียง 12 ปี ตนเองได้ถูกเพื่อนในวัยเดียวกันล่อลวงให้ไปเล่นน้ำตกจากนั้นเพื่อนคนดังกล่าวได้ทำการ ตูยประทุหลังของตนเอง โดยถูกกระทำจนเลือดออก ซึ่งในตอนนั้นเจ็บมาก ซึ่งทำให้ตนเองเป็นโรคลำไส้ริดสีดวงมาถึงปัจจุบัน และเป็นแผลใจที่กัดกินหัวใจมาจนถึงทุกวันนี้ ทำให้ตนเองเกิดความคิดอยากแก้แค้น จึงลงมือกระทำทางทวารหนักกับเหยื่อเด็กผู้หญิง โดยที่เลือกลงมือกระทำกับเด็กผู้หญิงนั้น เพราะตนเองชอบเด็กและอยากได้ลูกสาว โดยเหยื่อรายล่าสุด

ตนเองได้พยายามสอดใส่ทางทวารหนักแต่ไม่สำเร็จ จึงเห็นได้ชัดว่าเป็นอาชญากรต่อเนื่องอันเป็นภัยต่อสังคมอย่างร้ายแรงที่ยังแฝงตัวใช้ชีวิตปะปนอยู่กับคนทั่วไป⁴

กรณีโรคใคร่เด็กนี้เป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลายและมีการตั้งชื่อให้แก่โรคนี้ครั้งแรกเมื่อปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 โดยมีการทำวิจัยบางส่วนพบว่า โรคใคร่เด็กนี้มักพบมากกว่าในเพศชาย แต่อย่างไรก็ดีในเพศหญิงก็พบความผิดปกติเช่นกัน โดยเพศหญิงนั้นมีความใคร่เด็กน้อยกว่าความเป็นจริง ซึ่งโรคใคร่เด็กนั้นแม้ว่าจะยังหาสาเหตุของโรคไม่ชัดเจนและยังไม่มีวิธีการรักษาความผิดปกตินี้ให้หายขาดไปได้ มีเพียงแต่วิธีที่ช่วยบำบัดลดการทารุณเด็กทางเพศลงเท่านั้น โดยวิจัยแก่ผู้กระทำความผิดทางเพศต่อเด็กว่ามีความผิดปกติทางสมองในการทำงาน หรือ ต่อระบบประสาท และสภาวะพยาธิสภาพจิตหลายอย่างว่าผิดปกติหรือไม่ เมื่อไม่มีหลักฐานแน่ชัดว่าโรคใคร่เด็กจะสามารถรักษาให้หายขาดได้ ดังนั้น จิตแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเพศวิทยาท่านหนึ่งให้ความเห็นว่า โรคใคร่เด็กไม่สามารถเปลี่ยนได้โดยง่าย เช่นเดียวกับความรักร่วมเพศหรือความรักต่างเพศ แต่สามารถบำบัดรักษาผู้ใคร่เด็กให้ระงับตนเองจากการตอบสนองความต้องการเพื่อควบคุมพฤติกรรมตนเองให้ได้ (สำนักงานกิจการยุติธรรม 2562, หน้า 14)

สำหรับกรณีตัวอย่างชาวต่างประเทศในรัฐเท็กซัส อเล็กซานเดรีย เวร่า วัย 24 ปี เป็นอดีตครูสอนภาษาอังกฤษ เกรด 8 (เทียบเท่า ม.2) ของโรงเรียนมัธยมในเมืองฮุสตัน ถูกจำคุกโทษฐานมีสัมพันธ์ทางเพศกับนักเรียนชายอายุ 13 ปี โดยให้การรับสารภาพข้อหาพรากผู้เยาว์ ศาลรัฐเท็กซัสลงโทษจำคุก 30 ปีลดโทษจำคุกเหลือ 10 ปี คดีนี้แม้ไม่มีรายงานทางการแพทย์ว่า เป็นโรคพิโดฟีเลียหรือไม่ แต่ในสำนวนคดีกลับพบปมด้อยและพฤติกรรมประหลาดของครูสาวหลายอย่าง อาทิ ครูสาวมีประวัติเคยทำแท้ง อีกทั้งเมื่อได้รับประกันตัว ยังกลับไปกระทำการยั่วยวนนักเรียนชายคนเดิมที่สนามกีฬาในโรงเรียนด้วย เป็นข่าวฉาวคึกโครมไปทั่วสหรัฐ เมื่อปี 2560⁵

3) ลักษณะการทำร้ายเด็กทางเพศ เป็นการทารุณต่อเด็กในทางเพศ โดยมีสาเหตุจากหลายปัจจัยอันไม่ใช่ตัวบ่งชี้ชัดว่าผู้กระทำความผิดเป็นกลุ่มผู้ใคร่เด็ก แต่สาเหตุหลักที่เป็นปัจจัยในการก่อให้เกิดอาชญากรรมทางเพศต่อเด็ก อาจเกิดจากความเครียด หรือบุคคลนั้นเป็นผู้มีอารมณ์ทางเพศสูงประกอบกับความสนใจทางเพศต่อตัวเด็ก จึงเป็นสาเหตุหนึ่งให้มีความต้องการทางเพศมากกว่าบุคคลทั่วไป เนื่องจากความผิดปกติของฮอร์โมนเพศ หรือได้รับการกระตุ้นจากการดื่มสุราหรือสารต่างๆที่มีแอลกอฮอล์หรือการเสพของมีนเมาอันเป็นตัวก่อให้เกิดอารมณ์ทางเพศจนไม่สามารถครอง

⁴MGR Online, ข่าวอาชญากรรมรวบ "ไอ้บอล เตนนรก" ตระเวนข่มขืน ด.ญ.ทางทวารหนัก อ้างฝังใจวัยเด็กเคยโดนเพื่อนตบ

สืบค้นข้อมูลข่าว เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2566, <https://mgronline.com/crime/detail/9660000067860>

⁵ สำนักข่าวไทย, รู้จักโรคใคร่เด็ก "พิโดฟีเลีย" สาเหตุ-การรักษา สืบค้นข้อมูลข่าว เมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2566

<https://tna.mcot.net/tna-178410>

สติหรือควบคุมตนเองได้ หรือมีอาการซึมเศร้าอย่างรุนแรงเพราะมีลักษณะต่อต้านสังคม หรือมีปัญหาภายในครอบครัวทางด้านคู่สมรส ซึ่งรูปแบบและพฤติกรรมของอาชญากรที่ใคร่เด็กมักสอดแทรกและแอบแฝงปะปนอยู่ในสังคมที่ดูจากภายนอกมักเหมือนคนปกติทั่วไป แต่ภายในจิตใจอาชญากรกลุ่มนี้มักสร้างความไว้นื้อเชื่อใจต่อเหยื่อโดยให้ความไว้วางใจในการเข้าหาเหยื่อ เพื่อสื่อสารชวนพูดคุย รวมถึงการพาเหยื่อไปซื้อขนมเพื่อหลอกล่อให้เด็กออกจากกรงการปกครองของครอบครัว หรือการให้เงินรางวัลเพื่อเป็นการตอบแทนสิ่งต่างๆ หรือหลอกล่อให้เด็กใช้สารเสพติดเพื่อเตรียมการล่องละเมียดทางเพศแก่เด็กที่ยังขาดวุฒิภาวะหรือความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของกลอุบายหลอกลวงที่วางไว้ การตัดสินใจต่างๆของเด็กจึงตกเป็นเหยื่อได้โดยง่าย

จากงานวิจัยปีค.ศ. 2015 พบว่า ลักษณะของผู้ทำร้ายเด็กในกลุ่มใคร่เด็ก แตกต่างจากผู้ทำร้ายเด็กที่ไม่เป็นกลุ่มใคร่เด็กเป็นอย่างมาก เนื่องจากกลุ่มผู้ใคร่เด็กจะทำร้ายทางเพศเด็กมักเป็นผู้มีความบกพร่องทางประสาทและสมองที่ทำหน้าที่ยับยั้งซึ่งใจมีความผิดปกติและเริ่มกระทำผิดตั้งแต่อายุยังน้อย เด็กผู้ตกเป็นเหยื่อมีจำนวนมาก แต่ส่วนใหญ่ไม่ใช่บุคคลในครอบครัว ซึ่งต่างจากกลุ่มผู้ทำร้ายเด็กทางเพศที่ไม่เป็นกลุ่มใคร่เด็ก ที่มักจะลงมือทำผิดเมื่อเกิดความเครียดและเริ่มกระทำผิดเมื่อมีอายุมากขึ้นแล้วในระดับหนึ่งซึ่งส่วนใหญ่ผู้ตกเป็นเหยื่อมักเป็นบุคคลในครอบครัว (สำนักงานกิจการยุติธรรม 2562, หน้า 14-15)

กรณีข่าวการกระทำความผิดเมื่อวันที่ 28 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2567 ได้จับกุมนายวิษณุ จันทร์ย้อย หรือ "เตี้ย บางโพ" อายุ 40 ปี อดีตทหารยศนายสิบมีพฤติการณ์เป็น "มนุษย์หุ่นไซโคพาส" นักข่มขืนต่อเนื่องสุดโหดจิต ตามสะกดรอยเหยื่อเด็กผู้หญิงที่สวมใส่ชุดนักเรียน โดยลงมือก่อเหตุข่มขืนนักเรียนหญิงมาแล้วไม่ต่ำกว่า 4 รายจากการตรวจสอบพบประวัติเคยถูกดำเนินคดี 2 คดี ปี พ.ศ. 2560 ข้อหา "ข่มขืนกระทำชำเรา" พื้นที่ สน.ทุ่งมหาเมฆ กทม. และถูกดำเนินคดีข้อหา "ข่มขืนกระทำชำเรา" พื้นที่ จ.นนทบุรี ปีพ.ศ. 2561 และถูกดำเนินคดีข้อหา "ข่มขืนกระทำชำเรา" พื้นที่ สน.สามเสน กทม. ผู้เสียหายเป็นเด็กนักเรียนหญิงพาณิชย์แห่งหนึ่ง อายุ 16 ปี และถูกจับกุมไปตั้งแต่วันที่ 7 กันยายน พ.ศ. 2561 หลังโดนจับกุมและถูกส่งตัวเข้าไปปรับโทษในเรือนจำหลายปี ล่าสุดพ้นโทษออกมาก่อเหตุซ้ำเมื่อวันที่ 30 ต.ค. 2566 ครั้งนี้เลือกเหยื่อเป็นนักเรียนหญิง วัย 12 ปี โดยแอบเฝ้าดูและเดินตามเหยื่อไปอย่างเงียบๆแล้วลงมือข่มขืนโดยไม่สวมถุงยางอนามัย ซ้ำยังขู่จะฆ่าเหยื่อให้ตาย นายวิษณุเป็นอาชญากรต่อเนื่องที่มีรสนิยม "ใคร่เด็ก" โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหยื่อที่สวมชุดนักเรียน และจะใช้วิธีสะกดรอยตามเหยื่อ จนสบโอกาสเหยื่ออยู่ลำพังไม่มีผู้ปกครองคอยดูแล ก่อนจะลงมือข่มขืนกระทำชำเราเหยื่อเคราะห์ร้าย คนร้ายเคยถูกดำเนินคดีข้อหาประเภทเดียวกันมาแล้วหลายครั้ง เมื่อ

พันโทชอกออกมา ก็จะกลับมาก่อเหตุซ้ำอีก จัดได้ว่าอยู่ในประเภท "นักข่มขืนต่อเนื่อง" และเป็นภัยต่อสังคม เชื่อว่ายังมีผู้เสียหายอีกหลายรายที่ตกเป็นเหยื่อแต่ไม่กล้าเข้าแจ้งความกับเจ้าหน้าที่⁶

2.3.1 ทฤษฎีในการอธิบายถึงสาเหตุของพฤติกรรมทางเพศ

2.3.1.1 ทฤษฎีความไม่สมดุลทางชีวเคมีในร่างกาย (Biochemical Imbalance Theory)

ทฤษฎีต่อมไร้ท่อ คือความผิดปกติของต่อมไร้ท่อ (Endocrine gland) เป็นสาเหตุหนึ่งของปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมทางเพศ ในร่างกายมนุษย์แบ่งต่อมออกเป็น 2 ชนิด คือ ชนิดที่หนึ่งเรียกว่า ต่อมมีท่อ ทำหน้าที่ขนส่งน้ำเลี้ยงโดยการระบายน้ำไปสู่ส่วนต่างๆในร่างกาย ให้แก่ต่อมน้ำลาย ต่อมไทรอยด์ ต่อมอัณฑะ ต่อมรังไข่ เป็นต้น ชนิดที่สองเรียกว่า ต่อมไร้ท่อ ทำหน้าที่สร้างสารเคมีที่เรียกว่า (Hormone) โดยการขับน้ำเลี้ยงออกมาและระบายออกทางฮอร์โมนผสมกับน้ำเหลืองหรือเลือดเพื่อไปหล่อเลี้ยงและควบคุมการทำงานของส่วนต่างๆในร่างกาย (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2565) เนื่องจากเป็นต่อมที่ไม่มีท่อ เมื่อเกิดความผิดปกติหรือแปรปรวนทางระบบประสาทและสมองจึงมีผลกระทบต่อจิตใจส่งผ่านความรู้สึกจึงเป็นผลกระทบต่อพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนได้ ดังนั้นทฤษฎีนี้เป็นความไม่สมดุลของร่างกายที่เกิดความผิดปกติต่อระบบต่างๆของต่อมไร้ท่อจึงอาจส่งผลกระทบต่อร่างกายทำให้มีฮอร์โมนเพศชายมากกว่าปกติ ผลักดันการเปลี่ยนแปลงทางเพศของเพศชายในเรื่องของขนตามร่างกายและมวลกล้ามเนื้อที่เพิ่มมากขึ้น หรืออาจส่งผลกระทบต่อจิตใจทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวทางอารมณ์ขั้นรุนแรง เช่น เพศหญิงที่ใกล้มีรอบเดือนฮอร์โมนมักเกิดความแปรปรวนทำให้หงุดหงิดง่ายเป็นสาเหตุให้ก่ออาชญากรรมง่ายกว่าภาวะปกติทั่วไป (วศินี กมลวารินทร์, 2558 หน้า 53)

2.3.1.2 ทฤษฎีทางจิตวิทยา (Psychodynamic Theories)

ทฤษฎีทางจิตวิทยาหรือทฤษฎีจิตวิเคราะห์ใช้ในการตรวจสอบพฤติกรรมของบุคคล เช่น การเบี่ยงเบนทางเพศหรือการมีเพศสัมพันธ์กับเด็กทำให้เกิดความรู้สึกพิเศษกว่าปกติ การพิสูจน์พฤติกรรมของกามวิปริตมักเจอสาเหตุมาจากพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากวัยเด็ก การพัฒนาทางเพศ เช่น อวัยวะสืบพันธุ์ ทวาร ปาก ที่หมกมุ่นผิดปกติ รวมถึงความวิตกกังวล ความขัดแย้งทางจิตใจ อาจทำให้ผู้กระทำผิดที่เป็นโรคบุคลิกภาพผิดปกติจนอาจเป็นโรคไซโคพาธ (Psychopathic) และต่อต้านสังคม อาจก่ออาชญากรรมที่รุนแรง กระทำความผิดในรูปแบบที่หลากหลายมากกว่าผู้กระทำความผิดทั่วไป (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2562 หน้า 16)

⁶ ไทยรัฐออนไลน์. รวบเดนคุก "เตี้ย บางโพ" นักข่มขืนต่อเนื่อง โจรโรคจิตใคร่เด็กในชุด นร.,สืบค้นข้อมูลข่าว เมื่อวันที่ 7 มีนาคม 2567, <https://www.thairath.co.th/news/crime/2766614>

2.3.1.3 ทฤษฎีจิตพื้นฐานทางสังคม (Psychosocial Theory)

เป็นทฤษฎีที่อยู่บนพื้นฐานของมุมมองอันเชื่อมต่อกันระหว่างจิตวิทยาและสังคมวิทยาเข้าด้วยกัน มีความสำคัญต่อสภาพแวดล้อมและเหตุการณ์ต่างๆ จึงส่งผลต่อการตอบสนองของพฤติกรรมทางเพศที่ได้รับประสบการณ์ในช่วงวัยที่แตกต่างกันออกไป และอาจได้รับอิทธิพลจากสังคมทั่วไปที่ไม่เหมาะสม เช่น การถูกล่วงละเมิดในวัยเด็ก หรือเข้าถึงสื่อลามกในลักษณะของการถูกข่มขืน จึงทำให้บุคคลเหล่านี้มีภูมิคุ้มกันทางสังคมต่ำ เนื่องจากเข้าใจว่าความรุนแรงเป็นวิธีการนำไปสู่เป้าหมายใน ความพึงพอใจทางเพศเพื่อบรรลุความสัมพันธ์อันเป็นพฤติกรรมของกามวิปริตอย่างหนึ่งซึ่งผล กระทบให้มีความยากลำบากต่อการสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลทั่วไปและยังขาดทักษะที่เหมาะสมใน การเข้าสังคม เป็นต้น (เนตรนภิส ลายทิพย์, 2560)

การบังคับใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูและผลข้างเคียงของการฉีดยาเพื่อลดฮอร์โมนเพศ

การบังคับใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูแก่ผู้กระทำความผิดตามมาตรการทางการแพทย์ใน พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ต้องดำเนินการโดยศาลมีคำสั่งพร้อมความเห็นจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในสาขาจิตเวชศาสตร์ และแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในสาขาอายุรศาสตร์อย่างน้อยสองคนมีความเห็นพ้องต้องกันว่าจำเป็นต้องมี การใช้ยาการฉีดยาฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน (Testosterone) เพื่อให้แพทย์ผู้เชี่ยวชาญทำการ ประเมินว่ากระทำเพราะป่วยทางจิต หรือเพราะทางชีวเคมีในร่างกายบกพร่อง โดยผ่านทางจิตแพทย์ ที่มีความเชี่ยวชาญในการดูแลรักษาผู้ที่มีอาการผิดปกติ หรือผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือทางด้านจิตใจ จากการตรวจร่างกายและตรวจสภาพจิตใจก่อนเพื่อนำมาคิดวิเคราะห์อย่างเป็นเหตุเป็นผล โดย ประกอบกับแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านอายุรศาสตร์ ที่ทำหน้าที่วินิจฉัยรักษาและป้องกันโรคทาง อายุรศาสตร์ ซึ่งอาจเกิดความผิดปกติของระบบต่างๆในร่างกาย โดยการให้คำแนะนำตามความ เหมาะสมรวมถึงส่งเสริมสุขภาพไปในตัว เพื่อให้ผู้กระทำความผิดเข้าถึงมาตรการต่างๆ ตามขั้นตอน และทราบข้อมูลได้อย่างครบถ้วน ซึ่งอาจลดความวิตกกังวลหรืออาจช่วยเพิ่มแรงจูงใจนำไปสู่การให้ ความยินยอมอย่างถ่องแท้ (อนุสรณ์ ชุมเปีย, 2565)

ในทางการแพทย์นั้นผู้เชี่ยวชาญจะนำเรื่องการใช้ยามาปรับใช้กับกรณีนี้ ผู้เข้ารับการรักษา โรคมะเร็งต่อมลูกหมากเพื่อปรับลดระดับฮอร์โมนทางเพศ ก่อนจะใช้วิธีการตัดลูกอัณฑะออกซึ่งเป็น แหล่งในการผลิตฮอร์โมนในเพศชาย หรือใช้วิธีการฉีดยาเพื่อลดฮอร์โมนลงทุก ๆ สามเดือน⁷ ดังนั้น การที่ฮอร์โมนเพศลดน้อยลง จะส่งผลให้ความต้องการทางเพศและขนาดของอวัยวะเพศลดลง ไม่

⁷ไทยรัฐออนไลน์ “แพทย์เผยข้อดี-เสียฉีดไข่อันักโทษข่มขืนที่ค่ายาแพงกฎหมายยังมีจุดอ่อน” เผยแพร่เมื่อวันที่ 19 ธันวาคม พ.ศ. 2561 สืบค้นข่าวเมื่อวันที่ 29 กุมภาพันธ์ 2567 <https://www.thairath.co.th/news/society/1449210>

แข็งตัว อาจมีอาการผื่นแปรปรวน ส่งผลกระทบข้างเคียงอาจมีอาการซึมเศร้า รวมถึงโรคกระดูกพรุน เพราะมวลกระดูกลดลง โรคหัวใจและหลอดเลือด หากใช้เวลานานหรือเกินปริมาณกำหนดจึงอยู่ภายใต้การกำกับดูแลรักษาจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง

2.4 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ

พฤติกรรมของผู้กระทำผิดซ้ำ (Recidivism) หมายถึง ผู้กระทำผิดได้กระทำความผิดบ่อยครั้งจนติดเป็นนิสัยหรือเป็นผู้กระทำผิดซ้ำซาก พิจารณาจากการที่ผู้นั้นการกระทำความผิดตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไป จึงจะถือได้ว่าเป็นผู้กระทำผิดพลาดซ้ำซากที่ติดเป็นนิสัยยากต่อการแก้ไขพฤติกรรมให้กลับมาเป็นปกติ รวมถึงการกระทำผิดในคดีอื่นๆที่ไม่ใช่คดีเดิม ตัวอย่างเช่น กระทำความผิดครั้งแรกต่อตัวทรัพย์สิน ต่อมากระทำความผิดต่อตัวบุคคล ถือว่าเป็นการกระทำผิดซ้ำแม้จะเป็นคดีความผิดที่แตกต่างกันก็ตาม แบ่งออกได้ 2 ประเภท คือ ประเภทที่หนึ่ง ผู้กระทำผิดเป็นอาชญากรอาชีพ มีความชำนาญเป็นพิเศษและอาศัยทักษะในการประกอบอาชญากรรมทำให้มีรายได้จากการก่ออาชญากรรม ประเภทที่สอง ผู้กระทำผิดมีจิตบกพร่องเนื่องจากมีความบกพร่องทางจิตนำไปสู่การกระทำผิดซ้ำซาก แต่การกระทำผิดซ้ำนั้นไม่ได้เกิดจากความชั่วร้ายในจิตใจที่คิดจะทำผิดเพื่อหวังสิ่งตอบแทนทางเศรษฐกิจ (โรจนศักดิ์ การุณ, 2563)

2.4.1 ทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรม (Crime Control Model)

ทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรม เป็นทฤษฎีที่มุ่งเน้นถึงประสิทธิภาพของกระบวนการยุติธรรมเพื่อควบคุมระดับและปราบปรามการก่ออาชญากรรมเป็นหลัก (กฤษณัฐติ อรุณสุตา, 2021) ในส่วนของการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของบุคคลถือเป็นเรื่องรองลงไป เช่น กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาจะเน้นหนักไปในทางการสร้างกฎเกณฑ์อันเป็นการให้อำนาจแก่พนักงานในการเข้าจับกุมเป็นอย่างมาก เพื่อทำการสืบสวน สอบสวน ป้องกันและปราบปราม ด้วยความเฉียบขาด รวดเร็ว โดยอาจไม่คำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของบุคคลผู้บริสุทธิ์มากนัก ในกรณีการควบคุมอาชญากรรมตามมาตรการป้องกันการกระทำผิดซ้ำนี้เป็นการควบคุมความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตแม้การกระทำผิดนั้นจะยังไม่เกิดขึ้นก็ตาม ดังนั้นจะเห็นได้ว่าลักษณะการควบคุมอาชญากรรมตามมาตรการป้องกันการกระทำผิดซ้ำนี้ย่อมกระทบกับสิทธิของบุคคลไม่มากก็น้อย แต่อย่างไรก็ตาม แม้จะกระทบต่อสิทธิของผู้กระทำผิดบ้างบางประการแต่เป็นการกระทำเพื่อปกป้องความเสี่ยงการก่ออาชญากรรมและสร้างความปลอดภัยให้แก่สังคม (เพิ่มพูล สิมารักษ์, 2565 หน้า 48-49)

2.4.2 ทฤษฎีการลงโทษเพื่อป้องกันอาชญากรรม (Deterrence Theory)

ทฤษฎีนี้เป็นการกำหนดความผิดอาญาเพื่อป้องปรามความผิดและเพื่อให้เกิดสวัสดิภาพแก่สังคมจากบุคคลที่เป็นอันตราย ทฤษฎีนี้จึงกำหนดความผิดอาญาเพื่อข่มขู่ป้องปรามความผิด โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานความเชื่อที่ว่า การกระทำความผิดเมื่อได้เกิดขึ้นแล้วในสังคมการที่จะย้อนเวลากลับไปเพื่อทำการแก้ไขไม่ให้เกิดการกระทำนั้นเกิดขึ้นอีกนั้นย่อมไม่สามารถที่จะกระทำได้ ดังนั้น เราควรจะคิดหาวิธีการที่จะป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความผิดในลักษณะเดียวกันขึ้นมาซ้ำอีก ซึ่งเป็นการดีกว่ามาคิดหาวิธีการเพื่อแก้แค้นทดแทนบุคคลผู้กระทำความผิดนั้นในภายหลัง เพื่อไม่ให้ผู้อื่นกระทำความผิดเช่นเดียวกันอีกในอนาคต เพราะจะได้รับชะตากรรมเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิด ในการลงโทษตามทฤษฎีข่มขู่ป้องปรามความผิด จึงแบ่งได้ดังต่อไปนี้

- 1) ลงโทษเพื่อข่มขู่ป้องปรามโดยเฉพาะ เป็นการลงโทษเพื่อป้องกันผู้กระทำความผิดเฉพาะรายให้หลายจำ เกรงกลัวต่อบทลงโทษโดยเฉพาะ ไม่ให้เขากระทำความผิดซ้ำอีก
- 2) ลงโทษเพื่อข่มขู่ป้องปรามโดยทั่วไป เป็นการลงโทษเพื่อให้สังคมเห็นเป็นแบบอย่าง ต้องกระทำโดยเปิดเผยต่อสาธารณชนเพื่อให้เข้าใจการถูกลงโทษอย่างชัดเจนว่ากระทำความผิดจะต้องได้รับบทลงโทษอย่างไร ทำให้เห็นผลกระทบจากการกระทำความผิดและยำเกรงเมื่อได้รับโทษจึงไม่กล้ากระทำความผิดอีก (ณัฐรัฐวัฒน์ สุทธิโยธิน, 2554 หน้า 20)

2.4.3 ทฤษฎีการกำหนดความผิดอาญาเพื่อการแก้แค้นทดแทน (Retribution)

ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีที่เก่าแก่ที่สุดมุ่งเน้นการลงโทษโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อลงโทษให้สาสมกับความผิด หรือเพื่อเป็นการแก้แค้นตอบแทนให้ได้รับความเจ็บปวดตามสมควรกับสิ่งที่ทำ ในการแก้แค้นทดแทนจะต้องเป็นไปในทางสอดคล้องกับหลักเกณฑ์สำคัญ ดังต่อไปนี้

- 1) ผู้กระทำความผิดเท่านั้นที่จะต้องถูกลงโทษ เงื่อนไขสำคัญคือต้องมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นเสียก่อน บุคคลนั้นจึงจะถูกลงโทษเพื่อเป็นการตอบแทนเนื่องจากการกระทำความผิดของเขา
- 2) ผู้กระทำความผิดทุกคนต้องถูกลงโทษเช่นเดียวกันโดยไม่มีข้อยกเว้น เพื่อรักษาไว้ซึ่งความยุติธรรมไม่ว่าบุคคลนั้นจะเป็นใครก็ตาม เพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อการกระทำของตนที่ได้กระทำลงไป
- 3) การลงโทษต้องได้สัดส่วนกับการกระทำความผิด เพื่อความเหมาะสมกับเสียหายที่มีความหนักเบาเท่ากับความผิดที่กระทำลงไปเพื่อรักษาและคงไว้ซึ่งความศักดิ์สิทธิ์ของกฎหมาย และป้องกันการแก้แค้นเป็นการส่วนตัว (สหธน รัตน์ไพจิตร, 2527 หน้า 38-42)

2.4.4 ทฤษฎีการกำหนดความผิดอาญาเพื่อแก้ไขฟื้นฟู (Rehabilitation)

แนวคิดทฤษฎีการกำหนดความผิดอาญาเพื่อแก้ไขฟื้นฟูนั้น “เป็นแนวคิดในการลงโทษที่มีความแตกต่าง เนื่องจากเชื่อมั่นว่าการลงโทษเพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเกรงกลัวนั้นไม่ได้เป็นการช่วยให้การกระทำความผิดลดลง หากแต่วิธีการที่กระทำให้ผู้กระทำเปลี่ยนความคิดและกลับตัวเป็นคนดีของสังคมต่างหากที่สามารถลดการก่ออาชญากรรมได้ อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสม” (ชนิสรา อร่ามพงษ์, 2556 หน้า 31) เป็นทฤษฎีการลงโทษที่มุ่งเน้นไปที่ตัวผู้กระทำความผิดมากกว่าการกระทำความผิด เพื่อหาสาเหตุและแนวทางในการแก้ไขเป็นรายกลุ่มหรือรายบุคคล เนื่องจากผู้กระทำความผิดแต่ละคนมีปัญหาแตกต่างกันออกไป โดยหวังให้ทฤษฎีการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดนั้นปรับเปลี่ยนลักษณะนิสัยที่เป็นตัวแสดงออกทางพฤติกรรม เป็นการลงโทษที่สอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชนมากที่สุด เพื่อให้สามารถกลับคืนสู่สังคมโดยปราศจากอันตรายเพื่ออยู่ร่วมกับบุคคลทั่วไปได้ โดยปกติสุข จึงต้องหาวิธีที่ดีที่สุด

2.4.5 ทฤษฎีความปลอดภัยของสังคม (Social Protection Theory)

ทฤษฎีความปลอดภัยของสังคมที่นักอาชญาวิทยาสำนักป้องกันสังคมซึ่งมี (Social Defence School) มาร์ค แอนเซล (Mark Ancel) ฟิลิปโป กรามาติกา (Philipo Gramatica) ให้ความสำคัญแก่การปรับปรุงบุคลิกภาพรายบุคคล โดยมุ่งเน้นการแก้ไขที่นิสัยของผู้กระทำความผิดอย่างเป็นระบบมากกว่าการลงโทษ เพื่อศึกษาพฤติกรรมการควบคุมสิ่งแวดล้อมเพื่อให้สังคมดีขึ้นและป้องกันอาชญากรรม (อภิวัฒน์ วรรณโรจน์, 2565 หน้า 20)

2.5 การป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

ก่อนที่จะมีการตราพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 หน่วยงานรัฐได้พยายามป้องกันภัยทางสังคมด้วยการจัดหมวดหมู่นักโทษเด็ดขาดที่กำลังเข้าสู่การพ้นโทษและมีความเสี่ยงที่จะกระทำความผิดซ้ำ (เพิ่มพูล สีมารักษ์, 2565) การป้องกันการกระทำความผิดซ้ำทางเพศอาจเป็นพฤติกรรมที่มีปัญหาเฉพาะด้านที่แตกต่างจากคนทั่วไป หรือจากปัญหาภายในจิตใจของผู้กระทำความผิดที่ยังไม่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟู อันเป็นปัญหาสำคัญและส่งผลกระทบต่อสังคมซึ่งถือเป็นภัยเงียบที่ร้ายแรงเป็นอย่างมาก ด้วยเหตุที่บุคคลเหล่านี้มักมีพฤติกรรมที่ซับซ้อนและไม่ค่อยแสดงออกต่อคนในหมู่มาก ไม่ว่าจะจากสถานที่ทำงานหรือจากสถานที่สาธารณะต่างๆตามพื้นที่ทั่วไป โดยสอดแทรกและปะปนกับคนทั่วไปอย่างหลากหลายจึงมีความอันตรายแอบแฝงอยู่ต่อการเข้าร่วมในสังคม จึงเห็นได้ว่าควรกำหนดมาตรการที่เหมาะสมเพื่อลดความเสี่ยงและป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นอีกได้ เมื่อผู้กระทำความผิดได้รับการ

ปล่อยตัวออกมาจากเรือนจำแล้ว ภายหลังจากพันโทฯ ยังพบว่ามาตรการในการติดตามตรวจสอบ และการป้องกันไม่ให้พันโทฯ เต็ดขาดผู้พันโทฯ แล้วกลับไปกระทำความผิดซ้ำนั้นยังไม่เพียงพอ

สาเหตุหลักของการกระทำความผิดซ้ำนั้นอาจมีหลายปัจจัย และมีหลายเงื่อนไขในด้านต่างๆ ของตัวผู้กระทำความผิดซึ่งอาจถือเป็นปัญหาหลัก ในการแก้ไขปัญหามือกลับเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม เนื่องจากมาตรการสำหรับการจัดการกับอาชญากรนั้น แม้จะมีกฎหมายกำหนดการดำเนินการเป็นขั้นตอนยกตัวอย่างเช่น มาตรการด้านวิธีการเพื่อความปลอดภัย มาตรการเพิ่มโทษในกรณีกระทำความผิดซ้ำ และแม้แต่มาตรการในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศนั้นนั้น อาจยังไม่ครอบคลุมและยังไม่มีเข้มข้นเพียงพอให้เท่าทันต่อเหตุการณ์ในความรุนแรงของปัญหาภายในระยะเวลาที่ผ่านมา หรือยังอาจมีปัญหาในทางปฏิบัติงาน เช่น การใช้มาตรการกักกัน การห้ามเข้าเขตที่กำหนด เป็นต้น ซึ่งมาตรการต่างๆ จะถูกนำมาใช้บังคับก็ต่อเมื่อ มีข้อเท็จจริงปรากฏขึ้นในชั้นยื่นฟ้อง จึงจะนำมามาตรการต่างๆ มาปรับใช้ ซึ่งทางกลับกันนั้นสภาพของปัญหานั้นอาจปรากฏขึ้นภายหลังจากการพันโทฯ จำคุกมาแล้วและยังไม่ได้รับการแก้ไขพฤติกรรมอย่างถูกวิธี จึงเป็นปัญหาที่สังคมยังต้องหาวิธีป้องกันและเฝ้าระวังให้ทันต่อเหตุการณ์เพื่อป้องกันภัยได้ทันทั่วทั้ง ทำให้ลดโอกาสในการสร้างความเสียหายแก่สังคมและผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการก่ออาชญากรรมนั้นซ้ำไปซ้ำมาวนเวียนไม่จบสิ้น

เนื่องจากกฎหมายดังกล่าวยังเกี่ยวข้องกับหลายภาคส่วนในหน่วยงานของรัฐ และยังส่งผลกระทบต่อสิทธิบางประการของตัวผู้กระทำความผิดเองที่พันโทฯ ไปแล้ว อีกทั้งยังพบว่ากลุ่มผู้กระทำความผิดซ้ำนั้นในทุกช่วงอายุวัยมักจะเป็นเพศชายมากกว่า ผู้กระทำความผิดที่เป็นเพศหญิง ซึ่งจากประวัติอาชญากรรมที่กระทำความผิดย่อมเป็นตัวบ่งชี้ให้เห็นถึงแนวโน้มในการกระทำความผิดซ้ำได้อีกในอนาคต และสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาที่ไม่ได้รับการแก้ไขได้อย่างตรงจุด จึงเป็นจุดเริ่มต้นของการกระทำสิ่งต่างๆ อันมาจากความต้องการที่ไม่มีวันจบ เนื่องจากไม่ได้รับการแก้ไขหรือฟื้นฟูบุคคลเหล่านั้นให้ถูกจุดเพื่อระงับหรือควบคุมพฤติกรรมที่เกิดความต้องการทางเพศของตนเอง มิเช่นนั้นเมื่อต้องการสิ่งใดและได้สิ่งนั้นมาแล้วย่อมก่อให้เกิดความต้องการสิ่งใหม่เพื่อทดแทนจนไม่มีวันสิ้นสุด หรือต้องการให้ได้รับการตอบสนองจากสิ่งใดและไม่เป็นไปตามการตอบสนองต่อสิ่งนั้นย่อมเป็นสิ่งจูงใจให้บุคคลนั้นกระทำจนกว่าจะเป็นไปตามต้องการ (ศิลาชัย ลีลิตธรรม และวงศกร เพิ่มผล, หน้า 24-25)

ผลกระทบต่อเด็กจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศ

ผลกระทบต่อเด็กที่ตกเป็นเหยื่อจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศนั้น แบ่งออกได้ดังต่อไปนี้ (สวธา สงเพชร, 2561)

ผลกระทบต่อร่างกาย กล่าวคือ การติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์รวมถึงเชื้อไวรัส HIV หรือโรคเอดส์ และการตั้งครรภ์เนื่องจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา รวมถึงการถูกทารุณกรรมทางเพศ

ต่างๆอันนำไปสู่การถูกยุติการตั้งครรภ์ อีกทั้งการถูกทำร้ายจนร่างกายได้รับบาดเจ็บสาหัสไปจนถึงการถูกฆาตกรรม

ผลกระทบต่อจิตใจ กล่าวคือ การถูกข่มขืนกระทำชำเราหรือการถูกล่วงละเมิดทางเพศไม่ว่าในทางใด นับว่าผลกระทบทางด้านจิตใจมีความรุนแรงมากที่สุด เนื่องจากบาดแผลในจิตใจที่ส่งผลต่อปัญหาสุขภาพจิตอาจนำไปสู่ภาวะซึมเศร้า หรือสภาวะจิตใจแปรปรวน จนบางรายถึงขนาดเป็นโรค Post-traumatic Stress Disorder (PTSD) เป็นความผิดปกติที่เกิดหลังความเครียดที่สะเทือนใจ เป็นภาวะความผิดปกติทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังพบเหตุการณ์ความรุนแรง สามารถเกิดขึ้นได้กับผู้ตกเป็นเหยื่อด้วยตนเองหรือเป็นผู้อยู่และเห็นเหตุการณ์ที่สะเทือนใจนั้นโดยตรงก่อให้เกิดลักษณะอาการทางจิตเวชที่จำเพาะโดยจะทำให้บุคคลเหล่านี้มีอาการหวาดกลัว รู้สึกหมดหวัง หวาดระแวงและวิตกกังวลอยู่ตลอดเวลา (วิลาสินี ฝนดี, 2020) ย่อมส่งผลกระทบต่อการทำงานประจำวันรวมถึงอาชีพการทำงาน เนื่องจากคิดว่าตนเองมีมลทินติดตัวและในบางกรณีที่ถูกกระทำซ้ำเป็นเวลานาน มักมีอาการหวาดผวากลัวการเข้าสังคม นับเป็นผลกระทบที่รุนแรงต่อจิตใจไปตลอดชีวิตโดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีที่กระทำต่อเด็กในทางเพศ

ส่วนผลกระทบต่อสังคม กล่าวคือ การกระทำที่อาจเกิดพฤติกรรมเลียนแบบ เนื่องจากถูกสังคมหล่อหลอมให้เห็นเหตุการณ์ไม่ว่าจากปัญหาภายในครอบครัวหรือสภาพแวดล้อมที่เป็นตัวกระตุ้นให้ผู้ที่ถูกกระทำอาจใช้ความรุนแรงตอบโต้เพื่อป้องกันตนหรือเพื่อแก้แค้นทดแทนสังคมต่อไป

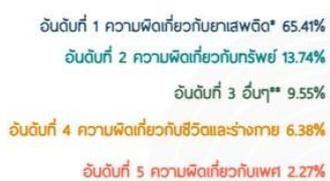
เมื่อวันที่ 25 เม.ย. 67 สืบนครบาลตามรวบ "เกมส์โชว์อท" หรือ นายวศิน อายุ 25 ปี ช่างสักชื่อดังในทางเพศบู๊กที่มีผู้ติดตามกว่า 7 พันคน โดยก่อเหตุล่วงละเมิดเด็กสาววัยเพียง 13 ปี หลอกสักแบบมินิมอลในราคา 400 บาท เมื่อผู้เสียหายเข้าไปในร้านสักช่างสักนั้นก็ปิดร้านทันที อ้างว่าต้องการสมาธิก่อนจะชักชวนขึ้นไปบนชั้น 2 ทำที่จัดทำทางการนอนสักให้เด็กสาว จากนั้นช่างสักก็เริ่มล่วงเกินเด็กสาว จนลุกลามไปถึงการกระทำชำเราข้ามคืน หลังเกิดเหตุผู้เสียหายยังคงเจ็บช้ำร่างกายเรื่อยมาอย่างผิดปกติจนกระทั่งหลังเกิดเหตุ 1 เดือน ผู้เสียหายปวดท้องอย่างหนักจนครอบครัวต้องพาไปโรงพยาบาลอย่างเร่งด่วน เมื่อแพทย์ได้ตรวจร่างกายก็ทำให้ครอบครัวทราบว่า ผู้เสียหายผ่านการถูกกระทำชำเราอย่างหนักและติดเชื้อขึ้นรุนแรงในระบบอวัยวะเพศ ทำให้ต้องทำการผ่าตัดออกในทันที หลังจากรักษาที่โรงพยาบาลกว่า 3 สัปดาห์ จากนั้นครอบครัวได้พาเด็กสาวผู้เสียหายไปขอความช่วยเหลือกับทางมูลนิธิสายเด็ก ก่อนจะเข้าแจ้งความดำเนินคดีที่ สน.ท่าข้าม⁸

⁸ ไทยรัฐออนไลน์ สืบนครบาล ตามรวบหนุ่มช่างสัก ขึ้นใจ ด.ญ.13 ติดเชื้อรุนแรง หนักบาดานุกเกิด, สืบค้นข้อมูลข่าว เมื่อวันที่ 29 เมษายน 2567 <https://www.thairath.co.th/news/crime/2781006>

จากสถิติในการติดตามข้อมูลพฤติกรรมของผู้ต้องขังจากกรมราชทัณฑ์ที่ได้รับการปล่อยตัว ในปี พ.ศ.2565 จำนวน 209,832 คน ปล่อยตัวเพราะครบกำหนดโทษ (พ้นโทษ) 61,203 คน ปล่อยตัวเพราะอภัยโทษ 49,777 คน ปล่อยตัวเพราะถูกพักการโทษ 13,121 คน เป็นนักโทษเด็ดขาดทั้งหมด 212,654 คน และในระยะเวลา 1-3 ปีก่อนหน้านี้ หลังจากผู้กระทำความผิดพ้นโทษในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ พบว่าผู้กระทำความผิดกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก แบ่งออกปีที่ 1 จำนวน 178 คดี ปีที่ 2 จำนวน 307 คดี ปีที่ 3 จำนวน 328 คดี ซึ่งจัดเป็นคดีประเภทข่มขืนกระทำชำเราที่สร้างความเสียหายกับสังคมเป็นอย่างมาก⁹

5 อันดับประเภทคดีที่มีอัตราการกระทำซ้ำของผู้ต้องขังที่ได้รับการปล่อยตัวในงบประมาณ 2567

ข้อมูล ณ วันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2567

* ความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด(พ.ร.บ.ยาเสพติดฯ พ.ร.บ.สารระเหย พ.ร.บ.วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตประสาท)
** อื่นๆ(หลายประเภท เช่น พ.ร.บ.ป่าไม้ พ.ร.บ.การพนัน พ.ร.บ.อาวุธปืน พ.ร.บ.คนเข้าเมือง ฉุกเฉิน ฯลฯ)

ภาพที่ 1 ฐานข้อมูลแผนภาพ 5 อันดับประเภทของผู้ต้องขังที่กระทำความผิดซ้ำโดยกรมราชทัณฑ์, 2567, สืบค้นจาก <http://www.correct.go.th/recstats/index.php>¹⁰

2.5.1 วิธีการควบคุมฮอโมนเพศแก่ผู้มีพฤติกรรมกามวิปริต

วิธีควบคุมฮอโมนเพศของบุคคลผู้มีพฤติกรรมกามวิปริตนั้น คือการบำบัดรักษาแก่ผู้กระทำความผิดเพื่อควบคุมฮอโมนเพศเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งผู้เชี่ยวชาญในการประเมินการรักษามักพบวิธีการบำบัดรักษาบุคคลได้ 3 ประการ โดยใช้หลักการบำบัดการรักษาทางจิต การบำบัดการรักษาโดยการฉายยาเพื่อควบคุมฮอโมนทางเพศ และการบำบัดการรักษาโดยการผ่าตัด เป็นต้น

⁹ อ้างอิงจากกรมราชทัณฑ์ http://www.correct.go.th/rt103pdf/report_rec_dist_year.php

¹⁰ สืบค้นจากกรมราชทัณฑ์ เมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2567 <http://www.correct.go.th>

ดังนั้น บุคคลที่มีพฤติกรรมกามวิปริตโดยทั่วไปอาจมีหลากหลายประเภท บางกรณีอาจเป็นผลมาจากความผิดปกติทางจิตที่ต้องบำบัดรักษาโดยใช้วิธีการในแบบเฉพาะเจาะจงในทางจิตวิทยาเพื่อรักษา หรือในบางกรณีเกิดจากความผิดปกติของฮอร์โมนทางเพศทางร่างกาย การบำบัดรักษาจึงต้องใช้ยาเคมีบำบัดเพื่อปรับลดปริมาณฮอร์โมนให้คงที่จึงต้องใช้วิธีการบำบัดรักษาให้ถูกวิธีดังต่อไปนี้

2.5.1.1 การบำบัดรักษาทางจิตวิทยา

ผู้กระทำความผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ อาจเกิดจากความผิดปกติทางจิตใจของแต่ละบุคคลจึงส่งผลให้มีพฤติกรรมในกามวิปริต การบำบัดรักษาผ่านทางจิตวิทยาอาจใช้เวลารักษาที่มีระยะเวลาพอสมควรเนื่องจากพฤติกรรมในกามวิปริตมีลักษณะที่ฝังลึกอยู่ในตัวของแต่ละบุคคล โดยวิธีการบำบัดรักษาทางจิตนี้ ใช้วิธีการบำบัดให้ผู้กระทำความผิดพิจารณาถึงผลกระทบที่เกิดจากพฤติกรรมของการกระทำความผิดต่อเด็กและสุภาพสตรีเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและสามารถแก้ไขปัญหาในการหลีกเลี่ยงพฤติกรรมของตนอีกในอนาคต

2.5.1.2 การบำบัดรักษาโดยการให้ยา

การนำวิธีการบำบัดรักษาโดยการให้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนทางเพศของผู้กระทำความผิดมาปรับใช้ เพื่อลดความต้องการทางเพศของผู้กระทำความผิดลง เมื่อฮอร์โมนเพศมีปริมาณสูงกว่าคนปกติทั่วไปจึงเป็นความผิดปกติทางร่างกายรูปแบบหนึ่งที่มีผลต่อการกระตุ้นอารมณ์ลักษณะความเป็นชายเพิ่มสูงขึ้นและมีความต้องการทางเพศมากกว่าคนส่วนใหญ่ เรียกว่า ฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน (Testosterone) ดังนั้น เมื่อมีมากเกินไปย่อมเป็นปัญหาใหญ่ที่นำไปให้ผู้กระทำความผิดเกิดอารมณ์พุ่งพร่านเพียงชั่วขณะทำให้ไม่สามารถควบคุมความต้องการทางเพศได้

การให้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนทางเพศ (Chemical castration) ซึ่งเป็นการนำยาที่มีฤทธิ์ต้านฮอร์โมนแอนโดรเจน (Anti-androgen drug) ซึ่งถ้าลดระดับของฮอร์โมนเทสโทสเตอโรนจะทำให้ความต้องการทางเพศน้อยลง ลดการกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ ลดจินตนาการทางเพศ ลดการผลิตสเปิร์ม และยังช่วยลดความหุนหันงิดลง โดยช่วยสร้างความรู้สึกละมุนคลายในขั้นตอนการบำบัดรักษา จึงสามารถนำมาใช้ในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำแทนวิธีการตัดอวัยวะที่อาจเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน โดยตัวยาที่มีฤทธิ์ต้านฮอร์โมนแอนโดรเจน จะออกฤทธิ์เร่งการเผาผลาญฮอร์โมนเทสโทสเตอโรนในร่างกายของผู้ได้รับยาและยับยั้งการหลั่งฮอร์โมนลูทิไนซิง (Luteinizing hormone : LH) ในต่อมใต้สมอง ซึ่งตัวยามีอยู่ 3 ชนิดที่นำมาใช้เพื่อควบคุมฮอร์โมนของผู้กระทำความผิด ได้แก่

(1) Medroxyprogesterone acetate (MPA) คือการให้ยา MPA ภายใต้การผลิตของ Depo Provera ในการบำบัดรักษาแก่ผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ ถูกนำมาใช้โดยประเทศอเมริกาซึ่งได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในปี ค.ศ. 1960 เพื่อลดความต้องการทางเพศแก่ผู้กระทำความผิดโดยการฉีดยาเข้าที่กล้ามเนื้อ และภายหลังจากบำบัดรักษา จะสังเกตได้ว่า ขนาดลูกอัณฑะเล็กลง ส่งผลให้การผลิตอสุจิน้อยลงตามลำดับ แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อยุติการให้ยาแก่ผู้กระทำความผิด

ร่างกายจะกลับมาเป็นปกติภายใน 6 สัปดาห์แต่ตัวยาอาจยังอยู่ในกระแสเลือดประมาณ 6-8 สัปดาห์ และในขณะเดียวกัน ผลข้างเคียงนั้น อาจทำให้น้ำหนักตัวเพิ่มมากขึ้น มีอาการร้อนหรือเย็นวูบวาบ หลอดเลือดอักเสบ ปวดหัวและคลื่นไส้ ฉื่อยชาลง กล้ามเนื้อหดตัว หรือมีภาวะซึมเศร้า ดังนั้นการบำบัดรักษาของยาตัวนี้ต้องอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของแพทย์ เพื่อควบคุมผู้ป่วยที่มีอาการจากโรคไมเกรน โรคหัวใจ โรคลมบ้าหมู โรคหอบหืด โรคไตและโรคหลอดเลือดอักเสบ โรคความดันโลหิตสูง เป็นต้น

(2) Cyproterone acetate (CPA) คือการใช้ยา CPA จะทำงานคล้ายกันกับยา MPA ภายใต้การผลิตของ Androcur โดยการบำบัดรักษาด้วยวิธีการรับประทานยาในปริมาณวันละ 50-200 มิลลิกรัม และการฉีดยาเข้ากล้ามเนื้อในปริมาณ 300-600 มิลลิกรัม ในทุกๆ 1-2 สัปดาห์ โดยทำให้การแข็งตัวของอวัยวะเพศรวมถึงความสามารถในการสำเร็จความใคร่ในขณะมีเพศสัมพันธ์ลดน้อยลง และส่งผลให้ผ่อนคลายมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม ยังส่งผลกระทบต่อข้างเคียงในเรื่องของความอ่อนเพลีย เชื่องช้า ฉื่อยชา น้ำหนักตัวเพิ่มปริมาณขึ้น แต่ขนตามร่างกายมีจำนวนลดลง อีกทั้งอาจมีอาการคลื่นไส้ บริเวณผิวหนังมีผื่นขึ้นและอาจส่งผลกระทบต่อการทำงานของตับ

(3) Luteinizing-hormone-releasing hormone (LHRH) inhibitors คือการใช้ยา LHRH เป็นการสร้างฮอร์โมนสังเคราะห์ ทำหน้าที่ในการสังเคราะห์สมองส่วนหน้า โดยการปล่อยสาร follicle-stimulating hormone (FSH) และ luteinizing hormone (LH) ให้ลดลง จึงทำให้ช่วยลดการผลิตฮอร์โมนเทสโทสเตอโรนลงในระดับปกติ ในการบำบัดรักษาช่วงระยะเวลา 2-4 สัปดาห์ ในการรักษาครั้งแรกอาจฮอร์โมนทางเพศอาจผลิตเพิ่มขึ้น ดังนั้นในระยะเวลาของการรักษาช่วงเริ่มต้นจึงจำเป็นต้องใช้ยา MPA/CPA ควบคู่เพื่อยับยั้งฮอร์โมนเพศ เนื่องจากการใช้ยา LHRH ส่งผลกระทบต่อข้างเคียงน้อยกว่าหรือได้รับการพิจารณาว่ามีประสิทธิภาพดีกว่ายา MPA/CPA อีกทั้งยังพบว่าผู้กระทำความผิดที่ชอบมีเพศสัมพันธ์กับเด็กเมื่อได้รับการฉีด LHRH เข้าไป เปรียบเทียบกับกรณีของผู้กระทำความผิดแต่ไม่ชอบการมีเพศสัมพันธ์กับเด็กแล้ว จึงมีการสร้างสมมติฐานว่าสาเหตุเกิดจากความผิดปกติในการควบคุมฮอร์โมนอันส่งผลต่อพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนทางเพศ เมื่อฉีด LHRH มีปฏิกิริยาโดยการทดสอบประสิทธิภาพในระยะเวลาประมาณ 12 เดือน นั้นทำให้พฤติกรรมของผู้กระทำความผิดเปลี่ยนแปลงไป โดยลดความก้าวร้าวทางเพศลง การแข็งตัวของอวัยวะเพศ การสำเร็จความใคร่ด้วยตัวเอง และลดจินตนาการทางเพศลง ซึ่งในระหว่างการบำบัดรักษานี้ไม่มีการกระทำความผิดซ้ำ และระดับฮอร์โมนเทสโทสเตอโรนลดน้อยลงในระยะเวลาภายใน 3 เดือน ผลกระทบข้างเคียงมีเพียง น้ำหนักตัวที่เพิ่มขึ้น แร่ธาตุในกระดูกลดลง คลื่นไส้ เจ็บบริเวณที่ฉีดยา

2.5.1.3 การบำบัดรักษาโดยการผ่าตัด

การบำบัดรักษาโดยการผ่าตัด (Surgical) แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ การผ่าตัดโดยการตอนอวัยวะเพศ กับ การผ่าตัดระบบประสาท

การผ่าตัดโดยการเอาลูกอัณฑะออกไปหรือเรียกว่าการทำหมัน หมายถึง เป็นการผ่าตัดเพื่อยับยั้งจุดสำคัญในการผลิตฮอร์โมนทางเพศของผู้ชายโดยตรง เพื่อลดการถูกกระตุ้นจากฮอร์โมนและลดความต้องการทางเพศโดยการบำบัดรักษาด้วยวิธีผ่าตัดนี้ประเทศที่ใช้เป็นประเทศแรกคือ ประเทศเนเธอร์แลนด์ ในปี ค.ศ. 1929-1959 ซึ่งส่งผลกระทบต่อผลข้างเคียง โดยมีอาการ ร้อนวูบวาบ บริเวณผิวหนังนูน ลดมวลของกล้ามเนื้อ กระดูกพรุน เชื่องซึม และไม่สามารถกลับคืนสู่สภาพเดิมได้อีกต่อไป

การผ่าตัดระบบประสาท หมายถึง การผ่าตัดศัลยกรรมเกี่ยวกับระบบประสาทด้วยวิธีการที่นำเอาส่วนของไฮโปทาลามัส หรือเรียกว่า ต่อมใต้สมอง ออกอันเป็นวิธีการทำลายต้นเหตุของการผลิตฮอร์โมนเทสโทสเตอโรน ถูกนำมาใช้ครั้งแรกในประเทศ เยอรมัน ปี ค.ศ. 1962 ทำให้มีการกระตุ้นทางเพศลดลงและกำจัดจินตนาการที่ทำให้เกิดอารมณ์ทางเพศลดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศลงได้ แต่อย่างไรก็ตามก็ยังมีปฏิสัมพันธ์ที่ซับซ้อนระหว่างพฤติกรรมทางเพศและสมองดังนั้น จึงเป็นขั้นตอนที่คลุมเครือทำให้เห็นผลยังไม่แน่ชัด (เนตรนภิส ลายทิพย์, 2560 หน้า 67 - 74)

2.5.2 วิธีการควบคุมฮอร์โมนเพศเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ

ในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่มีการกระทำความผิดซ้ำ แนวทางในการป้องกันปัญหาเพื่อลดการก่ออาชญากรรมกระทำโดยการฉีดยาเพื่อลดฮอร์โมนผู้กระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับเพศลง จึงได้มีการศึกษาปัญหาเพื่อลดระดับฮอร์โมนเพศในร่างกายที่เกิดขึ้นได้ไม่ว่าจากเพศชายหรือเพศหญิง หากทำให้ฮอร์โมนลดน้อยลง อาจทำให้ผู้กระทำความผิดหย่อนความสามารถลง และลดความต้องการที่เมื่อเกิดขึ้นแล้วไม่สามารถยั้งชั่งใจตนเองได้ และก่อให้เกิดปัญหาในความผิดแบบเดิมซ้ำอีก (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2565)

2.5.2.1 การใช้ยารักษาผู้กระทำความผิดด้วยความสมัครใจ

การใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนของผู้กระทำความผิดของประเทศไทยในปัจจุบันต้องเกิดจากความยินยอมสมัครใจของผู้กระทำความผิดเป็นสำคัญ เพื่อป้องกันการถูกละเมิดสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องขัง อันเป็นหลักขั้นพื้นฐานของการเป็นมนุษย์และอยู่ภายใต้กรอบของกฎหมายที่ให้เคารพแก่สิทธิของบุคคลโดยเท่าเทียมกัน ดังนั้นจะนำการใช้ยามาใช้กับผู้กระทำความผิดในส่วนนี้ต้องเกิดจากการสมัครใจให้ความยินยอมในการรักษาเป็นสำคัญ (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2565) โดยแพทย์ต้องเปิดเผยข้อมูลให้แก่ผู้เข้ารับการรักษาทราบถึงผลข้างเคียงของการใช้ยารวมถึงความเสี่ยงต่างๆเมื่อเข้าสู่กระบวนการทั้งก่อนและหลังของขั้นตอนในกระบวนการต่างๆเพื่อประกอบการ

พิจารณาทางเลือกอื่น ๆ ข้อมูลของผลที่ตามมาหากไม่ทราบถึงความเสี่ยงหรือประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการรักษา

2.5.2.2 การใช้ยารักษาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศเป็นการลงโทษทางเลือก

การใช้ยากับผู้กระทำความผิดในกรณีนี้ จะนำมาเป็นทางเลือกโดยการใช้ดุลพินิจจากศาล หรือจากฐานความผิดบางประเภทที่กฎหมายอาจเปิดช่องให้กระทำได้ เพื่อเป็นแรงจูงใจในการเข้าสู่กระบวนการพักโทษหรือลดโทษ โดยการใช้ยาควบคุมฮอร์โมนควบคู่กับการได้รับโทษ (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2565) ซึ่งวัตถุประสงค์และการใช้ยาเพื่อลดความต้องการทางเพศของผู้กระทำความผิดเพื่อป้องกันการกระทำความผิดทางเพศซ้ำ ลดความรุนแรงและความเสี่ยงในการกระทำความผิดทางเพศ

บทที่ 3

มาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกัน การกระทำความผิดซ้ำทางเพศที่กระทำต่อเด็ก

การศึกษาในบทนี้จะพิจารณาถึงหลักกฎหมายและมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำทางเพศที่กระทำต่อเด็กของประเทศไทยในปัจจุบัน ได้แก่ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2560 ประมวลกฎหมายอาญา พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 พระราชบัญญัติคุ้มครองประพฤติ พ.ศ. 2559 พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 และพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 โดยจะพิจารณาให้เห็นว่าบทบัญญัติทางกฎหมายและมาตรการทางกฎหมายเหล่านี้มีสาระสำคัญอย่างไรสามารถนำมาปรับใช้เพื่อศึกษาเปรียบเทียบอย่างไรให้เหมาะสมกับความรับผิดชอบ ซึ่งพบว่ามาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยที่มีอยู่ในปัจจุบันยังไม่ครอบคลุมเพียงพอต่อการป้องกันการก่ออาชญากรรมรวมถึงแนวทางในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดทางเพศที่กระทำต่อเด็กเพื่อลดปัญหาและลดอัตราการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ

มาตรการทางกฎหมายที่ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ปัญหาข้อกฎหมายของประเทศไทย เปรียบเทียบกับกฎหมายของต่างประเทศ ได้แก่ สาธารณรัฐเกาหลีใต้ ประเทศสหรัฐอเมริกาในรัฐแคลิฟอร์เนีย รัฐฟลอริดา รัฐไอโอวา รัฐอลาบามา ที่มีการกำหนดฐานความผิดทางอาญาไว้เป็นการเฉพาะสำหรับคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็กและการบังคับใช้มาตรการอื่นๆ ทางกฎหมาย สำหรับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำทางเพศ

3.1 มาตรการทางกฎหมายไทยที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ

3.1.1 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560

บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 อันถือเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ ได้ให้หลักการความคุ้มครองและรับรองสิทธิของบุคคลอย่างเสมอภาคกันในทางกฎหมาย และการไม่เลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมต่อบุคคลรวมถึงสิทธิของเด็ก โดยมีหลักการสำคัญหลายประการเพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพให้เป็นที่ไปตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กเพื่อป้องกันการถูกแทรกแซงและจำกัดสิทธิของเด็ก

การรับรองและคุ้มครองศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพ ความเสมอภาคของบุคคลถือว่าเป็นคุณค่าสูงสุดของรัฐธรรมนูญที่อนุสัญญาแห่งองค์การสหประชาชาติรับรองและ

ประเทศไทยได้เข้าร่วมเป็นภาคี เป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคนอันพึงได้รับโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติ และให้ความช่วยเหลือเด็กให้สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพ และคุ้มครองป้องกันมิให้บุคคลดังกล่าวถูกใช้ความรุนแรงทั้งปวงไม่ว่าจากครอบครัวหรือสังคม หรือปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรม ทั้งมีสิทธิได้รับการบำบัดฟื้นฟูและเยียวยาจากการถูกกระทำจากเหตุดังกล่าว¹¹ ดังนั้น การกระทำทั้งหลายในการใช้อำนาจของรัฐจึงต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับอำนาจสูงสุดของรัฐธรรมนูญ

ตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ ได้บัญญัติเรื่องสิทธิและเสรีภาพของประชาชนไว้ในหมวดที่ 3 ซึ่งกฎหมายลำดับรองห้ามบัญญัติให้ขัดและแย้ง ในการบัญญัติกฎหมายเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำทางเพศมีมาตราที่เกี่ยวข้องหลายมาตรา ได้แก่ มาตรา 26 มาตรา 28 มาตรา 29 มาตรา 32 และมาตรา 38 ดังนี้

การตรากฎหมายต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม และไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามมาตรา 26

มาตรา 26 วางหลักว่า “การตรากฎหมายที่มีผลเป็นการจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ ในกรณีที่รัฐธรรมนูญมิได้บัญญัติเงื่อนไขไว้ กฎหมายดังกล่าวต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ และจะกระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ รวมทั้งต้องระบุเหตุผลความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย

กฎหมายตามวรรคหนึ่ง ต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง”

การจับกุม คุมขังบุคคลกระทำมิได้ เพราะกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกายของบุคคลเป็นหลักที่รับรองสิทธิไว้ว่าจะไม่ถูกรบกวนตามมาตรา 28

มาตรา 28 วางหลักว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกาย

การจับและการคุมขังบุคคลจะกระทำมิได้ เว้นแต่มีคำสั่งหรือหมายของศาลหรือมีเหตุอย่างอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ

การค้นตัวบุคคลหรือการกระทำใดอันกระทบกระเทือนต่อสิทธิหรือเสรีภาพในชีวิตหรือร่างกายจะกระทำมิได้ เว้นแต่มีเหตุตามที่กฎหมายบัญญัติ

การทรมาน ทารุณกรรม หรือการลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายหรือไร้มนุษยธรรมจะกระทำมิได้”

การกำหนดฐานความผิดและโทษทางอาญาต้องบัญญัติไว้อย่างชัดเจน ตามมาตรา 29

¹¹ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560

มาตรา 29 วางหลักว่า “บุคคลไม่ต้องรับโทษอาญา เว้นแต่ได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้ อยู่ในเวลาที่กระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะหนัก กว่าโทษที่บัญญัติไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดมิได้

ในคดีอาญา ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด และก่อนมีคำ พิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำ ความผิดมิได้

การควบคุมหรือคุมขังผู้ต้องหาหรือจำเลยให้กระทำได้เพียงเท่าที่จำเป็น เพื่อป้องกันมิให้ มีการหลบหนี

ในคดีอาญา จะบังคับให้บุคคลให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อตนเองมิได้

คำขอประกันผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญาต้องได้รับการพิจารณาและจะเรียก หลักประกันจนเกินควรแก่กรณีมิได้ การไม่ให้ประกันต้องเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ”

สิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว เกียรติยศ ชื่อเสียงและครอบครัวของประชาชน จะถูกล่วง ละเมิดไม่ได้ เว้นแต่มีกฎหมายบัญญัติให้อำนาจไว้ ตามมาตรา 32

มาตรา 32 วางหลักว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัว เกียรติยศ ชื่อเสียง และ ครอบครัว

การกระทำอันเป็นการละเมิดหรือกระทบต่อสิทธิของบุคคลตามวรรคหนึ่ง หรือการนำ ข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ประโยชน์ไม่ว่าในทางใด ๆ จะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตาม บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพียงเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์สาธารณะ”

ส่วนเสรีภาพในการเดินทาง เลือกถิ่นที่อยู่ ก็เช่นเดียวกันคือ หากไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้ ก็ จะละเมิดไม่ได้ ตามมาตรา 38

มาตรา 38 วางหลักว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการเดินทางและการเลือกถิ่นที่อยู่

การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติ แห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อความมั่นคงของรัฐ ความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน หรือ การผังเมือง หรือเพื่อรักษาสถานภาพของครอบครัว หรือเพื่อสวัสดิภาพของผู้เยาว์”

3.1.2 ประมวลกฎหมายอาญา

ตามประมวลกฎหมายอาญาได้วางหลักให้ การกระทำอย่างใดๆที่ส่อไปในทางเพศที่ได้กระทำ ต่อเด็ก ให้ถือว่าเป็นความผิดตามกฎหมาย เพื่อคุ้มครองเด็กจากความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ในการใช้ชีวิต อันอาจนำไปสู่การตกเป็นเหยื่อของอาชญากรเพื่อเป็นการคุ้มครองเด็กจากการกระทำความผิดทาง เพศ ทั้งในฐานะความผิดที่กระทำต่อเด็กไม่ว่าจะสัมผัสหรือไม่สัมผัสเนื้อตัวร่างกายทั้งทางตรงและ ทางอ้อม ตามประมวลกฎหมายอาญาลักษณะ 9 ในความผิดเกี่ยวกับเพศ

แบ่งออกได้ดังต่อไปนี้

การกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศอันเป็นความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา มีนิยามอยู่ใน มาตรา 1 แห่งประมวลกฎหมายอาญา กล่าวคือ มาตรา 1 (18) ในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเรา ได้วางหลักว่า การกระทำเพื่อสนองความใคร่ของผู้กระทำ โดยการใช้อวัยวะเพศของผู้กระทำล่วงล้ำ อวัยวะเพศ ทวารหนัก หรือช่องปากของผู้อื่น ส่งผลทำให้การใช้วัตถุอื่นใดกระทำกับอวัยวะเพศของผู้อื่น ไม่เป็นการข่มขืนกระทำชำเราอีกต่อไป แต่จะถือเป็นอนาจารที่มีโทษเทียบเท่าการข่มขืนกระทำชำเราแทน

การกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศที่เป็นความผิดข่มขืนกระทำชำเรา คือ มาตรา 276

มาตรา 276 ได้วางหลักว่า “ผู้ใดข่มขืนกระทำชำเราผู้อื่นโดยขู่เชือดด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยผู้อื่นนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ หรือโดยทำให้ผู้อื่นนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ได้กระทำโดยทำให้ผู้ถูกกระทำเข้าใจว่าผู้กระทำมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนสี่หมื่นบาทถึงสี่แสนบาท ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธ หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหนี้ยิงหรือกระทำกับชายในลักษณะเดียวกัน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำความผิดระหว่างคู่สมรส และคู่สมรสนั้นยังประสงค์จะอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยา ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้เพียงใดก็ได้ หรือจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติแทนการลงโทษก็ได้ ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุกและคู่สมรสฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่ประสงค์จะอยู่กินด้วยกันฉันสามีภริยาต่อไป และประสงค์จะหย่าให้คู่สมรสฝ่ายนั้นแจ้งให้ศาลทราบ และให้ศาลแจ้งพนักงานอัยการให้ดำเนินการฟ้องหย่าให้”

การกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศที่เป็นความผิดข่มขืนเด็ก คือ มาตรา 277

มาตรา 277 ได้วางหลักว่า “ผู้ใดกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาหรือสามีของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนสี่หมื่นบาทถึงสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองได้กระทำโดยทำให้ผู้ถูกระทำเข้าใจว่าผู้กระทำมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้อาวุธ หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิงหรือกระทำกับเด็กชายในลักษณะเดียวกัน ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต

ความผิดตามที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง ถ้าเป็นการกระทำโดยบุคคลอายุไม่เกินสิบแปดปีกระทำต่อเด็กซึ่งมีอายุกว่าสิบสามปีแต่ยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นยินยอม ศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวจะพิจารณาให้มีการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กผู้ถูกระทำหรือผู้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กแทนการลงโทษก็ได้ ในการพิจารณาของศาล ให้คำนึงถึงอายุ ประวัติ ความประพฤติ สติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ สภาวะแห่งจิต นิสัย อาชีพ สิ่งแวดล้อมของผู้กระทำความผิดและเด็กผู้ถูกระทำ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำความผิดกับเด็กผู้ถูกระทำ หรือเหตุอื่นอันควรเพื่อประโยชน์ของเด็กผู้ถูกระทำด้วย

ในกรณีที่ได้มีการดำเนินการคุ้มครองสวัสดิภาพของเด็กผู้ถูกระทำหรือผู้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองเด็กแล้ว ผู้กระทำความผิดไม่ต้องรับโทษ แต่ถ้าการคุ้มครองสวัสดิภาพดังกล่าวไม่สำเร็จ ศาลจะลงโทษผู้กระทำความผิดน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นเพียงใดก็ได้ ในการพิจารณาของศาล ให้คำนึงถึงเหตุตามวรรคห้าด้วย”

ดังนั้นการที่กฎหมายวางหลักให้ให้การข่มขืนกระทำชำเราแก่เด็กอายุไม่เกิน 15 ปี เป็นความผิดทันที ไม่ว่าจะเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม เนื่องจากกฎหมายต้องการคุ้มครองเด็ก ซึ่งยังเป็นบุคคลที่ยังไม่สามารถ ให้ความยินยอมได้ อันเนื่องมาจากสภาพร่างกาย ความรู้สึกลึกซึ้งคิดในการตัดสินใจ ตลอดจนอำนาจทางสังคมที่อาจตกเป็นเหยื่อของการกระทำความผิดทางเพศได้ ซึ่งในแต่ละประเทศจะมีการกำหนดอายุขั้นต่ำของเด็กไว้ ที่สามารถให้ความยินยอมในเรื่องทางเพศไว้แตกต่างกัน สำหรับประเทศไทยได้กำหนดอายุ ตั้งแต่ 15 ปี ขึ้นไปเป็นเกณฑ์พิจารณาความสามารถในการให้ความยินยอม (วรัญญา เสาวนิต, 2560)

การกระทำความผิดฐานกระทำอนาจาร

ในการกระทำความผิดของฐานความผิดนี้ ไม่ว่าจะสัมผัสต่อเนื้อตัวร่างกายโดยตรงหรือไม่สัมผัสเนื้อตัวร่างกายแต่ได้กระทำการใดๆที่สื่อไปในทางที่ไม่สมควรทางเพศย่อมเป็นความผิดได้ ดังเช่น

การกระทำความผิดฐานกระทำอนาจาร มาตรา 278 วางหลักว่า “ผู้ใดกระทำอนาจารแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีโดยขู่เข็ญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยบุคคลนั้นอยู่ใน

ภาวะที่ไม่สามารถชัดเจนได้ หรือโดยทำให้บุคคลนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำโดยใช้วัตถุหรืออวัยวะอื่นซึ่งมิใช่อวัยวะเพศ ล้วงล้าอวัยวะเพศหรือทวารหนักของบุคคลนั้น ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสอง ได้กระทำโดยทำให้ผู้ถูกกระทำเข้าใจว่าผู้กระทำมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนสี่หมื่นบาทถึงสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสอง ได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดหรือโดยใช้อาวุธ หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมหญิงหรือกระทำกับชายในลักษณะเดียวกัน ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สามแสนบาทถึงสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต”

การกระทำความผิดฐานกระทำอนาจารเด็ก มาตรา 279 คือหนึ่งในมาตราของประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งได้วางหลักว่า “ผู้ใดกระทำอนาจารแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำแก่เด็กอายุไม่เกินสิบสามปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำ ความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ผู้กระทำได้กระทำโดยชุ้เชิญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย โดยเด็กนั้นอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถชัดเจนได้ หรือโดยทำให้เด็กนั้นเข้าใจผิดว่าตนเป็นบุคคลอื่น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบห้าปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสามแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสาม เป็นการกระทำโดยใช้วัตถุหรืออวัยวะอื่นซึ่งมิใช่อวัยวะเพศ ล้วงล้าอวัยวะเพศหรือทวารหนักของเด็กนั้น ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสี่ เป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนสี่หมื่นบาทถึงสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสี่หรือวรรคห้า ได้กระทำโดยทำให้ผู้ถูกกระทำเข้าใจว่าผู้กระทำมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสี่แสนบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคสี่หรือวรรคห้า ได้กระทำโดยมีอาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดหรือโดยใช้อาวุธ หรือโดยร่วมกระทำความผิดด้วยกันอันมีลักษณะเป็นการโทรมเด็กหญิงหรือกระทำกับเด็กชายในลักษณะเดียวกัน ต้องระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต”

ตัวอย่างการปรับใช้บทบัญญัติในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 12983/2558 การที่จำเลยแอบติดตั้งกล้องบันทึกภาพไว้ที่โต๊ะทำงานของโจทก์ร่วม และบันทึกภาพสรีระร่างกายของโจทก์ร่วม ตั้งแต่ช่วงลิ้นปี่จนถึงอวัยวะช่วงขา มองเห็นกระโปรงที่โจทก์ร่วมสวมใส่ ขาที่อ่อนล้า และขาที่อ่อนบนของโจทก์ร่วม โดยที่กล้องบันทึกภาพมีแสงไฟสำหรับเพิ่มความสว่างเพื่อให้มองเห็นภาพบริเวณใต้กระโปรงของโจทก์ร่วมให้ชัดเจนยิ่งขึ้น การกระทำของจำเลยสื่อแสดงให้เห็นถึงความใคร่และกามอารมณ์ โดยที่โจทก์ร่วมมิได้รู้เห็นหรือยินยอม อันเป็นการกระทำที่ไม่สมควรในทางเพศต่อโจทก์ร่วม โดยโจทก์ร่วมตกอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ แม้จำเลยจะมีได้สัมผัสต่อเนื้อตัวร่างกายของโจทก์ร่วมโดยตรง แต่การที่จำเลยใช้กล้องบันทึกภาพได้กระโปรงโจทก์ร่วมในระยะใกล้ชิด โดยโจทก์ร่วมไม่รู้ตัวย่อมรับฟังได้ว่า จำเลยได้กระทำโดยประสงค์ต่อผลอันไม่สมควรในทางเพศต่อโจทก์ร่วม โดยใช้กำลังประทุษร้ายตามมาตรา 1 (6) แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งการใช้กำลังประทุษร้ายอันเป็นองค์ประกอบความผิดตาม ป.อ มาตรา 278 นอกจากหมายความว่า ทำการประทุษร้ายแก่กายแล้ว ยังหมายความว่า ทำการประทุษร้ายแก่จิตใจด้วย ไม่ว่าจะทำด้วยใช้แรงกายภาพหรือด้วยวิธีอื่นใด และให้หมายความรวมถึงการกระทำใด ๆ ซึ่งเป็นเหตุให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ การกระทำของจำเลยดังกล่าว ทำให้โจทก์ร่วมต้องรู้สึกสะเทือนใจอับอายขายหน้า จึงถือว่าเป็นการประทุษร้ายแก่จิตใจของโจทก์ร่วมแล้ว การกระทำของจำเลยจึงเป็นการกระทำความผิดอาญาโจทก์ร่วมครบองค์ประกอบความผิดตาม มาตรา 278

ห้องตรวจคนไข้ที่เกิดเหตุ เป็นส่วนหนึ่งของโรงพยาบาลเนินสง่า อันเป็นสถานที่ราชการซึ่งเป็นสาธารณสถาน แม้ประชาชนที่ไปใช้บริการในห้องตรวจคนไข้ที่เกิดเหตุจะต้องได้รับอนุญาต และผ่านการคัดกรองจากพยาบาลหน้าห้องตรวจก่อน แต่ก็ยังเป็นเพียงระเบียบขั้นตอนและวิธีปฏิบัติในการใช้บริการของโรงพยาบาลเท่านั้น หากทำให้ห้องตรวจคนไข้ดังกล่าวซึ่งเป็นสาธารณสถานที่ประชาชนมีความชอบธรรมจะเข้าไปได้ ต้องกลับกลายเป็นที่รโหฐานแต่อย่างใดไม่ ห้องตรวจคนไข้ที่เกิดเหตุจึงยังคงเป็นสาธารณสถาน ดังนั้น การกระทำของจำเลยจึงครบองค์ประกอบความผิดฐานกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการรังแก หรือข่มเหงผู้อื่น หรือกระทำให้ผู้อื่นได้รับความอับอาย หรือเดือดร้อนรำคาญในที่สาธารณสถานตาม ป.อ มาตรา 397¹²

ต่อมามีตัวอย่างการปรับใช้บทบัญญัติในคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2404/2563 เดินตามดังต่อไปนี้ โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดอาญาผู้เสียหายโดยใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่บันทึกภาพเคลื่อนไหวอวัยวะภายในกระโปรงขณะที่ผู้เสียหายถอดกางเกงในทำกิจส่วนตัวในห้องน้ำหญิงภายในห้างสรรพสินค้า เป็นการกระทำให้ผู้เสียหายถูกรังแก ข่มเหง คุกคาม ได้รับความอับอาย หรือเดือดร้อนรำคาญ และเป็นการใช้กำลังประทุษร้ายโดยผู้เสียหายอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้

¹² อ้างอิงจากเว็บค้นหาคำพิพากษาศาลฎีกา สืบค้นเมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ พ.ศ.2567 <https://deka.in.th/view-590210.html>

จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 278, 397 วรรคหนึ่ง¹³

อีกทั้งยังมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับสื่อลามกอนาจารอันเป็นความผิดต่อเด็กในทางอ้อม กล่าวคือ มักเป็นการกระทำความผิดของกลุ่มผู้กระทำความผิดที่เป็นโรคใคร่เด็ก บุคคลกลุ่มนี้มักครอบครองสื่อลามกอนาจาร โดยจัดการรวบรวมไว้เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศและจะส่งต่อกันเป็นกลุ่มทอดๆ ให้กับกลุ่มบุคคลประเภทเดียวกันที่ชื่นชอบความเป็นเด็กและหลงใหลในตัวเด็กเป็นกรณีพิเศษ จึงเห็นได้ว่าเด็กนั้นตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมทางเพศได้ง่าย

ดังนั้น ผู้กระทำความผิดในฐานนี้ย่อมได้รับโทษหนักกว่าการกระทำความผิดที่กระทำต่อเหยื่อซึ่งผู้ใหญ่ เนื่องจากกฎหมายมีเจตนารมณ์ในการคุ้มครองเด็กเป็นพิเศษ ตามมาตรา 280/1 ดังต่อไปนี้

มาตรา 280/1 วางหลักว่า “ถ้าผู้กระทำความผิดตามมาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 278 หรือมาตรา 279 ได้บันทึกภาพหรือเสียงการกระทำชำเราหรือการกระทำอนาจารนั้นไว้เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ หนึ่ง ในสาม

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เผยแพร่หรือส่งต่อซึ่งภาพหรือเสียงการกระทำชำเราหรือการกระทำอนาจารที่บันทึกไว้ ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ กึ่งหนึ่ง”

การพาบุคคลไปเพื่อการอนาจาร เป็นความผิดสำเร็จทันทีตั้งแต่เริ่มพาไป แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม กฎหมายมุ่งคุ้มครองให้การกระทำนั้นเป็นความผิดตามมาตรา 283 ทวิ

มาตรา 283 ทวิ วางหลักว่า “ผู้ใดพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ไปเพื่อการอนาจาร แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน ห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตาม วรรคแรกเป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่ เกินสิบห้าปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี หรือปรับไม่เกิน หนึ่งหมื่นสี่พันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดซ่อนเร้นบุคคลซึ่งถูกพา ไปตามวรรคแรกหรือวรรคสอง ต้องระวาง โทษตามที่บัญญัติในวรรคแรกหรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี

ความผิดตามวรรคแรกและ วรรคสามเฉพาะกรณีที่กระทำแก่บุคคลอายุ เกินสิบห้าปี เป็นความผิดอันยอมความได้”

ดังนั้น การปรับใช้โทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดแต่ละคน (Individualization) จึงเป็นหลักการที่สำคัญ ที่วางหลักให้ศาลต้องคำนึงถึงเหตุการณ์ภาวะวิสัยประกอบกับเหตุอัศวิสัยก่อน กำหนดบทลงโทษให้แก่ผู้กระทำความผิด เนื่องจากศาลจะพิจารณาจากปัจจัยอันเป็นความเสี่ยงใน

¹³ อัยการนิเทศ เล่มที่ 86 พ.ศ.2564 หน้าที่ 67

การกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดในแต่ละรายไม่เหมือนกัน จึงต้องใช้หลักการปรับบทลงโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิด

การป้องกันผู้กระทำความผิดซ้ำทางเพศ หากจะพิจารณาเรื่องการเพิ่มโทษ ต้องเป็นกรณีที่ศาลได้เคยพิพากษาลงโทษจำคุกตามความผิดที่อยู่ในเงื่อนไขของมาตรา 92 และมาตรา 93 การเพิ่มโทษ กรณีกระทำความผิดซ้ำอีก ตามมาตรา 92 และมาตรา 93 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 92 ได้วางหลัก “ผู้ใดต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก ถ้าและได้กระทำความผิดใด ๆ อีกในระหว่างที่ยังจะต้องรับโทษอยู่ก็ดี ภายในเวลาห้าปีนับแต่วันพ้นโทษก็ดี หากศาลจะพิพากษาลงโทษครั้งหลังถึงจำคุก ก็ให้เพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้นั้นหนึ่งในสามของโทษที่ศาลกำหนดสำหรับความผิดครั้งหลัง”

สำหรับตามมาตรา 92 เป็นลงโทษผู้กระทำความผิดซ้ำ ต้องถูกเพิ่มโทษหนึ่งในสาม ตามเงื่อนไข คือ ต้องเป็นผู้กระทำความผิดซ้ำที่ไม่ใช่ความผิดฐานเดียวกัน หลังจากการพ้นโทษภายใน 5 ปี

มาตรา 93 ได้วางหลัก “ผู้ใดต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำคุก ถ้าและได้กระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดที่จำแนกไว้ในอนุมาตราต่อไปนี้ซ้ำในอนุมาตราเดียวกันอีกในระหว่างที่ยังจะต้องรับโทษอยู่ก็ดี ภายในเวลาสามปีนับแต่วันพ้นโทษก็ดี ถ้าความผิดครั้งแรกเป็นความผิดซึ่งศาลพิพากษาลงโทษจำคุกไม่น้อยกว่าหกเดือน หากศาลจะพิพากษาลงโทษครั้งหลังถึงจำคุก ก็ให้เพิ่มโทษที่จะลงแก่ผู้นั้นกึ่งหนึ่งของโทษที่ศาลกำหนดสำหรับความผิดครั้งหลัง”

สำหรับตามมาตรา 93 เป็นลงโทษผู้กระทำความผิดซ้ำ ต้องถูกเพิ่มโทษหนึ่งในสอง ตามเงื่อนไข คือ ต้องเป็นผู้กระทำความผิดซ้ำที่เป็นความผิดฐานเดียวกันซ้ำอีก หลังจากการพ้นโทษภายใน 5 ปี

การนำวิธีการเพื่อความปลอดภัยมาใช้บังคับเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความผิดขึ้นอีกในอนาคตและเพื่อหาวิธีป้องกันบุคคลในแต่ละรายที่มีสภาพเป็นอันตรายต่อสังคมให้อยู่ร่วมกันได้อย่างปกติสุขโดยไม่หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีกตามมาตรา 39 ถึงมาตรา 50 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 39 ได้วางหลักว่า “วิธีการเพื่อความปลอดภัย มีดังนี้

- (1) กักกัน
- (2) ห้ามเข้าเขตกำหนด
- (3) เรียกประกันทัณฑ์บน
- (4) คุมตัวไว้ในสถานพยาบาล
- (5) ห้ามประกอบอาชีพบางอย่าง

มาตรา 40 ได้วางหลักว่า การกักกัน คือ “การควบคุมผู้กระทำความผิดติดนีสัยไว้ภายในเขตกำหนดเพื่อป้องกันการกระทำความผิด เพื่อตัดนีสัยและเพื่อฝึกหัดอาชีพ”

มาตรา 41 ได้วางหลักว่า “ผู้ใดเคยถูกศาลพิพากษาให้กักกันมาแล้ว หรือเคยถูกศาลพิพากษาให้ลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนมาแล้วไม่น้อยกว่าสองครั้งในความผิดดังต่อไปนี้ คือ

(1) ความผิดเกี่ยวกับความสงบสุขของประชาชน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 209 ถึงมาตรา 216

(2) ความผิดเกี่ยวกับการก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 217 ถึงมาตรา 224

(3) ความผิดเกี่ยวกับเงินตรา ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 240 ถึงมาตรา 246

(4) ความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 276 ถึงมาตรา 286

(5) ความผิดต่อชีวิต ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 288 ถึงมาตรา 290 มาตรา 292 ถึงมาตรา 249

(6) ความผิดต่อร่างกาย ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 295 ถึงมาตรา 299

(7) ความผิดต่อเสรีภาพ ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 309 ถึงมาตรา 320

(8) ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สิน ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 334 ถึงมาตรา 340 มาตรา 345 และมาตรา 357

วรรคสอง และภายในเวลาสิบปีนับแต่วันที่ผู้นั้นได้พ้นจากการกักกัน หรือพ้นโทษ แล้วแต่กรณี ผู้นั้นได้กระทำความผิดอย่างหนึ่งอย่างใดในบรรดาที่ระบุไว้ข้างต้นอีกจนศาลพิพากษาลงโทษจำคุกไม่ต่ำกว่าหกเดือนสำหรับการกระทำความผิดนั้น ศาลอาจถือว่า ผู้นั้นเป็นผู้กระทำความผิดติดนิสัย และจะพิพากษาให้กักกันมีกำหนดเวลาไม่น้อยกว่าสามปีและไม่เกินสิบปีก็ได้

วรรคสาม ความผิดซึ่งผู้กระทำได้กระทำให้ในขณะที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีนั้น มิให้ถือเป็นความผิดที่จะนำมาพิจารณาอีกกันตามมาตรานี้”

จึงเห็นได้ว่า วัตถุประสงค์ของวิธีการเพื่อความปลอดภัยมีขึ้นเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายในอนาคต ซึ่งในปัจจุบันวิธีการเพื่อความปลอดภัยถูกปรับสภาพให้สอดคล้องกับสิทธิมนุษยชนมากขึ้นเพื่อแก้ไขฟื้นฟูและนำผู้กระทำความผิดกลับคืนสู่สังคม(ปกป้อง ศรีสนิท, 2564)

3.1.3 พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546

กฎหมายที่มุ่งคุ้มครองเด็กในความหมายของคำว่า “เด็ก” ตามนิยามของมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 คือบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี บริบูรณ์ แต่ไม่รวมถึงผู้ที่บรรลุนิติภาวะด้วยการสมรส

“ทารุณกรรม” หมายความว่า “การกระทำหรือละเว้นการกระทำด้วยประการใด ๆ จนเป็นเหตุให้เด็กเสื่อมเสียเสรีภาพหรือเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจ การกระทำความผิดทางเพศต่อเด็ก

การใช้เด็กให้กระทำหรือประพฤตินลักษณะที่น่าจะเป็นอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจหรือขัดต่อกฎหมายหรือศีลธรรมอันดี ทั้งนี้ ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม”

ในประเด็นเรื่องสื่อลามกอนาจารเด็กเมื่อได้พิจารณาถึงพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศที่มุ่งกระทำต่อเด็กนั้นมีลักษณะกระทำความผิดที่หลากหลาย กฎหมายจึงป้องกันเด็กไม่ให้ตกเป็นเหยื่อทางสังคมจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศไว้ในมาตรา 26¹⁴ และ 27 ดังนี้

มาตรา 26 วางหลักให้ “ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่น ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการ ดังต่อไปนี้

(9) บังคับ ชูเชิญ ใช้อำนาจ ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กแสดงหรือกระทำการอันมีลักษณะลามกอนาจาร ไม่ว่าจะเข้าไปเพื่อให้ได้มาซึ่งค่าตอบแทนหรือเพื่อการใด”

มาตรา 27 ที่วางหลักให้ “ห้ามมิให้ผู้ใดโฆษณาหรือเผยแพร่ทางสื่อมวลชนหรือสื่อสารสนเทศประเภทใด ซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับตัวเด็กหรือผู้ปกครอง โดยเจตนาที่จะทำให้เกิดความเสียหายแก่จิตใจ ชื่อเสียง เกียรติคุณ หรือสิทธิประโยชน์อื่นใดของเด็ก หรือเพื่อแสวงหาประโยชน์สำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ”

จึงเป็นกฎหมายที่มุ่งให้ความคุ้มครองแก่เด็กโดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสำคัญ เพื่อให้เด็กได้มีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ หรือการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็ก และส่งเสริม

¹⁴ พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ.2546 มาตรา 26 ภายใต้บังคับบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่น ไม่ว่าเด็กจะยินยอมหรือไม่ ห้ามมิให้ผู้ใดกระทำการ ดังต่อไปนี้

- (1) กระทำหรือละเว้นการกระทำอันเป็นการทารุณกรรมต่อร่างกายหรือจิตใจของเด็ก
- (2) จงใจหรือละเลยไม่ทำให้สิ่งจำเป็นแก่การดำรงชีวิตหรือการรักษาพยาบาลแก่เด็กที่อยู่ในความดูแลของตน จนน่าจะเกิดอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจของเด็ก
- (3) บังคับ ชูเชิญ ชักจูง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กประพฤตินไม่สมควรหรือน่าจะทำให้เด็กมีความประพฤตีส่อต่อการกระทำผิด
- (4) โฆษณาทางสื่อมวลชนหรือเผยแพร่ด้วยประการใด เพื่อรับเด็กหรือยกเด็กให้แก่บุคคลอื่นที่มีอายุของเด็ก เว้นแต่เป็นการกระทำของทางราชการหรือได้รับอนุญาตจากทางราชการแล้ว
- (5) บังคับ ชูเชิญ ชักจูง ส่งเสริม ยินยอม หรือกระทำด้วยประการใดให้เด็กไปเป็นขอทาน เด็กเร่ร่อน หรือใช้เด็กเป็นเครื่องมือในการขอทานหรือการกระทำความผิด หรือกระทำด้วยประการใดอันเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากเด็ก
- (6) ใช้ จ้าง หรือวานเด็กให้ทำงานหรือกระทำการอันอาจเป็นอันตรายแก่ร่างกายหรือจิตใจมีผลกระทบต่อ การเจริญเติบโต หรือขัดขวางต่อการพัฒนาการของเด็ก
- (7) บังคับ ชูเชิญ ใช้อำนาจ ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กเล่นกีฬาหรือให้กระทำการใด เพื่อแสวงหาประโยชน์ทางการค้าอันมีลักษณะเป็นการขัดขวางต่อการเจริญเติบโตหรือพัฒนาการของเด็กหรือมีลักษณะเป็นการทารุณกรรมต่อเด็ก
- (8) ใช้หรือยินยอมให้เด็กเล่นการพนันไม่ว่าชนิดใดหรือเข้าไปในสถานที่เล่นการพนัน สถานค้าประเวณี หรือสถานที่ที่ห้ามมิให้เด็กเข้า
- (9) บังคับ ชูเชิญ ใช้อำนาจ ชักจูง ยุยง ส่งเสริม หรือยินยอมให้เด็กแสดงหรือกระทำการอันมีลักษณะลามกอนาจาร ไม่ว่าจะเข้าไปเพื่อให้ได้มาซึ่ง ค่าตอบแทนหรือเพื่อการใด
- (10) จำหน่าย แลกเปลี่ยน หรือให้สุราหรือบุหรี่แก่เด็ก เว้นแต่การปฏิบัติทางการแพทย์ ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งมีโทษตามกฎหมายอื่นที่หนักกว่าก็ให้ลงโทษตามกฎหมายนั้น

ความประพฤติเด็กให้เหมาะสมแก่สังคมในปัจจุบัน เพื่อให้เด็กมีพัฒนาการที่เหมาะสมอันเป็นการส่งเสริมความมั่นคงทางสถาบันครอบครัว รวมทั้งป้องกันมิให้เด็กถูกทารุณกรรม และต้องตกเป็นเครื่องมือในการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ หรือถูกเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม การละเมิดสิทธิเด็กและบทลงโทษทางอาญากับผู้กระทำความผิดเพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กที่คุ้มครองไม่ให้เด็กถูกละเมิดสิทธิ

สิทธิเด็กที่ได้รับการรับรองโดยองค์การสหประชาชาติ หรือสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ถือเป็นสัญญาด้านสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศโดยเข้าร่วมเป็นภาคีสมาชิก ซึ่งมีข้อผูกพันของอนุสัญญาให้การยอมรับในการปฏิบัติตามกฎหมายระหว่างประเทศ อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กนี้ได้รับการยอมรับอย่างเป็นทางการในการ เมื่อวันที่ 20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2532 และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2533 ซึ่งประเทศไทยได้ลงนามเข้าเป็นภาคีสมาชิก เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2535 อันมีผลบังคับใช้เมื่อวันที่ 26 เมษายน พ.ศ. 2535

3.1.4 พระราชบัญญัติคุ้มครองประพฤติ พ.ศ. 2559

พระราชบัญญัติคุ้มครองประพฤติ พ.ศ. 2559 เป็นกฎหมายที่กำหนดงานด้านการคุ้มครองประพฤติให้เกิดประสิทธิภาพและความเรียบร้อยแก่สังคม โดยกรมคุ้มครองประพฤติมีอำนาจหน้าที่ในการสืบเสาะและพินิจ เกี่ยวกับการคุ้มครองประพฤติของผู้ถูกคุ้มครองประพฤติให้ปฏิบัติเงื่อนไขที่กำหนดตามคำสั่งหรือหนังสือแจ้งของศาลหรือของเจ้าพนักงานตามนิยามของมาตรา 4

“การคุ้มครองประพฤติ” หมายความว่า “การสืบเสาะและพินิจ และการคุ้มครองความประพฤติผู้ถูกคุ้มครอง ประพฤติให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ตามคำสั่งหรือหนังสือแจ้งของศาล หรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ รวมทั้งการใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด”

“การสืบเสาะและพินิจ” หมายความว่า “การแสวงหาข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับผู้ถูกสืบเสาะ และพินิจเพื่อประมวลข้อเท็จจริง จัดทำรายงานและความเห็นเสนอประกอบการพิจารณาของศาล หรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ”

“ผู้ถูกคุ้มครองความประพฤติ” หมายความว่า “ผู้ต้องหา จำเลย นักโทษเด็ดขาด หรือบุคคลอื่นที่ศาล หรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจ กำหนดให้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กฎหมายบัญญัติภายใต้การคุ้มครองความประพฤติของพนักงานคุ้มครองประพฤติ”

เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองประพฤติกุให้พนักงานคุ้มครองประพฤติกุมีอำนาจส่งตัวบุคคลดังกล่าวให้แพทย์ตรวจความบกพร่องของสุขภาพทางร่างกายและจิตใจ และจำแนกบุคคลเพื่อให้ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูที่เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดในแต่ละและเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำ¹⁵

3.1.5 พระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560

ตามพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 นิยามของมาตรา 4 เป็นกฎหมายที่กำหนดให้มีการควบคุม ชังหรือจำคุกผู้ต้องชังไว้ในเรือนจำแก่นักโทษเด็ดขาดหรือคนต้องชัง ในการแก้ไขฟื้นฟูเพื่อบำบัดพัฒนานิสัยและพฤติกรรมของผู้ต้องชังในเรือนจำ โดยกฎหมายกำหนดให้มีระบบการจำแนกและพัฒนาพฤตินิสัยของผู้ต้องชังเป็นรายบุคคลที่คำนึงจากลักษณะการกระทำความผิด พฤติการณ์ ความรุนแรงของคดีที่ได้กระทำมาก่อนและความประพฤติในระหว่างคุมชังจนตลอดระยะเวลาคุมชังในเรือนจำ

การจำแนกและการพัฒนาพฤตินิสัยผู้ต้องชัง เพื่อประโยชน์ในการบริหารจัดการผู้ต้องชังในเรือนจำและประเมินความเสี่ยงในการกระทำความผิดตามมาตรา 40

มาตรา 40 ที่วางหลักให้ “เพื่อประโยชน์ในการจัดชั้น จัดกลุ่ม ควบคุม แยกคุมชัง แก้ไข บำบัด ฟื้นฟูและพัฒนาพฤตินิสัยผู้ต้องชังให้กลับตนเป็นคนดี และการเตรียมความพร้อมก่อนปล่อยตัวผู้ต้องชัง ให้อธิบดีจัดให้มีระบบการจำแนก ลักษณะของผู้ต้องชัง โดยให้คำนึงถึงโทษและพฤติการณ์ในการกระทำความผิด ลักษณะความผิด ความรุนแรงของคดี การกระทำความผิดที่ได้กระทำมาแล้ว และความประพฤติและวินัยในระหว่างคุมชัง ตลอดจน ระยะเวลากำหนดโทษคุมชังที่เหลืออยู่ของผู้ต้องชังดังกล่าว และให้อธิบดีมี อำนาจย้ายผู้ต้องชังตามระบบการจำแนกและการแยกคุมชังดังกล่าวด้วย ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามกฎกระทรวงโดยได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการ ระบบการจำแนก ลักษณะของผู้ต้องชังเกี่ยวกับพฤติการณ์การ กระทำความผิด ลักษณะความผิดและความรุนแรงของคดีตามวรรคหนึ่ง อย่างน้อยต้องกำหนดถึงเรื่องการกระทำความผิดโดยบันดาลโทษ โดยไตร่ตรองไว้ก่อน หรือความเป็นอาชญากรโดยสันดาน”

3.1.6 พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565

¹⁵ พระราชบัญญัติคุ้มครองประพฤติกุ พ.ศ. 2559 มาตรา 16 ให้กรมคุ้มครองประพฤติกุจำแนกผู้ถูกสืบเสาะและพินิจ ผู้ถูกคุมความประพฤติ และบุคคลที่ศาล หรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจมีคำสั่ง ให้อยู่ในความรับผิดชอบของพนักงานคุ้มครองประพฤติกุ เพื่อแก้ไขฟื้นฟูให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดแต่ละราย โดยให้คำนึงถึงความเสี่ยงในการกระทำความผิดซ้ำ หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขการจำแนกบุคคลตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด

ในการยกร่างพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรงฉบับนี้ ได้มีการกำหนดมาตรการไว้ทั้งหมดสี่ระดับเพื่อป้องกันไม่ให้ผู้กระทำความผิดทางเพศหรือความผิดทางอาญาที่ใช้ความรุนแรง ได้มีการศึกษากฎหมายของต่างประเทศเป็นกรณีตัวอย่างเช่น ประเทศออสเตรเลีย รัฐวิกตอเรีย ประเทศฝรั่งเศส ประเทศเยอรมนี รวมถึงการศึกษาเกี่ยวกับหลักสิทธิมนุษยชนตามข้อกำหนดของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางการเมืองและสิทธิพลเมือง (International Covenant on Civil and Political Rights – ICCPR) และความเห็นของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (Human Rights Committee, General Comment) (รณกรณ์ บุญมี, 2565) จนเมื่อวันที่ 25 ตุลาคม 2565 ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา และในวันที่ 23 มกราคม 2566 ให้มีผลใช้บังคับในพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 อันเป็นการออกกฎหมายตามเจตนารมณ์เพื่อลดและแก้ไขปัญหาค่าสำคัญได้ตรงจุดแก่สังคม เนื่องจากผู้กระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับเพศ เมื่อได้เข้าสู่กระบวนการทางกฎหมายและพ้นโทษตราบจนถึงได้รับการปล่อยตัวกลับคืนสู่สังคมแล้ว จะมีมาตรการติดตามการรายงานตนเองต่อเจ้าพนักงานตำรวจหรือเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองก็ตาม แต่มาตรการดังกล่าวยังไม่มีประสิทธิภาพที่ครอบคลุมเพียงพอเพื่อป้องกันสังคมจากผู้กระทำความผิดซ้ำได้อย่างทันทั่วถึง และเพื่อลดแนวโน้มการกระทำความผิดในรูปแบบที่คล้ายกันหรือในแบบเดียวกันอีก

ดังนั้น สาระสำคัญของกฎหมายนี้จึงมุ่งเน้นไปที่มาตรการหรือวิธีการแก้ไขปัญหาจากการกระทำความผิดซ้ำในรูปแบบต่างๆ เพื่อลดความเสียหายให้แก่สังคมและมุ่งแก้ไขปัญหาค่าสำคัญความผิดซ้ำในลักษณะของการคุ้มครองดูแลความปลอดภัยเพื่อส่วนรวม การออกแบบกฎหมายจึงให้ความสำคัญแก่การให้อำนาจเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในการตรวจสอบดูแลผู้ที่พ้นโทษออกมาแล้วและเพื่อส่งเสริมการแก้ไขฟื้นฟูแก่ผู้กระทำความผิดเพื่อแก้ปัญหาที่ต้นเหตุ (สุพิศ ปราณีตพลกรัง, 2566)

ผู้กระทำความผิดทางเพศมีสาเหตุแห่งการกระทำความผิดมากมายหลายสาเหตุ ทั้งการข่มขืนกระทำชำเรา การกระทำอนาจารที่รวมถึงการกระทำการต่างๆที่ไม่สมควรในทางเพศ รวมทั้งการกระทำที่มีวัตถุประสงค์อันเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระต้นพฤติกรรมในการเป็นธุระจัดหา หรือพาไปเพื่อสนองความใคร่ รวมถึงการเผยแพร่สื่อลามกอนาจาร อันเป็นพฤติกรรมที่กระทำโดยขัดต่อกฎหมายและศีลธรรมอันดีของสังคม ในบางคดีอาจส่งผลกระทบต่อผู้ถูกกระทำทั้งในทางร่างกายรวมถึงภาวะทางจิตใจอันอาจเป็นโรคทางจิตเวชที่สืบเนื่องมาจากเหตุการณ์รุนแรงที่ได้รับจากผู้กระทำความผิดที่ไม่เกรงกลัวต่อกฎหมาย หรือร้ายแรงจนถึงขั้น ทำให้ถึงแก่ความตาย อ้างอิงจากรายงานนักโทษเด็ดขาดของกรมราชทัณฑ์ กระทรวงยุติธรรม เมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2565 นักโทษเด็ดขาดในความผิดเกี่ยวกับเพศอยู่ในเรือนจำเป็นจำนวน 5,213 คน เป็นเพศชาย 5,037 คน เป็นเพศหญิง 176 คน คิดเป็นร้อยละ 2.45 ของจำนวนนักโทษเด็ดขาดทั้งหมด และ

ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศส่วนใหญ่เคยกระทำความผิดมาแล้ว ข้อมูล ณ วันที่ 2 สิงหาคม 2565 ผู้ต้องขังในความผิดเกี่ยวกับเพศที่ได้รับการปล่อยตัว กระทำความผิดซ้ำอยู่ในอันดับ 5 เมื่อเทียบกับความผิดในฐานอื่นๆ จึงเห็นได้ว่าผู้กระทำความผิดที่พ้นโทษไปแล้วกลับมากระทำความผิดซ้ำ ซึ่งยังสร้างความเสียหายให้สังคมอย่างต่อเนื่อง (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2565 หน้า 3) ดังนั้น พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 จึงเป็นกฎหมายที่เข้ามากำหนดมาตรการป้องกันและเพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดไม่ให้ผู้กระทำความผิดเหล่านี้กลับไปกระทำความผิดซ้ำอีก และเพื่อลดการก่ออาชญากรรมและสร้างความปลอดภัยให้สังคมมากยิ่งขึ้น

การร้องขอให้มีการใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูแก่ผู้กระทำความผิด

สาระสำคัญของกฎหมายฉบับนี้มีขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหามาตรการต่างๆ และวิธีการดูแลจนถึงการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดด้วยความประสงค์ที่จะลดการกระทำความผิดซ้ำเพื่อดูแลความปลอดภัยของสังคม จึงมุ่งเน้นการกระจายอำนาจให้แก่เจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในหน่วยงานต่างๆ ของรัฐดังต่อไปนี้

ก) บทบาทหน้าที่ของพนักงานอัยการ

ในการใช้มาตรการทางการแพทย์เพื่อการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดและป้องกันการกระทำความผิดซ้ำที่อาจออกจากรรจ์หรือรุนแรง (serious offenders ,dangerous offenders) จึงจำเป็นต้องพิจารณาข้อบังคับของอัยการสูงสุดว่าด้วยการใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ และการคุมขังฉุกเฉิน พ.ศ. 2565 ที่มีมาตรการการป้องกันที่เข้มข้นเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของสังคม แต่การนำมาตรการทางการแพทย์มาใช้นั้น กฎหมายให้อำนาจพนักงานอัยการเป็นผู้เสนอขอให้มีการใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูโดยยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่ง ไปพร้อมกับคำฟ้อง หรือยื่นคำร้องก่อนศาลมีคำพิพากษา และต้องระบุเหตุผลไว้ในความเห็นและคำสั่งที่กำหนดในข้อบังคับของอัยการสูงสุด ข้อ 10 ดังต่อไปนี้

ข้อ.10 คดีที่พนักงานอัยการสั่งฟ้องผู้ต้องหาในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตราหนึ่งมาตราใดดังต่อไปนี้ มาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 283 ทวิ มาตรา 284 มาตรา 288 มาตรา 289 มาตรา 290 มาตรา 297 มาตรา 298 และมาตรา 313 ไม่ว่าจะมีความผิดฐานอื่นด้วยหรือไม่ ให้พนักงานอัยการพิจารณาด้วยว่าคดีดังกล่าว สมควรขอให้ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูหรือไม่ หากเห็นสมควรอาจขอรวมกันไปพร้อมกับคำฟ้อง หรือยื่นคำร้องก่อนศาลมีคำพิพากษาก็ได้ โดยให้ระบุเหตุผลไว้ในความเห็นและคำสั่ง

เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงครบถ้วนและเพียงพอในการพิจารณาให้ความเห็นและคำสั่งเกี่ยวกับการขอให้ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟู พนักงานอัยการอาจมีความเห็นและคำสั่งภายหลังจากที่ได้มีคำสั่งฟ้องคดีไปแล้วก็ได้ การพิจารณาเหตุผลสมควรตามวรรคหนึ่ง ให้คำนึงถึงพฤติการณ์แห่งความรุนแรงของคดี สาเหตุแห่งการกระทำความผิด ประวัติการกระทำความผิด ภาวะแห่งจิตนิสัย ลักษณะส่วนตัวอื่นของผู้ต้องหา ความปลอดภัยของผู้เสียหายหรือสังคมโอกาสในการกระทำความผิดซ้ำ การแก้ไขฟื้นฟูผู้ต้องหาการกระทำอื่นภายหลังการกระทำความผิด และเหตุผลประการอื่นที่สมควรใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูแก่ผู้ต้องหา¹⁶

ในการแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม หากข้อเท็จจริงในสำนวนเกี่ยวกับตัวผู้ต้องหาไม่เพียงพอให้อำนาจพนักงานอัยการอาจมีคำสั่งฟ้องคดีไปก่อน แล้วมีความเห็นและคำสั่งในภายหลังได้ ทั้งนี้เพื่อให้พนักงานอัยการได้มีระยะเวลาในการพิจารณายื่นคำร้องแก่ผู้กระทำความผิด อีกทั้งพนักงานอัยการยังมีอำนาจในการขอให้หน่วยงานดังต่อไปนี้ทำการสอบสวนข้อเท็จจริงหรือตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมถึงให้ทราบถึงสาเหตุของการกระทำความผิดอันได้แก่ 1) พนักงานสอบสวน 2) กรมราชทัณฑ์ 3) กรมคุมประพฤติ ตามข้อบังคับของอัยการสูงสุดข้อ 11 ดังนั้น บทบาทของพนักงานอัยการจึงต้องทราบข้อเท็จจริงเพื่อเป็นองค์ประกอบในการพิจารณาการยื่นคำร้องขอใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูแก่ผู้กระทำความผิด

ข้อ.11 ในการแสวงหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติม หากข้อเท็จจริงในสำนวนเกี่ยวกับตัวผู้ต้องหาไม่เพียงพอในการมีความเห็นเกี่ยวกับการใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟู พนักงานอัยการอาจขอให้พนักงานสอบสวน กรมราชทัณฑ์ หรือกรมคุมประพฤติ ทำการสอบข้อเท็จจริงหรือตรวจสอบเพื่อทราบความเป็นมาแห่งชีวิตและความประพฤติอันเป็นอาชญาของผู้ต้องหาหรือข้อเท็จจริงอื่นใดเพิ่มเติมก็ได้ เพื่อประโยชน์ในการใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟู¹⁷

ในกรณีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูแก่ผู้กระทำความผิดรายใด หากภายหลังปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีเหตุสมควรขอให้ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูตามข้อบังคับข้อ 12 กำหนดให้หัวหน้าพนักงานอัยการมีคำสั่งให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูแก่ผู้กระทำความผิดได้

ข้อ.12 เมื่อพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูแก่ผู้กระทำความผิดรายใด หากภายหลังปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีเหตุสมควรขอให้ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟู ให้หัวหน้าพนักงานอัยการมีคำสั่งให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูแก่ผู้กระทำความผิดนั้นได้¹⁸

¹⁶ เล่ม 139 ตอนที่ 77ก ราชกิจจานุเบกษา 21 ธันวาคม 2565

¹⁷ เล่ม 139 ตอนที่ 77ก ราชกิจจานุเบกษา 21 ธันวาคม 2565

¹⁸ เล่ม 139 ตอนที่ 77ก ราชกิจจานุเบกษา 21 ธันวาคม 2565

ในการบรรยายคำร้องตามข้อบังคับข้อ 13 ได้กำหนดการบรรยายคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟู โดยให้พนักงานอัยการระบุข้อเท็จจริงในคำร้องถึงเหตุสมควรที่ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูแก่ผู้กระทำความผิด

ข้อ.13 ให้พนักงานอัยการระบุข้อเท็จจริงในคำร้องถึงเหตุสมควรที่ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูในระหว่างรับโทษจำคุกเพื่อป้องกันมิให้กระทำความผิดซ้ำ และอ้างมาตรการตามกฎหมายซึ่งบัญญัติให้ศาลใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูได้¹⁹

เมื่อทราบถึงสาเหตุในเบื้องต้นจากการทำแบบทดสอบของนักจิตวิทยาที่สามารถประเมินสาเหตุแห่งการกระทำความผิดได้ว่าผู้กระทำความผิดนั้นมีสาเหตุมาจากฮอร์โมนที่ผิดปกติ นักจิตวิทยาจะส่งผลแบบทดสอบสรุปความเห็นให้แก่แพทย์เพื่อทำการตรวจยืนยัน หากเป็นกรณีที่ต้องบำบัดทางการแพทย์ จึงจะเข้าสู่กระบวนการยื่นคำขอให้มีการใช้มาตรการทางการแพทย์ได้ แต่หากนักจิตวิทยาสรุปได้ว่าผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศนั้น ไม่ได้มีสาเหตุแห่งการกระทำความผิดมาจากโรค การใช้มาตรการทางการแพทย์ในการร้องขอก็ไม่มีความจำเป็น จึงเห็นได้ว่ากระบวนการตรวจสาเหตุแห่งการกระทำความผิดโดยนักจิตวิทยาและแพทย์มีความสำคัญอย่างยิ่งจึงควรกระทำก่อนยื่นคำขอให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด เพื่อให้พนักงานอัยการใช้เป็นเหตุผลในการพิจารณาประกอบคำขอดังกล่าว พร้อมทั้งต้องยื่นบัญชีระบุยานและนำยานเข้าไต่สวนให้ได้ความจริงตามคำร้อง เมื่อศาลรับคำร้องและทำการไต่สวนตามคำร้องขอให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดของพนักงานอัยการ ตามข้อบังคับของอัยการสูงสุดข้อ 14

ข้อ.14 ในการไต่สวนคำร้องให้พนักงานอัยการยื่นบัญชีระบุยานและนำยานเข้าไต่สวนให้ได้ความตามคำร้อง

บทบัญญัติในวรรคหนึ่ง ให้นำไปใช้ในการไต่สวนคำร้องคดีมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในกรณีอื่นตามข้อบังคับนี้โดยอนุโลม

เมื่อศาลเรียกสำนวนการสอบสวนจากพนักงานอัยการเพื่อประกอบการพิจารณาในการมีคำสั่งให้พนักงานอัยการส่งสำนวนการสอบสวนไปยังศาล โดยระบุให้ศาลส่งสำนวนการสอบสวนคืนเมื่อเสร็จการพิจารณา²⁰

นอกจากนี้พนักงานอัยการอาจขอให้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกมาตรการแก้ไขฟื้นฟูได้หลังจากได้รับรายงานผลการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดจากกรมราชทัณฑ์ โดยพนักงานอัยการขอให้กรมราชทัณฑ์ชี้แจงเพิ่มเติมเรื่องผลการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดได้ ตามข้อบังคับของอัยการสูงสุดข้อ 15

¹⁹ เล่ม 139 ตอนที่ 77ก ราชกิจจานุเบกษา 21 ธันวาคม 2565

²⁰ เล่ม 139 ตอนที่ 77ก ราชกิจจานุเบกษา 21 ธันวาคม 2565

ข้อ.15 เมื่อพนักงานอัยการได้รับรายงานผลการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดและความเห็นจากกรมราชทัณฑ์ หากพนักงานอัยการเห็นสมควรอาจยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งเปลี่ยนแปลง แก้ไขหรือยกเลิกมาตรการแก้ไขฟื้นฟูได้ โดยเสนอให้หัวหน้าพนักงานอัยการมีคำสั่งตามคำร้องดังกล่าว ทั้งนี้ ให้นำความในข้อ 10 ข้อ 13 และข้อ 14 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

พนักงานอัยการอาจขอให้กรมราชทัณฑ์ดำเนินการชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมหรือเรียกให้ผู้เกี่ยวข้องมาให้ชกถามเพื่อประกอบการพิจารณา²¹ ดังนั้นบทบาทของพนักงานอัยการในการยื่นคำร้องขอใช้มาตรการในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดสามารถยื่นคำร้องได้ในสามช่วงระยะเวลา กล่าวคือ ก่อนยื่นคำร้อง, ขณะไต่สวนคำร้อง, ระหว่างดำเนินการตามมาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด

ข) บทบาทหน้าที่ของศาล

การพิจารณาเกี่ยวกับคำสั่งการใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด เป็นการดำเนินการเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ ย่อมมีผลกระทบต่อผู้ถูกใช้มาตรการ ดังนั้นกฎหมายจึงวางหลักให้ การพิจารณาคำสั่งศาลต้องคำนึงถึงพฤติการณ์แห่งความรุนแรงของคดี หาสาเหตุแห่งการกระทำความผิด ประวัติของการกระทำความผิด ภาวะแห่งจิต นิสัย และลักษณะส่วนตัวอื่นของผู้กระทำความผิดความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคม โอกาสในการกระทำความผิดซ้ำและการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด ก่อนมีการสั่ง ศาลจะทำการไต่สวนเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงประกอบการพิจารณาคำสั่ง ในการไต่สวนนั้น ศาลอาจเรียกสำนวนการสอบสวนจากพนักงานอัยการเพื่อประกอบการพิจารณารับฟังคำคัดค้านของผู้กระทำความผิด หรือมีคำสั่งให้พนักงานคุมประพฤติดำเนินการสืบเสาะและพินิจตามกฎหมายว่าด้วยการคุมประพฤติก็ได้ (สุพิศ ปราณีตพลกรัง, 2566 หน้า 18)

การออกคำสั่งของศาล กฎหมายวางหลักให้ศาลระบุเหตุผลในการออกคำสั่งพร้อมทั้งทำคำสั่งให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดไว้ในคำพิพากษาและให้ระบุคำสั่งไว้ในหมายจำคุก เงื่อนไขในการออกคำสั่งของศาลให้เป็นไปตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกาโดยความเห็นชอบของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ซึ่งได้ออกข้อบังคับของประธานศาลฎีกาว่าด้วยหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการกำหนดมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2566 ที่เป็นการกำหนดหลักเกณฑ์รายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการแก้ไขฟื้นฟู มาตรการเฝ้าระวัง มาตรการคุมขัง และการคุมขังฉุกเฉิน ซึ่งแยกพิจารณาเกี่ยวกับมาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดได้ดังต่อไปนี้

²¹ เล่ม 139 ตอนที่ 77ก ราชกิจจานุเบกษา 21 ธันวาคม 2565

ศาล ในหมายความว่า ศาลชั้นต้นซึ่งมิใช่ศาลเยาวชนและครอบครัวที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง ที่คดีอยู่ระหว่างการพิจารณา หรือที่ตั้งอยู่ในท้องที่เรือนจำหรือสถานที่คุมขังของนักโทษเด็ดขาด หรือในท้องที่ที่ถูกผู้ถูกระวังมีที่อยู่หรือพบตัวผู้ถูกระวัง แล้วแต่กรณีตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกาข้อ 3²²

หลักในการดำเนินการตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกาข้อ 6 กำหนดให้ศาลคำนึงถึงการรักษาดุลยภาพระหว่าง การคุ้มครองความปลอดภัยของสังคม สวัสดิภาพของผู้เสียหายและสิทธิเสรีภาพของผู้กระทำความผิด²³

การบรรยายคำร้องเกี่ยวกับมาตรการแก้ไขฟื้นฟูต้องระบุถึงเหตุที่จะมีคำสั่งตามกฎหมายและมาตรการที่ขอให้ศาลกำหนดตลอดจนระยะเวลาที่ขอใช้มาตรการให้ชัดเจนเพียงพอที่จำเลย นักโทษเด็ดขาด หรือผู้ถูกระวังแล้วแต่กรณี จะเข้าใจและโต้แย้งได้ พร้อมพยานหลักฐานซึ่งสนับสนุนเหตุดังกล่าวตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกาข้อ 7²⁴

เมื่อพนักงานอัยการได้ยื่นคำร้องขอให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด ในการนั่งพิจารณาของศาล นอกจากการนั่งพิจารณาตามวิธีการปกติแล้วตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกาข้อ 9 ได้กำหนดหลักเกณฑ์ไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ.9 เมื่อศาลเห็นสมควร อาจกำหนดให้มีการนั่งพิจารณาโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ และให้ใช้ระบบบันทึกภาพและเสียงกระบวนการพิจารณาทั้งหมดหรือบางส่วนในรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ก็ได้

ห้ามมิให้คู่ความหรือบุคคลใดบันทึก เผยแพร่ หรือแพร่เสียงแพร่ภาพ ภาพหรือเสียงกระบวนการพิจารณาโดยมิได้รับอนุญาตจากศาล

คู่ความหรือผู้เกี่ยวข้องสามารถขออนุญาตศาลตรวจดูบันทึกภาพและเสียงดังกล่าวได้ ภายใต้การควบคุมดูแลของเจ้าหน้าที่ แต่ไม่สามารถบันทึกภาพและเสียงหรือทำซ้ำข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์นั้น²⁵

ข้อมูลในการประกอบการพิจารณา ให้ศาลคำนึงถึงดุลยภาพระหว่าง การคุ้มครองความปลอดภัยของสังคม สวัสดิภาพของผู้เสียหาย และสิทธิเสรีภาพของผู้กระทำความผิด ในระบบกระบวนการไต่สวนจึงมีความสำคัญ จึงให้ศาลรับฟังถ้อยคำหรือคำคัดค้านของจำเลย ซึ่งศาลอาจเรียกสำนวนการสอบสวนจากพนักงานอัยการได้ และสามารถรับฟังความเห็นของผู้เสียหายได้เช่นกัน ซึ่ง

²² เล่ม 140 ตอนที่ 5 ก ราชกิจจานุเบกษา 23 มกราคม 2566

²³ เล่ม 140 ตอนที่ 5 ก ราชกิจจานุเบกษา 23 มกราคม 2566

²⁴ เล่ม 140 ตอนที่ 5 ก ราชกิจจานุเบกษา 23 มกราคม 2566

²⁵ เล่ม 140 ตอนที่ 5 ก ราชกิจจานุเบกษา 23 มกราคม 2566

ศาลอาจให้พนักงานคุมประพฤติดำเนินการสืบเสาะหรือพินิจ หรือเรียกให้ผู้เชี่ยวชาญหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือจัดส่งเอกสารใดๆก็ได้ รวมทั้งอาจเรียกให้นักจิตวิทยาหรือแพทย์ที่ทำกรตรวจผู้ต้องหามาแล้วหรือนักจิตวิทยาหรือแพทย์อีกชุดหนึ่งก็ได้ เพื่อประเมินความเสี่ยงประกอบการพิจารณาตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกาข้อ 10

ข้อ.10 เพื่อประโยชน์ในการไต่สวนคำร้องและการพิจารณาว่าจำเลย นักโทษเด็ดขาด หรือผู้ถูกเฝ้าระวัง แล้วแต่กรณี มีเหตุจำเป็นหรือสมควรในการใช้มาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำหรือไม่ ศาลอาจให้เจ้าหน้าที่ศาลรวบรวมข้อมูลเพื่อประเมินความเสี่ยงตามวิธีการและรูปแบบที่สำนักงานศาลยุติธรรมกำหนด หรือดำเนินการอื่นใดตามที่เห็นสมควร²⁶

ดังนั้น รายละเอียดในการออกคำสั่งศาลในการอนุญาตตามคำร้องแก้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด เมื่อศาลพิพากษาว่าจำเลยกระทำความผิดจริงโดยไม่รอการลงโทษจำคุกหรือรอการกำหนดโทษไว้ และมีความจำเป็นที่จะต้องใช้มาตรการตามคำร้องดังกล่าวในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำและให้ศาลระบุคำสั่งและเหตุผลไว้ในคำพิพากษาและหมายจำคุกตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกาข้อ 12

ข้อ.12 คำสั่งของศาลในการอนุญาตตามคำร้องหรือยกคำร้องให้ระบุเหตุผล หากเป็นคำสั่งอนุญาต ต้องมีรายละเอียดของมาตรการที่กำหนดและระยะเวลาที่อนุญาตอย่างชัดเจนด้วย²⁷ การไต่สวนคำร้องขอใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกาข้อ 13 กำหนดหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

ข้อ.13 ก่อนมีคำพิพากษา ศาลอาจไต่สวนคำร้องขอให้มีคำสั่งให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูไปพร้อมกับการสืบพยานโจทก์จำเลย หรือไต่สวนภายหลังการสืบพยานก็ได้

ในการไต่สวน ศาลพึงรับฟังถ้อยคำหรือคำคัดค้านของจำเลย และอาจเรียกสำนวนการสอบสวนจากพนักงานอัยการเพื่อประกอบการพิจารณา รับฟังความเห็นของผู้เสียหาย หรือมีคำสั่งให้พนักงานคุมประพฤติดำเนินการสืบเสาะและพินิจ และจะเรียกผู้เชี่ยวชาญหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือจัดส่งเอกสารอื่นใดตามที่ศาลเห็นสมควรด้วยก็ได้

หลังจากไต่สวนแล้ว ศาลพิจารณาได้ความว่าจำเลยกระทำความผิดจริงจึงสั่งให้มีการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดต่อไปตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกาข้อ 14

ข้อ.14 ศาลจะมีคำสั่งให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูก็ต่อเมื่อได้ความว่าจำเลยกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ หรือที่ใช้ความรุนแรง และศาลจะพิพากษาให้ลงโทษจำคุกโดยไม่รอการลงโทษจำคุกหรือรอการกำหนดโทษ และมีความจำเป็นที่ต้องใช้มาตรการตามคำร้องในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำทั้งนี้

²⁶ เล่ม 140 ตอนที่ 5 ก ราชกิจจานุเบกษา 23 มกราคม 2566

²⁷ เล่ม 140 ตอนที่ 5 ก ราชกิจจานุเบกษา 23 มกราคม 2566

ศาลอาจมีคำสั่งให้ใช้มาตรการทางการแพทย์หรือมาตรการอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวงเพิ่มเติม หรือแตกต่างไปจากที่ระบุในคำร้องได้ตามที่เห็นสมควร โดยคำนึงถึงพฤติการณ์แห่งความรุนแรงของ คดี สาเหตุแห่งการกระทำความผิด ประวัติการกระทำความผิด ภาวะแห่งจิต นิสัย และลักษณะ ส่วนตัวอื่นของจำเลย ความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคม โอกาสในการกระทำความผิดซ้ำและ การแก้ไขฟื้นฟูจำเลย กรณีที่ศาลพิพากษายกฟ้องหรือพิพากษาให้ลงโทษอย่างอื่นที่ไม่ใช่โทษจำคุก ให้ มีคำสั่งยกคำร้องด้วย

ในกรณีที่ศาลเห็นสมควรให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟู ให้ระบุคำสั่งกำหนดมาตรการแก้ไข ฟื้นฟูและเหตุผลไว้ในคำพิพากษา และระบุคำสั่งไว้ในหมายจำคุกด้วย²⁸

ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกคำสั่ง ให้ดำเนินการไต่สวนคำขอดังกล่าว หรือหาก มีการแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือยกเลิกมาตรการแก้ไขฟื้นฟู ให้ศาลออกหมายจำคุกใหม่ โดยระบุคำสั่ง ดังกล่าวไว้ในหมายจำคุก แต่หากศาลพิพากษายกฟ้องหรือลงโทษอื่นที่ไม่ใช่โทษจำคุก ให้ศาลยกคำ ร้องดังกล่าวเสีย

โดยมาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดนั้นจะเริ่มใช้ในระหว่างรับโทษอยู่ในเรือนจำ ต่อเนื่องจนพ้นโทษจากเรือนจำและเข้าสู่การเฝ้าระวังภายหลังพ้นโทษและพ้นสามปีนับจากวันพ้นโทษ โดยไม่มีประวัติการกระทำความผิดซ้ำจึงให้หยุดการใช้จ่ายเพื่อลดระดับฮอร์โมนเพศ (Chemical castration) ได้และยังสามารถให้ยาจิตเวชอื่นได้ ตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกาข้อ 15

ข้อ.15 ในกรณีมีคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งเปลี่ยนแปลงแก้ไขหรือยกเลิกมาตรการแก้ไขฟื้นฟู ให้นำความในข้อ 13 และข้อ 14 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

เมื่อศาลมีคำสั่งเปลี่ยนแปลงแก้ไขหรือยกเลิกมาตรการแก้ไขฟื้นฟู ให้ออกหมายจำคุกใหม่โดยระบุ คำสั่งดังกล่าวไว้ในหมายจำคุกด้วย²⁹

ค) บทบาทหน้าที่ของเจ้าพนักงานคุมประพฤติ

การดำเนินการของเจ้าพนักงานคุมประพฤตินั้น มีการดำเนินการโดยจัดให้มีผู้ประกอบ วิชาชีพเวชกรรมอย่างน้อยสองคนซึ่งทั้งสองคนมีความเห็นพ้องต้องกัน และต้องเป็นแพทย์ ผู้เชี่ยวชาญในสาขาจิตเวชศาสตร์และสาขาอายุรศาสตร์อย่างน้อยสาขาละหนึ่งคน หากผู้ประกอบ วิชาชีพเวชกรรมเห็นว่าจำเป็นต้องมีการใช้ยาหรือด้วยวิธีการรูปแบบอื่น ให้กระทำได้เฉพาะเมื่อ ผู้กระทำความผิดให้ความยินยอม เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ซึ่งการกำหนด หลักเกณฑ์ดังกล่าวไว้เพื่อให้การใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนทางเพศไม่เป็นการละเมิดต่อกฎหมาย สิทธิและเสรีภาพของผู้กระทำความผิด ดังนั้น การให้ข้อมูลทางการแพทย์เพื่อให้ผู้กระทำความผิด

²⁸ เล่ม 140 ตอนที่ 5 ก ราชกิจจานุเบกษา 23 มกราคม 2566

²⁹ เล่ม 140 ตอนที่ 5 ก ราชกิจจานุเบกษา 23 มกราคม 2566

สมัครใจให้ความยินยอมจึงเป็นเรื่องสำคัญ เป็นหลักในการพิจารณาและเป็นเงื่อนไขของมาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดซึ่งกำหนดให้มีเฝ้าระวังก่อนปล่อยตัวนักโทษเด็ดขาดในความผิดเกี่ยวกับเพศ ประกอบด้วย ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ในเรื่องการข่มขืนกระทำชำเรา การกระทำชำเราเด็กอายุไม่เกิน 15-18 ปี หรือกระทำเพื่อการอนาจาร การพาผู้อื่นไปเพื่อการอนาจารโดยใช้อุบายหลอกลวงขู่ เชื้อ วมไปถึงผู้กระทำความผิดที่กระทำจนเป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตายหรือได้รับอันตรายสาหัส

ง) บทบาทหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่กรมราชทัณฑ์

ในการดำเนินการของพนักงานเจ้าหน้าที่กรมราชทัณฑ์ได้วางมาตรการให้มีการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด ซึ่งยกเว้นมาตรการทางการแพทย์ไว้ โดยการทำความเห็นเสนอต่อพนักงานอัยการอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง เพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกมาตรการ และมีการนำผลของมาตรการทางการแพทย์มาใช้เป็นประโยชน์กับผู้กระทำความผิด โดยการลดโทษ หรือพักการลงโทษ หรือให้ประโยชน์อื่นใดอันเป็นผลให้ผู้กระทำความผิดได้รับการปล่อยตัวก่อนกำหนดจากคำพิพากษา ตามกฎหมายว่าด้วยราชทัณฑ์ ซึ่งมาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดจะเริ่มใช้ตั้งแต่ในระหว่างการรับโทษในเรือนจำ จนถึงระยะเวลาที่พ้นโทษจากเรือนจำเข้าสู่มาตรการเฝ้าระวังภายหลังพ้นโทษ ซึ่งยังใช้มาตรการทางการแพทย์ต่อเนื่องได้ และเมื่อพ้น 3 ปี นับจากวันพ้นโทษซึ่งแพทย์ให้ความเห็นว่าสามารถหยุดการใช้ยาได้หากบุคคลดังกล่าวไม่มีพฤติกรรมที่ก่อความผิดหรือไม่มีประวัติการกระทำความผิดซ้ำ สามารถหยุดให้ chemical castration ได้ แต่ยังคงอาจใช้ยาจิตเวชอื่นเพื่อรักษาอาการต่อไปได้

อีกทั้งยังมีมาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ ที่ให้เจ้าพนักงานของกรมราชทัณฑ์จัดทำรายงานจำแนกลักษณะของนักโทษเป็นรายบุคคลพร้อมทั้งความเห็นว่าจะควรใช้มาตรการเฝ้าระวังหรือไม่ หากเห็นว่าควรใช้ จะใช้วิธีการใด และควรใช้นานเท่าใด เพื่อพิจารณาวิธีการและระยะเวลาที่เหมาะสมในการใช้มาตรการดังกล่าวเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ

3.2 มาตรการทางกฎหมายต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันผู้กระทำความผิดซ้ำทางเพศ

มาตรการทางกฎหมายในแต่ละประเทศมีแนวคิดเพื่อหาวิธีการบำบัดรักษาผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ ซึ่งมาตรการทางกฎหมายของต่างประเทศมีการกำหนดไว้หลายรูปแบบในการบำบัดรักษา ตัวอย่างเช่นรูปแบบของการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนทางเพศของผู้กระทำความผิด หรือรูปแบบของการบำบัดการรักษาทันที และรูปแบบการบำบัดการรักษาทันที ซึ่งมาตรการต่างๆ

ในการบำบัดรักษาของต่างประเทศมีรายละเอียดที่เป็นกรณีศึกษาโดยกำหนดมาตรการไว้แบ่งออกดังต่อไปนี้

3.2.1 มาตรการทางกฎหมายของสาธารณรัฐเกาหลีใต้

ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 2011 สาธารณรัฐเกาหลีใต้ได้มีการออกมาตรการบำบัดผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ โดยการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศในการรักษาและนับได้ว่าสาธารณรัฐเกาหลีใต้เป็นประเทศแรกในแถบเอเชียที่ภาครัฐได้มีการออกกฎหมายบัญญัติให้นำวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนทางเพศมาปรับบทลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดที่กระทำต่อผู้เยาว์มีอายุไม่เกิน 16 ปี (วคีนี กมลวารินทร์, 2558) และเมื่อเริ่มใช้มาตรการดังกล่าวเป็นเรื่องที่ถูกพูดถึงเป็นอย่างมากเนื่องจากมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันอาชญากรรมทางเพศซ้ำที่อาจเกิดขึ้นกับเหยื่อที่เป็นเด็ก³⁰ และยังกำหนดฐานความผิดไว้หลากหลายฐานความผิด รวมถึงการออกพระราชบัญญัติการรักษาทางเภสัชวิทยาของผู้กระทำความผิดทางเพศแรงกระตุ้นทางเพศเป็นกรณีเฉพาะเพื่อป้องกันเด็ก (Act On Pharmacologic Treatment Of Sex Offenders Sexual Impulses) เพื่อนำมาใช้กับผู้ป่วยที่มีความเบี่ยงเบนทางเพศ (Sexual Deviants) และผู้ที่ไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้เนื่องจากความผิดปกติทางเพศ และพระราชบัญญัติป้องกันเด็กและเยาวชนจากการถูกคุกคามทางเพศ (The Act on Protection of Children and Juveniles From Sexual Abuse) หมายถึงอาชญากรรมใดๆที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ (Sexual Assault)³¹ แบ่งวิธีการบำบัดรักษาออกเป็น 2 วิธีดังต่อไปนี้

³⁰ “Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 1. (Purpose)

The purpose of this Act is to prevent recidivism of sex crime by performing pharmacologic treatment on sexually deviant patients who have committed sex offenses and who are considered liable to committing a sex crime, thereby promoting their return to the society.”

³¹ “Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 2. (Definitions)

The terms used in this Act shall be defined as follows:

1.The term "sexual deviants" means a person who falls under Article 2 (1) 3 of the Medical Treatment and Custody Act and a person who is determined to be incapable of controlling his/her behavior due to sexual abnormalities according to the psychiatric assessment by a mental health professional;

2.The term "sexual assault" means a crime in any of the following items:

(a)Crimes prescribed in Article 7 of the Act on Protection of Children and Juveniles from Sexual Abuse;

(b)Crimes prescribed in Articles 3 through 13 (lewdness use of communications media) and crimes (referring only to criminal attempts under Articles 3 through 9) prescribed in Article 15 of the Act on Special Cases concerning the Punishment, etc. of Sexual Crimes;

การบำบัดรักษาโดยใช้ยา

ในการใช้มาตรการบำบัดรักษาโดยใช้ยานี้มีวัตถุประสงค์ประสงค์ในการบังคับใช้เป็นการเฉพาะ เพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำเกี่ยวกับเพศเพื่อควบคุมแรงกระตุ้นหรือกามอารมณ์ทางเพศที่ผิดปกติให้ลดลงหรืออยู่ในระดับปกติ โดยขั้นตอนของกระบวนการในนำมาใช้กับบุคคลผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศอันมีประวัติว่าเคยกระทำความผิดและศาลมีคำพิพากษาว่ากระทำความผิดเกี่ยวกับเพศมาแล้ว เพื่อให้ผู้กระทำความผิดสามารถกลับคืนสู่สังคมได้โดยไม่เป็นอันตรายต่อบุคคลรอบข้างอีกต่อไปและไม่เกิดผลข้างเคียงทางกายภาพ ทั้งต้องเป็นวิธีการดำเนินการที่เป็นที่ยอมรับทางการแพทย์³² ซึ่งการรักษาจะดำเนินการไปพร้อมกับการบำบัดจิตควบคู่รวมกับการใช้ยา (Psychotherapy) โดยมีพนักงานอัยการเป็นผู้ยื่นคำร้องต่อศาล เพื่อให้ศาลพิจารณาออกคำสั่งให้มีการนำการบำบัดรักษาทางการแพทย์โดยใช้ยากับผู้กระทำความผิดที่มีอายุกว่า 19 ปี ขึ้นไปโดยมีการตรวจร่างกายจากผู้เชี่ยวชาญทางด้านสุขภาพจิต และมีความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญว่าควรรับการรักษาโดยใช้ยาซึ่งผ่านกระบวนการวินิจฉัยจากผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ตามแผนการรักษา โดยภายใต้การดำเนินการรักษานี้ จะต้องมีคำสั่งให้มีการรักษาทางการแพทย์จากพนักงานอัยการ เนื่องจากพนักงานอัยการมีหน้าที่อธิบายถึงผลข้างเคียงของผลกระทบจากการใช้ยาและขั้นตอนต่างๆ ในตลอดระยะเวลาที่ผู้กระทำความผิดทางเพศได้เข้าสู่ในกระบวนการและมีเจ้าพนักงานคุมประพฤติเป็นผู้ดำเนินการภายใต้การกำกับดูแลคำสั่งดังกล่าวจากพนักงานอัยการอีกชั้นหนึ่ง

ดังนั้น กระบวนการบำบัดรักษาผู้กระทำความผิดในความผิดเกี่ยวกับเพศของสาธารณรัฐเกาหลีได้มีขั้นตอนกระบวนการดังต่อไปนี้

กระบวนการยื่นคำร้อง ตามมาตรา 4 กล่าวคือ พนักงานอัยการจะยื่นคำร้องต่อศาล ขอให้ศาลมีคำสั่งให้มีการรักษาโดยใช้ยาทางการแพทย์ (Medical Treatment Order) แก่ผู้กระทำ

(c)Crimes prescribed in Articles 297, 297-2, 298, 299, 300, 301, 301-2, 302, 303, 305, 339 and 340 (3) (referring only to rape of persons) of the Criminal Act;

(d)Crimes under items (a) through (c), for which punishment is aggravated as prescribed by other Acts;

3.The term "pharmacologic treatment of sex impulse" (hereinafter referred to as "pharmacologic treatment") means treatment to suppress abnormal sexual impulses or desire, which is conducted by administering medication and psychotherapy, etc. to sexual deviants for weakening or normalizing sexual function."

³² "Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 3. (Requirements for Pharmacologic Treatment)

Pharmacologic treatment shall meet the following requirements:

- 1.It must suppress or weaken abnormal sexual impulse or desire, which is medically well known;
- 2.It must not cause excessive physical side effects;
- 3.It must be performed according to well known medical procedures."

ความผิดที่มีอายุกว่า 19 ปี ขึ้นไปที่ได้รับการประเมิณผลจากผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิตวินิจฉัยได้ว่ามีความเป็ยงเบนทางเพศและเป็นผู้ที่ต้องรับผิดต่อการล่วงละเมิดทางเพศ³³

กระบวนการพิจารณาคดี ตามมาตรา 8 กล่าวคือ เมื่อศาลพิจารณาคำร้องขอจากพนักงานอัยการแล้ว หากศาลเห็นว่ามีความเหมาะสมสมควร ที่ต้องได้รับการบำบัดรักษาทางการแพทย์ ศาลจะกำหนดระยะเวลาในการรักษาได้จนถึงเวลา 15 ปี และต้องระบุข้อเท็จจริงที่ชัดเจนไว้ในคำพิพากษา³⁴ โดยผู้

³³ “Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 4. (Requests for Order of Pharmacologic Treatment)

(1)A public prosecutor may request a court to issue an order for pharmacologic treatment (hereinafter referred to as "medical treatment order") to a person aged 19 or more who is a sexual deviant, who has committed sexual assault against a person and who is recognized to be liable to committing sexual assault.

(2)A public prosecutor shall request a medical treatment order after a person subject to a medical treatment order (hereinafter referred to as "recipient of medical treatment order") is diagnosed or evaluated by a mental health professional.

(3)The request for a medical treatment order pursuant to paragraph (1) shall be made by the time of closing of oral proceedings at the appellate trial of a sex assault case (hereinafter referred to as "accused case") for which public prosecution has been instituted or for which medical treatment in custody has been separately requested.

(4)Where the court recognizes it necessary to give a medical treatment order as a result of inquiry into the accused case, the court may ask the public prosecutor to request a medical treatment order.

(5)No medical treatment order shall be requested, after 15 years have passed from the time public prosecution is instituted or medical treatment in custody is independently requested without judgment on the accused case being finalized.

(6)Matters necessary for diagnosis and evaluation by mental health professionals pursuant to paragraph."

³⁴ “Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 8. (Judgment, etc. of Medical Treatment Order)

(1)If a court recognizes that a request for medical treatment order has reasonable grounds, it shall issue a medical treatment order, specifying a treatment period up to 15 years.

(2)The person who is sentenced to a medical treatment order (hereinafter referred to as "person issued with a medical treatment order") shall be placed under probation as prescribed by the Act on Probation, etc. while being medically treated.

(3)The court shall dismiss a request for medical treatment order by judgment in any of the following subparagraphs:

1.When the court finds that a request for medical treatment order is groundless;

2.When the court declares by judgment or decision that such person is not guilty (excluding cases in which medical treatment in custody is issued for reasons of insanity) or is acquitted of public action, or public action thereon is dismissed;

3.When the court imposes a fine to the accused allegation;

4.When the court suspends the sentence of the accused case or sentences suspension of execution.

เข้ารับการรักษาจะต้องอยู่ภายใต้กระบวนการคุมประพฤติตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติคุมประพฤติ

กระบวนการหลังศาลมีคำพิพากษา กล่าวคือ ศาลอาจมีคำสั่งยกเลิกคำสั่งการรักษาทางการแพทย์ได้เมื่อเห็นว่าไม่มีเหตุอันสมควร หรือมีคำพิพากษาว่าผู้นั้นไม่มีความผิด หรือถูกพักการลงโทษ หรือถูกยกฟ้อง โดยระหว่างการรักษาผู้ที่ได้รับคำสั่งดังกล่าวต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด โดยเข้ารับการทดสอบฮอร์โมนจนกว่าจะเสร็จสิ้น เมื่อบุคคลนั้นได้รับการปล่อยตัว อธิบดีกรมราชทัณฑ์ หัวหน้าสถานที่ยกขังหรือสถานพยาบาลที่ทำการรักษาผู้ที่ถูกควบคุมตัว จะต้องแจ้งข้อเท็จจริงดังกล่าวให้อธิบดีกรมควบคุมความประพฤติในเขตที่ผู้ได้รับการปล่อยตัวอาศัยอยู่ทราบ ภายในเวลาไม่น้อยกว่าสามเดือนก่อนที่บุคคลนั้นจะได้รับการปล่อยตัว³⁵

---

(4)The sentencing on a request for medical treatment order shall be made simultaneously with the judgment of the accused allegation.

(5)The reasons for judgment of sentence of medical treatment order shall clearly indicate facts constituting requirements, main points of evidence and applicable provisions.

(6)No sentence of medical treatment order shall be considered favorably in weighing the judgment of the accused allegation.

(7)Where an appeal, waiver of appeal or withdrawal of appeal pursuant to the Criminal Procedure Act against the sentence of the accused allegation exists, an appeal, waiver of appeal or withdrawal of appeal against the sentence of the case of request for medical treatment order shall be deemed to exist. The same shall apply to a request for the reinstatement of a right to appeal, request for retrial or extraordinary appeal.

(8)The public prosecutor, recipient of medical treatment order and the person prescribed in Articles 340 and 341 of the Criminal Procedure Act may lodge, waive or withdraw an appeal pursuant to the Criminal Procedure Act independently from the medical treatment order. The same shall apply to the request for the reinstatement of a right to appeal, request for retrial or extraordinary appeal.”

³⁵“Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 11. (Notification of Judgment, etc. of Medical Treatment Order)

(1) When the court issues a medical treatment order pursuant to Article 8 (1), it shall send a certified copy of judgment and documents stating his/her obligations to the head of a probation office having jurisdiction over the place of residence of a person issued with a medical treatment order within three days from the date such judgment is finalized.

(2) When a person issued with a medical treatment order is released, the head of a correctional institute, juvenile correctional institute, detention center or facility for medical treatment in custody shall notify the head of a probation office having jurisdiction over his/her place of residence of such fact by no later than three months before such person is released.”

บทกำหนดความรับผิดชอบหากฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง ตามมาตรา 35 กล่าวคือ หากผู้เข้ารับการรักษาด้วยการใช้ยาหลบหนีโดยไม่มีเหตุอันควรหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่มีเหตุอันควร มีโทษจำคุกตั้งแต่ 3-7 ปี หรือปรับตั้งแต่ 10-20 ล้านบาท³⁶

การบำบัดรักษาทางจิตโดยผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางด้านสุขภาพจิต

การบำบัดผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศของสาธารณรัฐเกาหลีใต้ จัดให้ผู้กระทำความผิดแก้ไขฟื้นฟูบำบัดรักษาทางจิตวิทยาโดยการเข้ารับการรักษา โดยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกรมคุมประพฤติจัดโปรแกรมแก้ไขฟื้นฟูการบำบัดการรักษาทักษะทางจิตวิทยา ซึ่งการบำบัดรักษาทางจิตนี้ สาธารณรัฐเกาหลีใต้ได้ออกกฎหมายเกี่ยวกับการบำบัดรักษาผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศไว้ใน Medical treatment and custody act อันมีสาระสำคัญเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำที่มีความผิดปกติทางจิตเกี่ยวกับจิตทางเพศ การเสพยาเสพติด หรือการเสพติดแอลกอฮอล์ เพื่อปรับปรุงแก้ไขผู้กระทำความผิดและเพื่อการบำบัดรักษาทางการแพทย์ให้กลับคืนสู่สภาพปกติ³⁷ (เนตรนภิส ลายทิพย์, 2017) กล่าวคือ ผู้กระทำความผิดในคดีที่เกี่ยวกับเพศ หรือชอบมีกิจกรรมในทางเพศ ตัวอย่างเช่น โรคใคร่เด็ก และกระทำความผิดเกี่ยวกับความรุนแรงทางเพศ³⁸ เป็นต้น

กระบวนการบำบัดรักษาผู้กระทำความผิดในความผิดเกี่ยวกับเพศของสาธารณรัฐเกาหลีใต้ มีขั้นตอนกระบวนการดังต่อไปนี้

กระบวนการก่อนฟ้องคดี กล่าวคือ พนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอใช้มาตรการทางการแพทย์และการคุมขังประกอบความเห็นผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางในทางการแพทย์ได้แก่ จิตแพทย์เป็นต้น³⁹

³⁶Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses, Article 35 (Penalty Provisions)

(1)Where a person subject to pharmacologic treatment pursuant to this Act flees or violates the responsibilities under Article 15 (1) without justifiable grounds, he or she shall be punished by imprisonment with labor for not more than seven years or by a fine not exceeding 20 million won.

(2)Where a person subject to pharmacologic treatment pursuant to this Act violates his or her obligations pursuant to the subparagraphs of Article 10 (1) without justifiable grounds, he or she shall be punished by imprisonment with labor for not more than three years or by a fine not exceeding 10 million won.

(3)Where a person subject to pharmacologic treatment pursuant to this Act violates his or her obligations pursuant to the subparagraphs of Article 10 (2) without justifiable grounds, he or she shall be punished by a fine not exceeding 10 million won.

³⁷ Medical treatment and custody act article 1

³⁸ Medical treatment and custody act article 2

³⁹ Medical treatment and custody act article 4

กระบวนการพิจารณาคดี กล่าวคือ ในกระบวนการพิจารณาศาลจะพิจารณาประกอบจาก จากความเห็นของแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ⁴⁰ หากคำร้องดังกล่าวมีมูลศาลอาจมีคำสั่งให้บุคคลนั้นเข้ารับ การบำบัดรักษาทางการแพทย์และการคุมขัง แต่หากคำร้องดังกล่าวไม่มีมูลศาลต้องยกคำร้องโดยระบุ ข้อเท็จจริง พยานหลักฐานไว้ในคำพิพากษา⁴¹

กระบวนการหลังศาลมีคำพิพากษา กล่าวคือ เมื่อบุคคลผู้ถูกศาลให้เข้าสู่กระบวนการนั้นต้องได้รับการ บำบัดรักษาและคุมขังเป็นระยะเวลาไม่เกินกว่า 15 ปี ซึ่งศาลอาจมีคำสั่งขยายระยะเวลาได้สองปีและ ขยายเวลาได้ไม่เกิน 3 ครั้ง โดยต้องกระทำในศูนย์บำบัดรักษาและคุมขังภายใต้การดำเนินการของรัฐ หรือโรงพยาบาลที่ศาลกำหนด จนกว่าจะยุติการบำบัดรักษา⁴²

3.2.2. มาตรการทางกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา

ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ให้ความสำคัญในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำซึ่งโดยการ ผลักดันออกมาตรการบำบัดรักษาผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ โดยมีนักวิชาการทางด้านกฎหมายให้ ความเห็นว่าการบำบัดรักษาด้วยวิธีนี้จะมีประสิทธิภาพเพียงพอในการเก็บรวบรวมอัตราการกระทำ ความผิดในคดีที่เกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็กได้มากที่สุดเท่าที่สหรัฐอเมริกาเคยใช้มา

(1) ประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐแคลิฟอร์เนีย

รัฐแคลิฟอร์เนียเป็นรัฐแรกที่อนุญาตให้มีการใช้การตอนทางเคมีโดยการบำบัดรักษาด้วย การใช้ยา และรัฐต่างๆในประเทศสหรัฐอเมริกาเริ่มนำมามาตรการบำบัดรักษาผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับ เพศมาใช้บังคับ ตัวอย่างเช่นรัฐฟลอริดา รัฐจอร์เจีย รัฐหลุยเซียนา รัฐมอนทานา รัฐโอเรกอน รัฐ เทกซัส และรัฐวิสคอนซิน โดยรัฐแคลิฟอร์เนียเริ่มบังคับการบำบัดด้วยวิธีการใช้ยา ในปี ค.ศ. 1997 ให้มีการควบคุมฮอร์โมนเพศโดยเฉพาะเจาะจงแก่ผู้กระทำความผิดทางเพศที่กระทำต่อเด็กไว้ใน ประมวลกฎหมายอาญาแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย ซึ่งกำหนดหลักการให้ศาลใช้ดุลพินิจหากเป็นการกระทำ ความผิดครั้งแรกที่เหยื่อมีอายุไม่เกิน 13 ปี ไม่ว่าจะเป็ล่งละเมิดทางเพศ การร่วมเพศทางทวารหนัก หรือช่องปาก ซึ่งศาลอาจใช้ดุลพินิจให้มีคำสั่งให้ได้รับการบำบัดด้วยใช้ยาหรือไม่ก็ได้ หรือให้มีการพัก การลงโทษร่วมกับการใช้ยากก็ได้ หากเริ่มการรักษาด้วยการใช้ยากฎหมายวางหลักให้เริ่มการรักษา ภายในระยะเวลาหนึ่งสัปดาห์ก่อนผู้กระทำความผิดจะถูกปล่อยตัวออกจากที่คุมขังและจะยังคงได้รับ การรักษาตามขั้นตอนของกระบวนการนั้นต่อไปจนกว่าจะมีความเห็นจากคณะกรรมการจากกรม ราชทัณฑ์ให้ความเห็นว่าควรยุติการรักษาเนื่องจากไม่มีความจำเป็นอีกต่อไป ภายใต้ความรับผิดชอบ

⁴⁰ Medical treatment and custody act article 12

⁴¹ Medical treatment and custody act article 13

⁴² Medical treatment and custody act article 16

ของกรมราชทัณฑ์ หากเป็นการกระทำความผิดซ้ำศาลจะต้องลงโทษผู้กระทำความผิดด้วยการใช้ยาหรือใช้ยา ร่วมกับ การพักการลงโทษจะใช้ดุลพินิจไม่ได้ (เนตรนภิส ลายทิพย์, 2560)

โดยแบ่งการลงโทษในฐานความผิดเกี่ยวกับเพศที่เป็นการข่มขืนกระทำชำเราทั่วไปไว้ดังต่อไปนี้

ประมวลกฎหมายอาญาแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย (California Penal Code) มาตรา 261⁴³ การข่มขืนคือ การมีความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลที่ไม่ใช่คู่สมรสของผู้กระทำความผิด ภายใต้พฤติการณ์ ดังต่อไปนี้

(1) บุคคลที่ไม่สามารถให้ความยินยอมได้ เนื่องจากความผิดปกติทางจิต หรือ ความบกพร่องทางพัฒนาการ

---

⁴³ California Penal Code 261 “(a) Rape is an act of sexual intercourse accomplished under any of the following circumstances:

- (1) If a person who is not the spouse of the person committing the act is incapable, because of a mental disorder or developmental or physical disability, of giving legal consent, and this is known or reasonably should be known to the person committing the act. Notwithstanding the existence of a conservatorship pursuant to the provisions of the Lanterman-Petris-Short Act (Part 1 (commencing with Section 5000) of Division 5 of the Welfare and Institutions Code), the prosecuting attorney shall prove, as an element of the crime, that a mental disorder or developmental or physical disability rendered the alleged victim incapable of giving consent. This paragraph does not preclude the prosecution of a spouse committing the act from being prosecuted under any other paragraph of this subdivision or any other law.
- (2) If it is accomplished against a person’s will by means of force, violence, duress, menace, or fear of immediate and unlawful bodily injury on the person or another.
- (3) If a person is prevented from resisting by an intoxicating or anesthetic substance, or a controlled substance, and this condition was known, or reasonably should have been known by the accused.
- (4) If a person is at the time unconscious of the nature of the act, and this is known to the accused.
- (5) If a person submits under the belief that the person committing the act is someone known to the victim other than the accused, and this belief is induced by artifice, pretense, or concealment practiced by the accused, with intent to induce the belief.
- (6) If the act is accomplished against the victim’s will by threatening to retaliate in the future against the victim or any other person, and there is a reasonable possibility that the perpetrator will execute the threat. As used in this paragraph, “threatening to retaliate” means a threat to kidnap or falsely imprison, or to inflict extreme pain, serious bodily injury, or death.
- (7) If the act is accomplished against the victim’s will by threatening to use the authority of a public official to incarcerate, arrest, or deport the victim or another, and the victim has a reasonable belief that the perpetrator is a public official. As used in this paragraph, “public official” means a person employed by a governmental agency who has the authority, as part of that position, to incarcerate, arrest, or deport another. The perpetrator does not actually have to be a public official. <https://law.justia.com/codes/california/code-pen/part-1/title-9/chapter-1/section-261> accessed 30 April 2024

(2) กระทำโดยบุคคลโดย การบังคับ ความรุนแรง ช่มชู้ หรือทำให้เกิดความกลัวว่าจะได้รับอันตรายแก่ร่างกายของบุคคลนั้น หรือบุคคลอื่น โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

(3) กับบุคคลที่ไม่สามารถขัดขวางโดยทำให้มีเมามา หรือยาสลบ หรือสารอื่นและจำเลยรู้หรือควรจะได้รู้

(4) จำเลยรู้ว่าเหยื่อ หรือผู้ถูกระทำ ไม่มีสติสัมปชัญญะ หรือไม่มีสติในการรับรู้ถึง ซึ่งจำเลยรับทราบถึงข้อเท็จจริงนี้

(5) กับบุคคลที่ยินยอมเพราะอยู่ภายใต้ความเชื่อว่าคุณคนที่กระทำอันเป็นคนที่รู้จักกับเหยื่อและความเชื่อนี้เกิดขึ้นโดยการหลอกลวง การปกปิดโดยจำเลย โดยมีเจตนาให้เชื่อ

(6) กระทำสำเร็จโดยเชื่อว่าจะแก้แค้นต่อเหยื่อหรือบุคคลอื่นในอนาคต และมีเหตุที่น่าเชื่อว่า จะแก้แค้นต่อเหยื่อ หรือบุคคลอื่นในอนาคต และมีเหตุที่น่าเชื่อต่อผู้ต้องหาจะปฏิบัติตามคำขู่

(7) การทำโดยขู่ว่าจะใช้อำนาจทางราชการเพื่อกักขัง จับกุม หรือเนรเทศ เหยื่อหรือบุคคลอื่นและเหยื่อเชื่ออย่างมีเหตุผลว่าผู้กระทำความผิดเป็นเจ้าหน้าที่รัฐ

ประมวลกฎหมายอาญาแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย (California Penal Code) มาตรา 261.5⁴⁴

⁴⁴ California Penal Code 261.5. “(a) Unlawful sexual intercourse is an act of sexual intercourse accomplished with a person who is not the spouse of the perpetrator, if the person is a minor. For the purposes of this section, a "minor" is a person under the age of 18 years and an "adult" is a person who is at least 18 years of age.

(b) Any person who engages in an act of unlawful sexual intercourse with a minor who is not more than three years older or three years younger than the perpetrator, is guilty of a misdemeanor.

(c) Any person who engages in an act of unlawful sexual intercourse with a minor who is more than three years younger than the perpetrator is guilty of either a misdemeanor or a felony, and shall be punished by imprisonment in a county jail not exceeding one year, or by imprisonment in the state prison.

(d) Any person 21 years of age or older who engages in an act of unlawful sexual intercourse with a minor who is under 16 years of age is guilty of either a misdemeanor or a felony, and shall be punished by imprisonment in a county jail not exceeding one year, or by imprisonment in the state prison for two, three, or four years.

(e) (1) Notwithstanding any other provision of this section, an adult who engages in an act of sexual intercourse with a minor in violation of this section may be liable for civil penalties in the following amounts:

(A) An adult who engages in an act of unlawful sexual intercourse with a minor less than two years younger than the adult is liable for a civil penalty not to exceed two thousand dollars (\$2,000).

(B) An adult who engages in an act of unlawful sexual intercourse with a minor at least two years younger than the adult is liable for a civil penalty not to exceed five thousand dollars (\$5,000).

(C) An adult who engages in an act of unlawful sexual intercourse with a minor at least three years younger than the adult is liable for a civil penalty not to exceed ten thousand dollars (\$10,000).

(D) An adult over the age of 21 years who engages in an act of unlawful sexual intercourse with a minor under 16 years of age is liable for a civil penalty not to exceed twenty-five thousand dollars(\$25,000)”

(a) การมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดกฎหมายคือการกระทำทางเพศที่กระทำกับบุคคลที่ไม่ใช่คู่สมรสของผู้กระทำผิด หากบุคคลนั้นเป็นผู้เยาว์ เพื่อวัตถุประสงค์ของมาตรานี้ “ผู้เยาว์” คือบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และ “ผู้ใหญ่” คือบุคคลที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปี

(b) บุคคลใดก็ตามที่มีส่วนร่วมในการกระทำทางเพศที่ผิดกฎหมายกับผู้เยาว์ซึ่งมีอายุมากกว่า 3 ปี หรืออายุน้อยกว่าผู้กระทำผิดไม่เกิน 3 ปี

(c) บุคคลใดที่กระทำการมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดกฎหมายกับผู้เยาว์ซึ่งอายุน้อยกว่าผู้กระทำผิดมากกว่าสามปี มีความผิดในความผิดลหุโทษหรือความผิดทางอาญา และจะต้องรับโทษจำคุกในเรือนจำประจำเมืองไม่เกิน 1 ปี

(d) บุคคลใดก็ตามที่มีอายุ 21 ปี ขึ้นไป กระทำทางเพศที่ผิดกฎหมายกับผู้เยาว์ที่มีอายุต่ำกว่า 16 ปี มีความผิดในความผิดลหุโทษหรือความผิดทางอาญา และจะต้องถูกลงโทษด้วยการจำคุกในเรือนจำประจำเมืองไม่เกิน 1 ปี หรือจำคุกในเรือนจำของมลรัฐ

(e) (1) แม้จะมีบทบัญญัติอื่นใดของมาตรานี้ ผู้ใหญ่ที่กระทำการมีเพศสัมพันธ์กับผู้เยาว์ที่ละเมิดมาตรานี้จะต้องรับโทษทางแพ่งในจำนวนต่อไปนี้

(A) ผู้ใหญ่ที่กระทำการมีเพศสัมพันธ์โดยผิดกฎหมายกับผู้เยาว์ที่อายุน้อยกว่าไม่เกินสองปี จะต้องรับโทษทางแพ่งไม่เกินสองพันดอลลาร์ (\$2,000)

(B) ผู้ใหญ่ที่กระทำการมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดกฎหมายกับผู้เยาว์ที่อายุน้อยกว่าอย่างน้อยสองปี จะต้องรับโทษทางแพ่งไม่เกินห้าพันดอลลาร์ (\$5,000)

(C) ผู้ใหญ่ที่กระทำการมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดกฎหมายกับผู้เยาว์ที่อายุน้อยกว่าอย่างน้อยสามปี จะต้องรับโทษทางแพ่งไม่เกินหนึ่งหมื่นดอลลาร์ (\$10,000)

(D) ผู้ใหญ่ที่มีอายุเกิน 21 ปีที่กระทำการมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดกฎหมายกับผู้เยาว์ที่มีอายุต่ำกว่า 16 ปี ต้องรับโทษทางแพ่งไม่เกินสองหมื่นห้าพันดอลลาร์ (\$25,000)

จากหลักกฎหมายข้างต้นจะเห็นได้ว่า กฎหมายของรัฐแคลิฟอร์เนียได้กำหนดอายุของเหยื่อที่ถูกล่วงละเมิดเป็นสำคัญและกำหนดให้มีทั้งโทษจำคุกและโทษปรับไว้ จนกระทั่งได้กำหนดมาตรการทางแพทย์โดยกำหนดให้ใช้วิธีการบำบัดรักษาโดยการใช้ยาเพื่อควบคุมยับยั้งฮอร์โมนเพศเป็นการเฉพาะเจาะจงแก่ผู้กระทำความผิดทางเพศที่กระทำต่อเด็กและผู้กระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศดังต่อไปนี้

ประมวลกฎหมายอาญาแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย (California Penal Code) มาตรา 645⁴⁵ วางหลัก
ว่า

(a) ผู้ใดถูกพิสูจน์แล้วว่ากระทำความผิดและเป็นการกระทำความผิดครั้งแรกโดยกระทำกับ
เหยื่อมีอายุไม่เกิน 13 ปี อาจได้รับการรักษาด้วยยา medroxyprogesterone acetate (MPA) หรือ
พักการลงโทษพร้อมกับ การรักษาด้วยยา medroxyprogesterone acetate (MPA) หรือยาอื่นที่
คล้ายกันโดยการกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิดจะขึ้นอยู่กับบทบัญญัติอื่นใดของกฎหมายและ
ดุลยพินิจศาล

(b) ผู้ใดถูกพิสูจน์แล้วว่ามีความผิดและเป็นการกระทำความผิดซ้ำโดยเหยื่อมีอายุ 13 ปี
จะต้องได้รับการรักษาด้วยยา medroxyprogesterone acetate (MPA) หรือหรือพักการลงโทษ

---

⁴⁵ California Penal Code 645. “(a) Any person guilty of a first conviction of any offense specified in subdivision (c), where the victim has not attained 13 years of age, may, upon parole, undergo medroxyprogesterone acetate treatment or its chemical equivalent, in addition to any other punishment prescribed for that offense or any other provision of law, at the discretion of the court.

(b) Any person guilty of a second conviction of any offense specified in subdivision (c), where the victim has not attained 13 years of age, shall, upon parole, undergo medroxyprogesterone acetate treatment or its chemical equivalent, in addition to any other punishment prescribed for that offense or any other provision of law.

(c) This section shall apply to the following offenses:

(1) Subdivision (c) or (d) of Section 286.

(2) Paragraph (1) of subdivision (b) of Section 288.

(3) Subdivision (c) or (d) of Section 288a.

(4) Subdivision (a) or (j) of Section 289.

(d) The parolee shall begin medroxyprogesterone acetate treatment one week prior to his or her release from confinement in the state prison or other institution and shall continue treatments until the Department of Corrections demonstrates to the Board of Prison Terms that this treatment is no longer necessary.

(e) If a person voluntarily undergoes a permanent, surgical alternative to hormonal chemical treatment for sex offenders, he or she shall not be subject to this section.

(f) The Department of Corrections shall administer this section and implement the protocols required by this section. Nothing in the protocols shall require an employee of the Department of Corrections who is a physician and surgeon licensed pursuant to Chapter 5 (commencing with Section 2000) of Division 2 of the Business and Professions Code or the Osteopathic Initiative Act to participate against his or her will in the administration of the provisions of this section. These protocols shall include, but not be limited to, a requirement to inform the person about the effect of hormonal chemical treatment and any side effects that may result from it. A person subject to this section shall acknowledge the receipt of this information.”

<https://law.justia.com/codes/california/2011/pen/part-1/639-653.2/645> accessed 30 April 2024

พร้อมกับการรักษา ด้วยยา medroxyprogesterone acetate (MPA) หรือยาอื่นๆที่คล้ายกันโดย การกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิดจะขึ้นอยู่กับบทบัญญัติอื่นใดของกฎหมายและดุลยพินิจศาล

(c) มาตรฐานนี้จะใช้กับความผิดดังต่อไปนี้

(1) (c) หรือ (d) ตามประมวลกฎหมายอาญาแห่งรัฐแคลิฟอร์เนียมาตรา 286 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า ผู้ใดร่วมเพศทางทวารหนักกับผู้อื่นซึ่งมีอายุต่ำกว่า 14 ปี และอายุน้อยกว่าผู้กระทำความผิดมากกว่า 10 ปี ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุก 3,6,8 ปี

(2) (1) ข้อ (b) ของมาตรา 288 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า ผู้ใดกระทำการดังที่ระบุไว้ใน (a) โดยวิธีการบังคับ การใช้ความรุนแรง การข่มขู่ การขู่เชือด หรือทำให้กลัวปลະการประทุษร้ายต่อร่างกายของผู้เสียหายหรือผู้อื่นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุก 5,8,10 ปี

(3) ข้อ (c) หรือข้อ (d) ของมาตรา 288a ซึ่งบัญญัติไว้ว่า ผู้ใดมีความสัมพันธ์ทางปากกับผู้อื่นซึ่งมีอายุต่ำกว่า 14 ปี และอายุน้อยกว่าผู้กระทำความผิดมากกว่า 10 ปี ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุก 3,6,8 ปี

(4) ข้อ (a) หรือข้อ (j) ของมาตรา 289 ซึ่งบัญญัติไว้ว่า ผู้ใดล่วงละเมิดทางเพศ โดยการกระทำนั้นบรรลุนิติประสงคโดยผู้เสียหายไม่ยินยอม โดยวิธีการบังคับ การใช้ความรุนแรง การข่มขู่ การขู่เชือด หรือทำให้กลัวปลະการประทุษร้ายต่อร่างกายของผู้เสียหายหรือผู้อื่นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายต้องระวางโทษจำคุก 3,6,8 ปี

ดังนั้นจากหลักกฎหมายของรัฐแคลิฟอร์เนียที่อ้างกล่าวโดยสรุปได้ว่า หากผู้กระทำความผิดได้รับการพิสูจน์แล้วว่า เป็นผู้กระทำความผิดแก่เหยื่อที่มีอายุไม่เกิน 13ปี แม้เป็นครั้งแรกก็อาจได้รับการรักษาด้วยยา medroxyprogesterone acetate (MPA) ซึ่งหัวใจสำคัญของกฎหมายคือการมุ่งคุ้มครองเหยื่อที่ถูกกระทำดังต่อไปนี้ กล่าวคือ ในความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศตาม มาตรา 289 การร่วมเพศทางทวารหนักตาม มาตรา 286 (d) และการมีเพศสัมพันธ์ทางปากตาม มาตรา 288a ดังกล่าวที่กำหนดให้ได้รับการลงโทษด้วยการใช้ยาหรือให้พักการลงโทษร่วมกับการใช้ยา ตามประมวลกฎหมายอาญาแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย (California penal Code) มาตรา 645 ที่ให้การบำบัดรักษาโดยการให้ยา medroxyprogesterone acetate(MPA)

หากเป็นการกระทำความผิดซ้ำจะต้องได้รับการให้ยาโดยไม่ต้องขอความยินยอมจากผู้กระทำความผิด ซึ่งอยู่ภายใต้บังคับกฎหมาย (The Penal Code of California) ที่ออกเมื่อปี ค.ศ. 1996 โดยกำหนดให้เข้ารับการใช้ยาภายใน 1 สัปดาห์ก่อนที่จะถูกปล่อยตัวออกจากที่คุมขัง และยังคงต้องได้รับการรักษาต่อไปจนกว่าคณะกรรมการจากกรมราชทัณฑ์เห็นว่าการรักษานี้ไม่มีความจำเป็นอีกต่อไป เพื่อลดความต้องการทางเพศลงโดยการรับฮอร์โมนเพศหญิงเทียม (Depo-Provera) ซึ่งปกติโดยทั่วไปจะนำมาใช้ในการรักษาเกี่ยวกับฮอร์โมนเพศหญิงในแต่ละรอบเดือนหรือเมื่อมีอาการเลือดออกผิดปกติที่มดลูก รักษาการหมุนเวียนของประจำเดือนในช่วงฤดู และรักษาอาการของช่วงวัย

ทั้งหมดประจำเดือน ดังนั้นเมื่อนำมาใช้แก่ผู้กระทำความผิดในเพศชายประสิทธิภาพของ MPA ในการบำบัดรักษาผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศมุ่งเน้นไปที่การบำบัดรักษาผู้ที่มีพฤติกรรมเป็นกามวิปริต จึงส่งผลให้ฮอร์โมนเทสโทสเตอโรนมีปริมาณลดลง จึงใช้บังคับกับผู้กระทำความผิด ทั้งชายและหญิง โดยเท่าเทียมกัน เมื่อถูกฉีดยานั้นแม้ว่าปฏิกิริยาตอบสนองต่อ MPA จะแตกต่างกัน แต่ก็เป็นเรื่องน่ายินดีที่สำคัญของการปล่อยตัว ดังนั้นการนำยามาประยุกต์ใช้เพื่อควบคุมฮอร์โมนนี้ ถือเป็นมาตรการพิเศษอย่างหนึ่งที่ใช้ควบคู่กับการลงโทษตามกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่เป็นที่ยอมรับและมีประสิทธิภาพในการป้องกันการกระทำความผิดในรัฐแคลิฟอร์เนียได้ อย่างไรก็ตาม หากผู้กระทำความผิดสมัครใจเข้ารับการผ่าตัดเพื่อรักษาการควบคุมฮอร์โมนไม่น่าหลักกฎหมายดังกล่าวมาใช้บังคับ (วคีนี กมลวารินทร์, 2558 หน้า 89-97)

(2) ประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐฟลอริดา

รัฐฟลอริดาเป็นหนึ่งในรัฐของสหรัฐอเมริกาที่ได้บัญญัติหลักกฎหมายแก่ผู้กระทำความผิดทางเพศในคดีข่มขืนกระทำชำเราด้วยการใช้ยาและกำหนดบทการลงโทษไว้เป็นการเฉพาะเจาะจง โดยอนุญาตให้ผู้พิพากษาผู้พิจารณาคดีมีอำนาจในการออกคำสั่งให้จำเลยได้รับการบำบัดรักษาโดยการรับยา Medroxyprogesterone acetate (MPA) เพื่อลดฮอร์โมนทางเพศลงโดยภายใต้คำสั่งศาลจะแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ไว้ในการพิจารณาคดีเพื่อกำหนดมาตรการในการรับยาให้เหมาะสม หากจำเลยได้รับการวินิจฉัยให้ต้องได้รับยาเป็นประจำทุกสัปดาห์ ต้องกำหนดระยะเวลาไว้ให้ชัดเจน ซึ่งพระราชบัญญัติของรัฐฟลอริดาว่าด้วยการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ (Florida's Chemical Castration Statutes) วางหลักให้ผู้กระทำความผิดทางเพศสามารถเลือกวิธีการทำหมันทางกายภาพได้ด้วยการตัดอวัยวะทิ้งด้วยความสมัครใจ แต่วิธีนี้มักไม่ได้รับการยอมรับเนื่องจากอาจส่งผลกระทบต่อสิทธิมนุษยชนและกระทบต่อสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของพลเมือง (Civil Liberties Grounds) จึงนำพระราชบัญญัติ Florida Chemical Castration Statutes มาใช้บังคับในการบำบัดรักษาด้วยการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนทางเพศซึ่งมีปัจจัยสำคัญในการลดความต้องการทางเพศลงเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำเมื่อผู้กระทำความผิดถูกปล่อยตัวกลับออกไปจากเรือนจำ โดยการบริหารยา medroxyprogesterone acetate (MPA) ให้กับบุคคลที่ถูกตัดสินว่ามีเพศสัมพันธ์ตามบทบัญญัติของรัฐฟลอริดา Florida Chemical Castration Statutes ที่วางหลักไว้ดังต่อไปนี้

พระราชบัญญัติแห่งรัฐฟลอริดาว่าด้วยการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ (Florida Castration Statutes) มาตรา 794.0235⁴⁶ วางหลักว่า

⁴⁶ "Florida Castration Statutes 794.0235 Administration of medroxyprogesterone acetate (MPA) to persons convicted of sexual battery.

(1) Notwithstanding any other law, the court:

(1) โดยไม่คำนึงถึงกฎหมายอื่น ศาล:

(a) อาจตัดสินให้จำเลยรับการรักษาดัวยยา Medroxyprogesterone acetate (MPA) ตามตารางการบริหารที่กรมราชทัณฑ์ติดตามดูแล หากจำเลยถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานมี

(a) May sentence a defendant to be treated with medroxyprogesterone acetate (MPA), according to a schedule of administration monitored by the Department of Corrections, if the defendant is convicted of sexual battery as described in s. 794.011.

(b) Shall sentence a defendant to be treated with medroxyprogesterone acetate (MPA), according to a schedule of administration monitored by the Department of Corrections, if the defendant is convicted of sexual battery as described in s. 794.011 and the defendant has a prior conviction of sexual battery under s. 794.011.

If the court sentences a defendant to be treated with medroxyprogesterone acetate (MPA), the penalty may not be imposed in lieu of, or reduce, any other penalty prescribed under s. 794.011. However, in lieu of treatment with medroxyprogesterone acetate (MPA), the court may order the defendant to undergo physical castration upon written motion by the defendant providing the defendant's intelligent, knowing, and voluntary consent to physical castration as an alternative penalty.

(2)(a) An order of the court sentencing a defendant to medroxyprogesterone acetate (MPA) treatment under subsection (1), shall be contingent upon a determination by a court appointed medical expert, that the defendant is an appropriate candidate for treatment. Such determination is to be made not later than 60 days from the imposition of sentence. Notwithstanding the statutory maximum periods of incarceration as provided in s. 775.082, an order of the court sentencing a defendant to medroxyprogesterone acetate (MPA) treatment shall specify the duration of treatment for a specific term of years, or in the discretion of the court, up to the life of the defendant.

(b) In all cases involving defendants sentenced to a period of incarceration, the administration of treatment with medroxyprogesterone acetate (MPA) shall commence not later than one week prior to the defendant's release from prison or other institution.

(3) The Department of Corrections shall provide the services necessary to administer medroxyprogesterone acetate (MPA) treatment. Nothing contained in this section shall be construed to require the continued administration of medroxyprogesterone acetate (MPA) treatment when it is not medically appropriate.

(4) As used in this section, the term prior conviction means a conviction for which sentence was imposed separately prior to the imposition of the sentence for the current offense and which was sentenced separately from any other conviction that is to be counted as a prior conviction under this section.

(5) If a defendant whom the court has sentenced to be treated with medroxyprogesterone acetate (MPA) fails or refuses to:

(a) Appear as required by the Department of Corrections for purposes of administering the medroxyprogesterone acetate (MPA); or

(b) Allow the administration of medroxyprogesterone acetate (MPA),

the defendant is guilty of a felony of the second degree, punishable as provided in s. 775.082, s. 775.083, or s. 775.084."

<https://law.justia.com/codes/florida/2011/titlexlvii/chapter794/section794.0235> accessed 30 April 2024

เพศสัมพันธ์ตามที่อธิบายไว้ในมาตรา 794.011⁴⁷ ซึ่งเป็นฐานความผิดเกี่ยวกับการล่วงละเมิดทางเพศ (TheFloridaLegislature, 2023)

---

⁴⁷Florida Statutes 794.011 Sexual battery

(1) As used in this chapter:

(a) “Consent” means intelligent, knowing, and voluntary consent and does not include coerced submission.

“Consent” shall not be deemed or construed to mean the failure by the alleged victim to offer physical resistance to the offender.

(b) “Female genitals” includes the labia minora, labia majora, clitoris, vulva, hymen, and vagina.

(c) “Mentally defective” means a mental disease or defect which renders a person temporarily or permanently incapable of appraising the nature of his or her conduct.

(d) “Mentally incapacitated” means temporarily incapable of appraising or controlling a person’s own conduct due to the influence of a narcotic, anesthetic, or intoxicating substance administered without his or her consent or due to any other act committed upon that person without his or her consent.

(e) “Offender” means a person accused of a sexual offense in violation of a provision of this chapter.

(f) “Physically helpless” means unconscious, asleep, or for any other reason physically unable to communicate unwillingness to an act.

(g) “Physically incapacitated” means bodily impaired or handicapped and substantially limited in ability to resist or flee.

(h) “Retaliation” includes, but is not limited to, threats of future physical punishment, kidnapping, false imprisonment or forcible confinement, or extortion.

(i) “Serious personal injury” means great bodily harm or pain, permanent disability, or permanent disfigurement.

(j) “Sexual battery” means oral, anal, or female genital penetration by, or union with, the sexual organ of another or the anal or female genital penetration of another by any other object; however, sexual battery does not include an act done for a bona fide medical purpose.

(k) “Victim” means a person who has been the object of a sexual offense.

(2)(a) A person 18 years of age or older who commits sexual battery upon, or in an attempt to commit sexual battery injures the sexual organs of, a person less than 12 years of age commits a capital felony, punishable as provided in ss. 775.082 and 921.1425. In all capital cases under this section, the procedure set forth in s. 921.1425 shall be followed in order to determine a sentence of death or life imprisonment. If the prosecutor intends to seek the death penalty, the prosecutor must give notice to the defendant and file the notice with the court within 45 days after arraignment. The notice must contain a list of the aggravating factors the state intends to prove and has reason to believe it can prove beyond a reasonable doubt. The court may allow the prosecutor to amend the notice upon a showing of good cause.

(b) A person less than 18 years of age who commits sexual battery upon, or in an attempt to commit sexual battery injures the sexual organs of, a person less than 12 years of age commits a life felony, punishable as provided in s. 775.082, s. 775.083, s. 775.084, or s. 794.0115.

-
- (3) A person who commits sexual battery upon a person 12 years of age or older, without that person's consent, and in the process thereof:
- (a) Uses or threatens to use a deadly weapon; or
  - (b) Uses actual physical force likely to cause serious personal injury, commits a life felony, punishable as provided in s. 775.082, s. 775.083, s. 775.084, or s. 794.0115.
- (4)(a) A person 18 years of age or older who commits sexual battery upon a person 12 years of age or older but younger than 18 years of age without that person's consent, under any of the circumstances listed in paragraph (e), commits a felony of the first degree, punishable by a term of years not exceeding life or as provided in s. 775.082, s. 775.083, s. 775.084, or s. 794.0115.
- (b) A person 18 years of age or older who commits sexual battery upon a person 18 years of age or older without that person's consent, under any of the circumstances listed in paragraph (e), commits a felony of the first degree, punishable as provided in s. 775.082, s. 775.083, s. 775.084, or s. 794.0115.
  - (c) A person younger than 18 years of age who commits sexual battery upon a person 12 years of age or older without that person's consent, under any of the circumstances listed in paragraph (e), commits a felony of the first degree, punishable as provided in s. 775.082, s. 775.083, s. 775.084, or s. 794.0115.
  - (d) A person commits a felony of the first degree, punishable by a term of years not exceeding life or as provided in s. 775.082, s. 775.083, s. 775.084, or s. 794.0115 if the person commits sexual battery upon a person 12 years of age or older without that person's consent, under any of the circumstances listed in paragraph (e), and such person was previously convicted of a violation of:
    - 1. Section 787.01(2) or s. 787.02(2) when the violation involved a victim who was a minor and, in the course of committing that violation, the defendant committed against the minor a sexual battery under this chapter or a lewd act under s. 800.04 or s. 847.0135(5);
    - 2. Section 787.01(3)(a)2. or 3.;
    - 3. Section 787.02(3)(a)2. or 3.;
    - 4. Section 800.04;
    - 5. Section 825.1025;
    - 6. Section 847.0135(5); or
    - 7. This chapter, excluding subsection (10) of this section.
  - (e) The following circumstances apply to paragraphs (a)-(d):
    - 1. The victim is physically helpless to resist.
    - 2. The offender coerces the victim to submit by threatening to use force or violence likely to cause serious personal injury on the victim, and the victim reasonably believes that the offender has the present ability to execute the threat.
    - 3. The offender coerces the victim to submit by threatening to retaliate against the victim, or any other person, and the victim reasonably believes that the offender has the ability to execute the threat in the future.
    - 4. The offender, without the prior knowledge or consent of the victim, administers or has knowledge of someone else administering to the victim any narcotic, anesthetic, or other intoxicating substance that mentally or physically incapacitates the victim.
    - 5. The victim is mentally defective, and the offender has reason to believe this or has actual knowledge of this fact.

-
6. The victim is physically incapacitated.
7. The offender is a law enforcement officer, correctional officer, or correctional probation officer as defined in s. 943.10(1), (2), (3), (6), (7), (8), or (9), who is certified under s. 943.1395 or is an elected official exempt from such certification by virtue of s. 943.253, or any other person in a position of control or authority in a probation, community control, controlled release, detention, custodial, or similar setting, and such officer, official, or person is acting in such a manner as to lead the victim to reasonably believe that the offender is in a position of control or authority as an agent or employee of government.
- (5)(a) A person 18 years of age or older who commits sexual battery upon a person 12 years of age or older but younger than 18 years of age, without that person's consent, and in the process does not use physical force and violence likely to cause serious personal injury commits a felony of the first degree, punishable as provided in s. 775.082, s. 775.083, s. 775.084, or s. 794.0115.
- (b) A person 18 years of age or older who commits sexual battery upon a person 18 years of age or older, without that person's consent, and in the process does not use physical force and violence likely to cause serious personal injury commits a felony of the second degree, punishable as provided in s. 775.082, s. 775.083, s. 775.084, or s. 794.0115.
- (c) A person younger than 18 years of age who commits sexual battery upon a person 12 years of age or older, without that person's consent, and in the process does not use physical force and violence likely to cause serious personal injury commits a felony of the second degree, punishable as provided in s. 775.082, s. 775.083, s. 775.084, or s. 794.0115.
- (d) A person commits a felony of the first degree, punishable as provided in s. 775.082, s. 775.083, s. 775.084, or s. 794.0115 if the person commits sexual battery upon a person 12 years of age or older, without that person's consent, and in the process does not use physical force and violence likely to cause serious personal injury and the person was previously convicted of a violation of:
1. Section 787.01(2) or s. 787.02(2) when the violation involved a victim who was a minor and, in the course of committing that violation, the defendant committed against the minor a sexual battery under this chapter or a lewd act under s. 800.04 or s. 847.0135(5);
  2. Section 787.01(3)(a)2. or 3.;
  3. Section 787.02(3)(a)2. or 3.;
  4. Section 800.04;
  5. Section 825.1025;
  6. Section 847.0135(5); or
  7. This chapter, excluding subsection (10) of this section.
- (6)(a) The offenses described in paragraphs (5)(a)-(c) are included in any sexual battery offense charged under subsection (3).
- (b) The offense described in paragraph (5)(a) is included in an offense charged under paragraph (4)(a).
- (c) The offense described in paragraph (5)(b) is included in an offense charged under paragraph (4)(b).
- (d) The offense described in paragraph (5)(c) is included in an offense charged under paragraph (4)(c).
- (e) The offense described in paragraph (5)(d) is included in an offense charged under paragraph (4)(d).

(b) จะต้องพิพากษาลงโทษจำเลยให้ได้รับการรักษาด้วยยา Medroxyprogesterone acetate (MPA) ตามตารางการบริหารที่กรมราชทัณฑ์ติดตามดูแล หากจำเลยถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานมีเพศสัมพันธ์ตามที่อธิบายไว้ในมาตรา 794.011 และจำเลยมีความผิดฐานมีเพศสัมพันธ์มาก่อนตามมาตรา 794.011

หากศาลพิพากษาให้จำเลยได้รับการรักษาด้วยยา Medroxyprogesterone acetate (MPA) โทษนั้นไม่อาจกำหนดแทนหรือลดโทษอื่นใดที่กำหนดไว้ในมาตรา 794.011. อย่างไรก็ตาม แผนการรักษาด้วย Medroxyprogesterone acetate (MPA) ศาลอาจสั่งให้จำเลยเข้ารับการตรวจทางกายภาพเมื่อมีคำร้องเป็นลายลักษณ์อักษรโดยจำเลย ให้ความยินยอมด้วยความสมัครใจ ของจำเลยในการตัดตอนทางกายภาพเพื่อเป็นการลงโทษทางเลือก

(2)(a) คำสั่งของศาลที่พิพากษาให้จำเลยเข้ารับการรักษาด้วยยา Medroxyprogesterone acetate (MPA) ภายใต้หมวดย่อย (1) จะต้องขึ้นอยู่กับคำตัดสินของผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ที่ศาลแต่งตั้งว่าจำเลยเป็นผู้สมัครที่เหมาะสมสำหรับการรักษา คำวินิจฉัยดังกล่าวจะต้องกระทำภายในไม่เกิน 60 วัน นับแต่วันที่ได้รับโทษ แม้จะมีระยะเวลาจำคุกสูงสุดตามกฎหมายดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา มาตรา 775.082 คำสั่งของศาลที่พิพากษาให้จำเลยเข้ารับการรักษาด้วยยา Medroxyprogesterone acetate (MPA) จะต้องระบุระยะเวลาการรักษาตามระยะเวลาที่กำหนดเป็นปี หรือขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของศาล จนถึงอายุของจำเลย

(7)(a) A person who is convicted of committing a sexual battery on or after October 1, 1992, is not eligible for basic gain-time under s. 944.275.

(b) Notwithstanding paragraph (a), for sentences imposed for offenses committed on or after July 1, 2023, a person who is convicted of committing or attempting, soliciting, or conspiring to commit a sexual battery in violation of this section is not eligible for basic gain-time under s. 944.275.

(c) This subsection may be cited as the “Junny Rios-Martinez, Jr. Act of 1992.”

(8) Without regard to the willingness or consent of the victim, which is not a defense to prosecution under this subsection, a person who is in a position of familial or custodial authority to a person less than 18 years of age and who:

(a) Solicits that person to engage in any act which would constitute sexual battery commits a felony of the third degree, punishable as provided in s. 775.082, s. 775.083, or s. 775.084.

(b) Engages in any act with that person while the person is 12 years of age or older but younger than 18 years of age which constitutes sexual battery commits a felony of the first degree, punishable by a term of years not exceeding life or as provided in s. 775.082, s. 775.083, or s. 775.084.

(c) Engages in any act with that person while the person is less than 12 years of age which constitutes sexual battery, or in an attempt to commit sexual battery injures the sexual organs of such person commits a capital or life felony, punishable pursuant to subsection (2).

(b) ในทุกกรณีที่เกี่ยวข้องกับจำเลยที่ถูกตัดสินให้จำคุก การบริหารการรักษาด้วย Medroxyprogesterone acetate (MPA) จะต้องเริ่มไม่ช้ากว่าหนึ่งสัปดาห์ก่อนที่จำเลยจะได้รับการปล่อยตัวจากเรือนจำหรือสถาบันอื่น ๆ

(3) กรมราชทัณฑ์ จะให้บริการที่จำเป็นในการจัดการการรักษาด้วยยา Medroxyprogesterone acetate (MPA) อย่างต่อเนื่อง

(4) ตามที่ใช้ในมาตรานี้ คำว่า "การพิพากษาลงโทษครั้งก่อน" หมายถึง การพิพากษาลงโทษซึ่งมีการพิพากษาลงโทษแยกกันก่อนที่จะมีการกำหนดโทษสำหรับความผิดในปัจจุบัน และถูกพิพากษาแยกจากการลงโทษอื่นใดที่จะนับเป็น การลงโทษก่อนหน้าตามมาตรานี้

(5) หากจำเลยที่ศาลพิพากษาให้รับการรักษาด้วย Medroxyprogesterone acetate (MPA) ล้มเหลวหรือปฏิเสธที่จะ:

(a) ปรากฏตามที่กรมราชทัณฑ์กำหนดเพื่อวัตถุประสงค์ในการบริหารยา Medroxyprogesterone acetate (MPA) หรือ

(b) อนุญาตให้มีการบริหารยา Medroxyprogesterone acetate (MPA)

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า เมื่อจำเลยถูกศาลตัดสินว่าเป็นผู้กระทำความผิด ศาลอาจกำหนดให้จำเลยเข้ารับการรักษาโดยการใช้ยา Medroxyprogesterone acetate (MPA) ศาลใช้ดุลพินิจตามความเหมาะสมได้

จากรายงานของสำนักงานกิจการยุติธรรมได้รายงานเกี่ยวกับผู้กระทำความผิดซ้ำว่าหากจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดซ้ำ ศาลต้องตัดสินให้จำเลยเข้าสู่กระบวนการรับยา (MPA) พร้อมด้วยความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ว่าจำเลยเป็นผู้ที่เหมาะสมแก่การรักษา โดยมีการพิจารณาไม่ช้ากว่า 60 วันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษาที่มีการลงโทษ และต้องระบุระยะเวลาในการรักษาไว้ให้ชัดเจนโดยเริ่มต้นไม่ช้ากว่าหนึ่งสัปดาห์ก่อนปล่อยตัวจำเลยออกจากเรือนจำ ซึ่งการรักษาด้วยยา (MPA) จะอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลตามตารางของกรมราชทัณฑ์ หากจำเลยไม่มาตามตารางนัดเพื่อเข้ารับการรักษา หรือจำเลยปฏิเสธการรักษา กฎหมายของรัฐฟลอริดา กำหนดบทลงโทษทางอาญาให้จำเลยมีความผิดระดับ 2 โดยมีโทษจำคุก 15 ปี ตามที่กำหนดในมาตรา 775.082 มาตรา 775.083 หรือมาตรา 775.084 (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2562 หน้า 28)

(3) ประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐอลาบามา

ในปี ค.ศ. 2019 รัฐอลาบามาของประเทศไทยได้มีการลงนามในกฎหมายมีชื่อว่า House Bill 379 (HB379) หรือ Code of Alabama 1975 Section 15-20A-5⁴⁸ ซึ่งมีทั้งหมด 39

⁴⁸ "Sex offenses. For the purposes of this chapter, a sex offense includes any of the following offenses:

(1) Rape in the first degree, as provided by Section 13A-6-61.

-
- (2) Rape in the second degree, as provided by Section 13A-6-62. A juvenile sex offender adjudicated delinquent of a violation of rape in the second degree is presumed to be exempt from this chapter after the juvenile has been counseled on the dangers of the conduct for which he or she was adjudicated delinquent unless the sentencing court makes a determination that the juvenile sex offender is to be subject to this chapter.
- (3) Sodomy in the first degree, as provided by Section 13A-6-63.
- (4) Sodomy in the second degree, as provided by Section 13A-6-64. A juvenile sex offender adjudicated delinquent of a violation of sodomy in the second degree is presumed to be exempt from this chapter after the juvenile has been counseled on the dangers of the conduct for which he or she was adjudicated delinquent unless the sentencing court makes a determination that the juvenile sex offender is to be subject to this chapter.
- (5) Sexual misconduct, as provided by Section 13A-6-65, provided that on a first conviction or adjudication the sex offender is only subject to registration and verification pursuant to this chapter. On a second or subsequent conviction or adjudication of a sex offense, if the second or subsequent conviction or adjudication does not arise out of the same set of facts and circumstances as the first conviction or adjudication of a sex offense, the sex offender shall comply with all requirements of this chapter. A juvenile sex offender adjudicated delinquent of a violation of sexual misconduct is presumed to be exempt from this chapter after the juvenile has been counseled on the dangers of the conduct for which he or she was adjudicated delinquent unless the sentencing court makes a determination that the juvenile sex offender is to be subject to this chapter.
- (6) Sexual torture, as provided by Section 13A-6-65.1.
- (7) Sexual abuse in the first degree, as provided by Section 13A-6-66.
- (8) Sexual abuse in the second degree, as provided by Section 13A-6-67.
- (9) Indecent exposure, as provided by Section 13A-6-68, provided that on a first conviction or adjudication of a sex offense, the sex offender is only subject to registration and verification pursuant to this chapter. On a second or subsequent conviction or adjudication of a sex offense, if the second or subsequent conviction or adjudication does not arise out of the same set of facts and circumstances as the first conviction or adjudication, the sex offender shall comply with all requirements of this chapter. A juvenile sex offender adjudicated of a violation of indecent exposure is presumed to be exempt from this chapter after the juvenile has been counseled on the dangers of the conduct for which he or she was adjudicated delinquent unless the sentencing court makes a determination that the juvenile sex offender is to be subject to this chapter.
- (10) Enticing a child to enter a vehicle, room, house, office, or other place for immoral purposes, as provided by Section 13A-6-69.
- (11) Sexual abuse of a child less than 12 years old, as provided by Section 13A-6-69.1.
- (12) Promoting prostitution in the first degree, as provided by Section 13A-12-111.
- (13) Promoting prostitution in the second degree, as provided by Section 13A-12-112.
- (14) Violation of the Alabama Child Pornography Act, as provided by Section 13A-12-191, 13A-12-192, 13A-12-196, or 13A-12-197. A juvenile sex offender adjudicated delinquent of a violation of the Alabama Child Pornography Act is presumed to be exempt from this chapter after the juvenile has been counseled on the dangers of the conduct for which he or she was adjudicated delinquent unless the sentencing court makes a determination that the juvenile sex offender is to be subject to this chapter.

-
- (15) Unlawful imprisonment in the first degree, as provided by Section 13A-6-41, if the victim of the offense is a minor, and the record of adjudication or conviction reflects the intent of the unlawful imprisonment was to abuse the minor sexually.
- (16) Unlawful imprisonment in the second degree, as provided by Section 13A-6-42, if the victim of the offense is a minor, and the record of adjudication or conviction reflects the intent of the unlawful imprisonment was to abuse the minor sexually.
- (17) Kidnapping in the first degree, as provided by subdivision (4) of subsection (a) of Section 13A-6-43, if the intent of the abduction is to violate or abuse the victim sexually.
- (18) Kidnapping of a minor, except by a parent, guardian, or custodian, as provided by Section 13A-6-43 or 13A-6-44.
- (19) Incest, as provided by Section 13A-13-3.
- (20) Transmitting obscene material to a child by computer, as provided by Section 13A-6-111.
- (21) School employee engaging in a sex act or deviant sexual intercourse with a student, or having sexual contact or soliciting a sex act or sexual contact with a student, as provided by Sections 13A-6-81 and 13A-6-82.
- (22) Foster parent engaging in a sex act, having sexual contact, or soliciting a sex act or sexual contact with a foster child, as provided by Section 13A-6-71.
- (23) Facilitating solicitation of unlawful sexual conduct with a child, as provided by Section 13A-6-121.
- (24) Electronic solicitation of a child, as provided by Section 13A-6-122.
- (25) Facilitating the on-line solicitation of a child, as provided by Section 13A-6-123.
- (26) Traveling to meet a child for an unlawful sex act, as provided by Section 13A-6-124.
- (27) Facilitating the travel of a child for an unlawful sex act, as provided by Section 13A-6-125.
- (28) Human trafficking in the first degree, as provided by Section 13A-6-152, provided that the offense involves sexual servitude.
- (29) Human trafficking in the second degree, as provided by Section 13A-6-153, provided that the offense involves sexual servitude.
- (30) Custodial sexual misconduct, as provided by Section 14-11-31.
- (31) Sexual extortion, as provided by Section 13A-6-241.
- (32) Directing a child to engage in a sex act, as provided in Section 13A-6-243.
- (33) Any offense which is the same as or equivalent to any offense set forth above as the same existed and was defined under the laws of this state existing at the time of such conviction, specifically including, but not limited to, crime against nature, as provided by Section 13-1-110; rape, as provided by Sections 13-1-130 and 13-1-131; carnal knowledge of a woman or girl, as provided by Sections 13-1-132 through 13-1-135, or attempting to do so, as provided by Section 13-1-136; indecent molestation of children, as defined and provided by Section 13-1-113; indecent exposure, as provided by Section 13-1-111; incest, as provided by Section 13-8-3; offenses relative to obscene prints and literature, as provided by Sections 13-7-160 through 13-7-175, inclusive; employing, harboring, procuring or using a girl over 10 and under 18 years of age for the purpose of prostitution or sexual intercourse, as provided by Section 13-7-1; seduction, as defined and provided by Section 13-1-112; a male person peeping into a room occupied by a female, as provided by Section 13-6-6; assault with intent to ravish, as provided by Section 13-1-46; and soliciting a child by computer, as provided by Section 13A-6-110.

ประเภท โดยกำหนดให้มีการอนุญาตให้ใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศแก่ผู้กระทำความผิดที่มีอายุมากกว่า 21 ปี ขึ้นไปในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 13 ปี ในฐานความผิดเกี่ยวกับเพศ ได้แก่ การร่วมประเวณีระหว่างพี่น้อง การกระทำอนาจาร การข่มขืนกระทำชำเรา โดยมีผู้พิพากษาเป็นผู้สั่งให้ผู้กระทำความผิดเข้ารับการรักษาด้วยการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศซึ่งเป็นการลงโทษเพิ่มเติมจากโทษอื่นที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นและเป็นเงื่อนไขสำคัญในการพักโทษอันกำหนดให้ผู้กระทำความผิดทางเพศจะต้องเริ่มเข้าสู่กระบวนการรักษาไม่น้อยกว่า 1 เดือน ก่อนที่จะได้รับการปล่อยตัวจากกรมราชทัณฑ์ภายใต้การรักษาที่ต่อเนื่องของกระทรวงสาธารณสุขเป็นผู้รับผิดชอบไปจนกว่าศาลจะพิจารณาว่าการรักษานี้ไม่มีความจำเป็นอีกต่อไป

ทั้งนี้ ก่อนเข้าสู่กระบวนการรักษาศาลจะต้องแจ้งให้ผู้กระทำความผิดทราบเกี่ยวกับผลข้างเคียงของการรักษาและจะต้องแสดงความยินยอมไว้เป็นลายลักษณ์อักษรและจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง ผู้กระทำความผิดสามารถเลือกที่จะหยุดรับการรักษาเมื่อใดก็ได้ แต่ถือว่าเป็นการละเมิดทัณฑ์บนและต้องกลับไปถูกควบคุมตัวในเรือนจำ หากผู้กระทำความผิดจงใจหยุดรับการรักษาโดยไม่ได้รับอนุญาตถือว่า มีความผิดทางอาญาประเภท ซี อาจถูกลงโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี และปรับไม่เกิน 15,000 ดอลลาร์ (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2565)

(4) ประเทศสหรัฐอเมริกา รัฐไอโอวา

(34) Any solicitation, attempt, or conspiracy to commit any of the offenses listed in subdivisions (1) to (33), inclusive.

(35) Any crime committed in Alabama or any other state, the District of Columbia, any United States territory, or a federal, military, Indian, or foreign country jurisdiction which, if it had been committed in this state under the current provisions of law, would constitute an offense listed in subdivisions (1) to (34), inclusive.

(36) Any offense specified by Title I of the federal Adam Walsh Child Protection and Safety Act of 2006 (Pub. L. 109-248, the Sex Offender Registration and Notification Act (SORNA)).

(37) Any crime committed in another state, the District of Columbia, any United States territory, or a federal, military, Indian, or foreign country jurisdiction if that jurisdiction also requires that anyone convicted of that crime register as a sex offender in that jurisdiction.

(38) Any offender determined in any jurisdiction to be a sex offender shall be considered a sex offender in this state.

(39) The foregoing notwithstanding, any crime committed in any jurisdiction which, irrespective of the specific description or statutory elements thereof, is in any way characterized or known as rape, carnal knowledge, sodomy, sexual assault, sexual battery, criminal sexual conduct, criminal sexual contact, sexual abuse, continuous sexual abuse, sexual torture, solicitation of a child, enticing or luring a child, child pornography, lewd and lascivious conduct, taking indecent liberties with a child, molestation of a child, criminal sexual misconduct, video voyeurism, or there has been a finding of sexual motivation.”

<https://law.justia.com/codes/alabama/title-15/chapter-20a/section-15-20a-5> accessed 30 April 2024

ในปี ค.ศ. 2011 รัฐไอโอวาได้กำหนดมาตรการสำหรับคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่รุนแรงซึ่งกระทำต่อเด็กอายุไม่เกิน 13 ปี โดยผู้กระทำความผิดที่ถูกศาลตัดสินว่ากระทำความผิดฐานล่วงละเมิดทางเพศอย่างร้ายแรงจะต้องเข้ารับการรักษาด้วยการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ หากเป็นการกระทำความผิดครั้งแรก ศาลจะใช้ดุลพินิจในการกำหนดให้ผู้กระทำความผิดต้องเข้ารับการรักษาด้วย Medroxyprogesterone acetate (MPA) หรือผลิตภัณฑ์ยาอื่นที่ผ่านการรับรองจากหน่วยงานทางเภสัชกรรม โดยค่าใช้จ่ายในการรักษานั้นจะเป็นความรับผิดชอบของผู้กระทำความผิดเองหรือญาติผู้เกี่ยวข้องกับผู้กระทำความผิด และการรักษานี้อาจรวมถึงการผ่าตัดตามความสมัครใจโดยถือเป็นส่วนหนึ่งของเงื่อนไขในการปล่อยตัวจากกรมราชทัณฑ์ (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2562 หน้า 31)

แต่ในกรณีที่ถูกตัดสินว่าเป็นผู้กระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ศาลจะกำหนดให้ผู้กระทำความผิดเข้ารับการรักษาด้วยการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศอันเป็นเงื่อนไขของการปล่อยตัว หรือให้เข้ารับการผ่าตัด เว้นแต่การกระทำความผิดนั้นจะไม่กระทบต่อผู้เสียหาย (Eric R. Meyer, 2014) ทั้งนี้ ไม่ปรากฏว่าต้องมีการแจ้งความยินยอมโดยลายลักษณ์อักษร และกระบวนการบำบัดรักษาจะต้องเริ่มขึ้นก่อนที่ผู้กระทำความผิดได้รับการปล่อยตัวจากที่คุมขัง ดังที่กำหนดไว้ใน Iowa Code 903B Sex Offenders Special Sentencing and Hormone Treatment Section 903B Hormonal intervention therapy — certain sex offenses.⁴⁹

⁴⁹ Iowa Code 903B 1. "A person who has been convicted of a serious sex offense may, upon a first conviction and in addition to any other punishment provided by law, be required to undergo medroxyprogesterone acetate treatment as part of any conditions of release imposed by the court or the board of parole. The treatment prescribed in this section may utilize an approved pharmaceutical agent other than medroxyprogesterone acetate. Upon a second or subsequent conviction, the court or the board of parole shall require the person to undergo medroxyprogesterone acetate or other approved pharmaceutical agent treatment as a condition of release, unless, after an appropriate assessment, the court or board determines that the treatment would not be effective. In determining whether a conviction is a first or second conviction under this section, a prior conviction for a criminal offense committed in another jurisdiction which would constitute a violation of section 709.3, subsection 1, paragraph "b", if committed in this state, shall be considered a conviction under this section. This section shall not apply if the person voluntarily undergoes a permanent surgical alternative approved by the court or the board of parole.

2. If a person is placed on probation and is not in confinement at the time of sentencing, the presentence investigation shall include a plan for initiation of treatment as soon as is reasonably possible after the person is sentenced. If the person is in confinement prior to release on probation or parole, treatment shall commence prior to the release of the person from confinement. Conviction of a serious sex offense shall constitute exceptional circumstances warranting a presentence investigation under section 901.2.

3. For purposes of this section, a "serious sex offense" means any of the following offenses in which the victim was a child who was, at the time the offense was committed, twelve years of age or younger:

a. Sexual abuse in the first degree, in violation of section 709.2.

-
- b. Sexual abuse in the second degree, in violation of section 709.3.
  - c. Sexual abuse in the third degree, in violation of section 709.4.
  - d. Lascivious acts with a child, in violation of section 709.8.
  - e. Assault with intent, in violation of section 709.11.
  - f. Indecent contact with a minor, in violation of section 709.12.
  - g. Lascivious conduct with a minor, in violation of section 709.14.
  - h. Sexual exploitation in violation of section 709.15.
  - i. Sexual exploitation of a minor, in violation of section 728.12, subsections 1 and 2.
  - j. Continuous sexual abuse of a child in violation of section 709.23.
4. The department of corrections, in consultation with the board of parole, shall adopt rules which provide for the initiation of medroxyprogesterone acetate or other approved pharmaceutical agent treatment prior to the parole or work release of a person who has been convicted of a serious sex offense and who is required to undergo treatment as a condition of release by the board of parole. The department's rules shall also establish standards for the supervision of the treatment by the judicial district department of correctional services during the period of release. Each district department of correctional services shall adopt policies and procedures which provide for the initiation or continuation of medroxyprogesterone acetate or other approved pharmaceutical agent treatment as a condition of release for each person who is required to undergo the treatment by the court or the board of parole. The board of parole shall, in consultation with the department of corrections, adopt rules which relate to initiation or continuation of medroxyprogesterone acetate or other approved pharmaceutical agent treatment as a condition of any parole or work release. Any rules, standards, and policies and procedures adopted shall provide for the continuation of the treatment until the agency in charge of supervising the treatment determines that the treatment is no longer necessary.
5. A person who is required to undergo medroxyprogesterone acetate treatment, or treatment utilizing another approved pharmaceutical agent, pursuant to this section, shall be required to pay a reasonable fee to pay for the costs of providing the treatment. A requirement that a person pay a fee shall include provision for reduction, deferral, or waiver of payment if the person is financially unable to pay the fee.
6. A person who administers medroxyprogesterone acetate or any other pharmaceutical agent shall not be liable for civil damages for administering such pharmaceutical agents pursuant to this chapter”

3.3 ตารางเปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายไทยและมาตรการทางกฎหมายต่างประเทศ

มาตรการทางกฎหมายไทยเปรียบเทียบกับมาตรการทางกฎหมายต่างประเทศ ได้แก่ สาธารณรัฐเกาหลีใต้ สหรัฐอเมริกา รัฐแคลิฟอร์เนีย รัฐฟลอริดา รัฐอลาบามา รัฐไอโอวา ได้ออกมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมฮอร์โมนเพศแก่ผู้กระทำความผิด ดังต่อไปนี้

ชื่อกฎหมายในแต่ละประเทศ	ตัวยาที่ใช้ภายใต้การควบคุมโดยหน่วยงาน	มาตรการทางกฎหมาย
1.ประเทศไทย (Thailand) -พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565	-Gonadotropin Anti-androgens (GnRH), Cyproterone acetate (CPA), Medroxyprogesterone Acetate (MPA), Luteinizing-Hormone Agonists (LHRH) antiandrogens โดยกรมราชทัณฑ์	-ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศที่บัญญัติตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 276-279, 283ทวิ, 284 (มาตรา3) -ศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด การใช้มาตรการทางการแพทย์ โดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญสาขาจิตเวชศาสตร์และอายุรศาสตร์อย่างน้อยสาขาละหนึ่งคน มีความเห็นพ้องต้องกัน ว่าจำเป็นต้องมีการใช้ยาหรือด้วยวิธีการรูปแบบอื่น หรือมาตรการอื่นในตามที่รัฐมนตรีกำหนดในกฎกระทรวงโดยข้อเสนอแนะของคณะกรรมการ (มาตรา21) -ผู้กระทำความผิดต้องให้ความยินยอม เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น (มาตรา21)

2.สาธารณรัฐเกาหลีใต้ (Korea) -เริ่มใช้ในปี ค.ศ. 2013 -Act on Pharmacologic Treatment of Sex Offenders Sexual Impulses	-Pharmacologic Treatment of Sex Impulse โดยกรมคุมประพฤติ	-ผู้กระทำความผิดที่มีอายุตั้งแต่ 19 ปี ขึ้นไป กระทำผิดทางเพศต่อผู้เยาว์อายุไม่เกิน 16 ปี -การรักษาทางการแพทย์ ได้แก่ การใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ และการรักษาทางจิตวิทยา -ใช้กับผู้กระทำความผิดที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศ -หากหลบหนีหรือไม่ปฏิบัติตามวิธีการรักษา โดยไม่มีเหตุอันควร มีโทษจำคุกตั้งแต่ 3-7 ปี หรือปรับไม่เกิน 10-20 ล้านบาท
3.สหรัฐอเมริกา รัฐฟลอริดา(Florida) -เริ่มใช้ในปี ค.ศ. 1997 - Florida's Chemical Castration Statutes 749.011	-Medroxyprogesterone Acetate (MPA) โดยกรมราชทัณฑ์	-ความผิดที่เป็นการล่วงละเมิดทางเพศทั้งหมด -การรักษาทางการแพทย์ ได้แก่ การใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ หากปฏิเสธการรักษาจำเลยมีความผิดทางอาญาโทษจำคุก 15 ปี -ศาลอาจมีคำสั่งให้ตัดอวัยวะได้หากผู้กระทำความผิดยินยอมด้วยความสมัครใจ -หากกระทำความผิดซ้ำต้องได้รับยานี้ทันที โดยไม่ต้องขอความยินยอมจากผู้กระทำความผิด
4.สหรัฐอเมริกา รัฐแคลิฟอร์เนีย (California) -เริ่มใช้ในปี ค.ศ. 1996 -California Penal Code 645	-Medroxyprogesterone Acetate (MPA) โดยกรมราชทัณฑ์	-ความผิดที่เป็นการล่วงละเมิดทางเพศทั้งหมด กระทำต่อเหยื่อที่มีอายุไม่เกิน 13 ปี -การรักษาทางการแพทย์ ได้แก่ การใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ -ผู้กระทำความผิดสามารถเลือกวิธีการตัดอวัยวะแทนการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศได้ -หากกระทำความผิดซ้ำต้องได้รับยานี้ทันที โดยไม่ต้องขอความยินยอมจากผู้กระทำความผิด

5.สหรัฐอเมริการัฐอลาบามา (Alabama) -เริ่มใช้ในปี ค.ศ. 2019 -Alabama's law, HB379 -Code of Alabama1975	-Medroxyprogesterone Acetate หรือ สารเคมีอื่นที่เป็นลักษณะเดียวกันกับ(MPA) โดยกระทรวงสาธารณสุข	-ผู้กระทำความผิดทางเพศที่มีอายุมากกว่า 21 ปีขึ้นไป กระทำต่อเด็กอายุไม่เกิน 13 ปี โดยเป็นความผิดที่กำหนดไว้ใน Section 15-20A-5, Code of Alabama 1975 ซึ่งมีทั้งหมด 39 ประเภท -การรักษาทางการแพทย์ ได้แก่ การใช้ยาเพื่อควบคุม ฮอร์โมนเพศ เป็นเงื่อนไขสำคัญในการพักการลงโทษ -หากผู้กระทำความผิดตั้งใจหยุดรับการรักษา โดยไม่ได้รับอนุญาตถือเป็นความผิดทางอาญา โทษจำคุกไม่เกิน 10 ปี ปรับไม่เกิน 15,000 ดอลลาร์ -จำเลยต้องแสดงความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรและจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมด
6.สหรัฐอเมริการัฐไอโอวา (Iowa) -เริ่มใช้ในปี ค.ศ. 2011 -Iowa Code 903B Sex Offenders Special Sentencing And Hormone Treatment	-Medroxyprogesterone Acetate หรือ ผลิตภัณฑ์ยาอื่นที่ผ่านการรับรองโดยหน่วยงานทางเภสัชกรรม	-กระทำความผิดทางเพศครั้งแรกต่อเด็กอายุไม่เกิน 13 ปี ศาลจะใช้ดุลพินิจในการให้ยาหรือให้ผ่าตัดด้วยความสมัครใจ -หากกระทำความผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศซ้ำ ผู้กระทำความผิดต้องถูกบังคับให้เข้ารับสารเคมีหรือการผ่าตัด เว้นแต่การกระทำผิดนั้นไม่กระทบต่อผู้เสียหาย -ไม่ปรากฏว่าต้องมีการแจ้งความยินยอมโดยลายลักษณ์อักษร

บทที่ 4

วิเคราะห์เปรียบเทียบปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำทางเพศที่กระทำต่อเด็ก

จากการศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศของประเทศไทยซึ่งได้กล่าวถึงไปในบทที่ 3 แก่นำมาตรการบำบัดรักษาผู้มีพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติไปจนถึงวิธีการควบคุมฮอร์โมนเพศแก่ผู้กระทำความผิดเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็ก ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์ปัญหาเปรียบเทียบกับมาตรการทางกฎหมายของไทยและต่างประเทศแล้วเห็นว่า ในแต่ละประเทศได้กำหนดเนื้อหามาตรการทางกฎหมายที่แตกต่างกันออกไป แต่มีจุดประสงค์ไปในทิศทางเดียวกันคือ เพื่อป้องกันและสร้างความปลอดภัยให้แก่สังคมโดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่การปกป้องคุ้มครองเด็กให้พ้นจากภัยอันตราย ดังนั้น มาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็ก ผู้วิจัยวิเคราะห์ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยได้ ดังต่อไปนี้

4.1 วิเคราะห์เปรียบเทียบมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็กตามกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศ

การวิเคราะห์เปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายของไทยในปัจจุบันมีการออกหลักกฎหมายเพื่อคุ้มครองความปลอดภัยให้แก่สังคมตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2565 และมีผลใช้บังคับแล้วเมื่อวันที่ 23 มกราคม พ.ศ. 2566 โดยมีหลักการสำคัญอยู่สามประการ คือ ประการที่หนึ่ง เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของสังคมไม่ให้เกิดรับอันตรายจากผู้กระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศหรือคดีที่ใช้ความรุนแรง ประการที่สอง เพื่อมุ่งฟื้นฟูแก้ไขผู้กระทำความผิดและประการที่สาม เพื่อเคารพสิทธิของผู้ต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งต่างๆ อย่างเหมาะสม ในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดมากกว่าการลงโทษผู้กระทำความผิดจึงมุ่งเน้นไปที่มาตรการ ได้แก่ 1.มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด 2.มาตรการเฝ้าระวังนักโทษเด็ดขาดภายหลังพ้นโทษ 3.มาตรการคุมขังภายหลังพ้นโทษ 4.มาตรการคุมขังฉุกเฉิน เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยของสังคมโดยการกำหนดมาตรการป้องกันที่จำเป็นเพื่อไม่ให้ผู้กระทำความผิดที่กำลังจะถูกปล่อยตัวออกจากเรือนจำไปกระทำ ความผิดซ้ำ (ปกป้อง ศรีสนธิ, 2023) แต่มาตรการทางกฎหมายดังกล่าวยังไม่เพียงพอต่อการปกป้อง

คุ้มครองเด็กที่อาจถูกล่วงละเมิดทางเพศได้ในอนาคต เมื่อได้พิจารณาศึกษาเปรียบเทียบกับมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศตามกฎหมายไทย เช่น การกระทบต่อสิทธิและเสรีภาพในชีวิตและร่างกายของบุคคลตามกฎหมายรัฐธรรมนูญ การปกป้องคุ้มครองเด็กเป็นสำคัญตามพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก วิธีการเพื่อความปลอดภัยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรการคุมประพฤติและแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดตามกฎหมายว่าด้วยกรมคุมประพฤติ มาตรการพัฒนาพฤตินิสัยผู้ต้องขังให้กลับตัวเป็นคนดีตามกฎหมายว่าด้วยกรมราชทัณฑ์ มาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำตามแนวทางของกฎหมายต่างประเทศ (นริศราแดงไผ่, 2565) กับมาตรการทางกฎหมายในต่างประเทศได้แก่ สาธารณรัฐเกาหลีใต้และประเทศสหรัฐอเมริกาในรัฐแคลิฟอร์เนีย รัฐฟลอริดา รัฐไอโอวา รัฐอลาบามา ต่างมีแนวคิดเพื่อหาวิธีการที่เหมาะสมแก่ผู้กระทำความผิดทางเพศเพื่อบำบัดรักษาทางจิตวิทยาในการควบคุมฮอร์โมนเพศหรือการบำบัดรักษาทางจิตวิทยาเป็นต้น

กรณีสาธารณรัฐเกาหลีใต้ได้ออกมาตรการลงโทษแก่ผู้กระทำความผิดทางเพศที่กระทำต่อเด็กอายุไม่เกิน 16 ปี ไว้เป็นกรณีพิเศษตั้งแต่ปี ค.ศ.2011 และยังใช้บังคับมาจนถึงปัจจุบัน เพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำของผู้มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศหรือผู้ที่ไม่สามารถควบคุมพฤติกรรมทางเพศของตนได้ (Sexual Deviants) หากผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิตประเมินแล้วเห็นว่าผู้กระทำความผิดทางเพศมีแนวโน้มที่จะกระทำความผิดซ้ำหรือเคยเป็นผู้กระทำความผิดทางเพศในรูปแบบอื่น ต้องเข้ารับการบำบัดรักษาด้วยการใช้ยาในการควบคุมฮอร์โมนเพศเพื่อลดแรงกระตุ้นหรือระงับความต้องการทางเพศควบคู่กับไปกับการบำบัดรักษาทางจิต ซึ่งมาตรการนี้ถูกนำมาใช้กับผู้กระทำความผิดที่มีอายุตั้งแต่ 19 ปี ขึ้นไป ภายใต้การควบคุมดูแลโดยหน่วยงานของกรมคุมประพฤติ ซึ่งหากมีการยกเลิกคำสั่งการรักษาการแพทย์คณะกรรมการของกรมคุมประพฤติจะทำการตรวจสอบคำสั่งและต้องได้รับความเห็นจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเพื่อตรวจสอบการรักษาและประเมินว่าการรักษานี้มีแนวโน้มในการกระทำความผิดซ้ำอีกหรือไม่ จึงสามารถช่วยลดการก่ออาชญากรรมทางเพศต่อเด็กและเยาวชนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2565) ซึ่งแตกต่างจากมาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยในการควบคุมดูแลผู้กระทำความผิดทางเพศให้เข้ารับการบำบัดรักษาด้วยการใช้ยาภายใต้หน่วยงานการกำกับดูแลของกรมราชทัณฑ์ อีกทั้งตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ยังไม่ได้มีการบัญญัติเกี่ยวกับการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็กไว้เป็นการเฉพาะเหมือนอย่างเช่นกรณีของกฎหมายสาธารณรัฐเกาหลีใต้ ตามพระราชบัญญัติฯ ดังกล่าว บัญญัติไว้ในมาตรา 3 และมาตรา 19 รวมเป็นการกระทำความผิดซ้ำทางเพศทั่วไป โดยไม่ได้แยกความผิดเกี่ยวกับเพศที่ทำกับเด็กเป็นบทเฉพาะ

อย่างไรก็ตาม นักวิชาการอาจมองว่าด้านการเคารพสิทธิ การลงโทษผู้กระทำความผิด สาธารณรัฐเกาหลีใต้เป็นการทารุณโหดร้ายและขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชนในบางประการ แต่ในขณะเดียวกันมีการรายงานจากวารสารทางการแพทย์ของสาธารณรัฐเกาหลีใต้ในปี ค.ศ. 2013 ระบุว่า การฉีดยาเพื่อลดฮอร์โมนทางเพศดังกล่าวย่อมมีประสิทธิภาพต่อการบังคับใช้กฎหมายและลดอัตราการกระทำความผิดซ้ำทางเพศได้เป็นอย่างดี (BBC NEWS ไทย, 2022) ซึ่งในกรณีที่ผู้กระทำความผิด หลบหนีไม่มาเข้ารับการรักษาโดยไม่มีเหตุอันควรหรือไม่ปฏิบัติตามวิธีการรักษาหรือทำให้ ประสิทธิภาพของยาในการรักษาและควบคุมฮอร์โมนทางเพศลดลง จะมีโทษจำคุกตามกฎหมายตั้งแต่ 3 ปี จนถึง 7 ปี หรือมีโทษปรับตั้งแต่ 10 ล้านบาท จนถึง 20 ล้านบาท ตามที่ระบุไว้ในมาตรา 35 ของ พระราชบัญญัติการรักษาทางเภสัชวิทยาของผู้กระทำความผิดทางเพศแรงกระตุ้นทางเพศเป็นกรณี เฉพาะเพื่อป้องกันเด็ก จึงเห็นได้ว่าการลงโทษของสาธารณรัฐเกาหลีใต้ได้ให้ความสำคัญไปที่การ ป้องกันการก่ออาชญากรรมทางเพศที่กระทำต่อเด็กและเยาวชนเป็นการเฉพาะ

เมื่อได้พิจารณาเปรียบเทียบกับมาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยจะเห็นได้ว่า การลงโทษผู้กระทำความผิดทางเพศไม่จำเป็นต้องอาศัยปัจจัยเรื่องการเบี่ยงเบนทางเพศมาประกอบการ พิจารณา เนื่องจากประเทศไทยในปี พ.ศ. 2567 นี้ เป็นสังคมแห่งยุคสมัยใหม่ที่กำลังเปิดกว้างและให้ การยอมรับเรื่องความหลากหลายทางเพศมากขึ้น แต่ในเรื่องของความแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัดจน ก็คือเรื่องของความยินยอมในการใช้มาตรการทางแพทย์กับผู้กระทำความผิดด้วยการฉีดยาควบคุม ฮอร์โมนเพศเพื่อให้ผู้กระทำความผิดเข้าสู่กระบวนการบำบัดรักษาทางชีววิทยาไม่ว่าจะเป็นการกระทำ ความผิดทางเพศในครั้งแรกหรือกระทำความผิดซ้ำทางเพศในเรื่องเดิมพระราชบัญญัติมาตรการ ป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 ก็ยังต้อง พิจารณาเรื่องความยินยอมของผู้กระทำความผิดเป็นสำคัญ ซึ่งมาตรการป้องกันการกระทำความผิด ซ้ำของประเทศไทยยังคงคำนึงถึงสิทธิและเสรีภาพของผู้กระทำความผิดแก่การให้ความคุ้มครองสิทธิ เพื่อดำเนินการให้สอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชนและปฏิบัติตามกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิ พลเมืองและสิทธิทางการเมือง (ICCPR) ที่ประเทศไทยเข้าร่วมเป็นภาคี

นอกจากนี้ เมื่อเปรียบเทียบมาตรการของประเทศไทยกับประเทศสหรัฐอเมริกากรณีการ ป้องกันผู้กระทำความผิดซ้ำทางเพศ พบว่ามาตรการของประเทศไทยแตกต่างจากมาตรการทาง กฎหมายของสหรัฐอเมริกาในรัฐฟลอริดา ได้กำหนดมาตรการลงโทษสำหรับผู้กระทำความผิด ทางเพศเป็นครั้งแรก โดยให้อำนาจศาลในการใช้ดุลพินิจสั่งให้ผู้กระทำความผิดเข้ารับการรักษาด้วย การใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ แต่หากเป็นการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ มาตรการทางกฎหมายของรัฐฟลอริดาตามพระราชบัญญัติแห่งรัฐฟลอริดาว่าด้วยการใช้ยาเพื่อควบคุม ฮอร์โมนเพศ (Florida Castration Statutes) กำหนดให้ศาลต้องมีคำสั่งให้ผู้กระทำความผิดเข้ารับ การรักษาด้วยการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศโดยไม่ต้องขอความยินยอมจากผู้กระทำความผิดอีก

อีกทั้งไม่มีการแทนที่โทษจำคุกหรือการลดโทษอื่นๆ และหากผู้กระทำความผิดปฏิเสธการรักษาหรือไม่ มาปรากฏตัวตามที่กฎหมายกำหนดย่อมมีโทษจำคุกให้จำเลยมีความผิดทางอาญาระดับ 2 มีซึ่ง กำหนดโทษจำคุกไว้ 15 ปี ตามมาตรา 775.082 มาตรา 775.083 หรือมาตรา 775.084

กรณีมาตรการทางกฎหมายของสหรัฐอเมริกาในรัฐฟลอริดาได้เปิดโอกาสให้ผู้กระทำความผิดทางเพศสามารถเลือกวิธีการทำหมันทางกายภาพได้โดยการตัดอวัยวะทิ้งเพื่อเป็นการลงโทษแบบทางเลือกโดยไม่ต้องถูกจำคุกหรือได้รับการพักการลงโทษ แต่วิธีการดังกล่าวนี้ผู้กระทำความผิดต้องลงลายมือชื่อไว้เป็นลายลักษณ์อักษรว่าตนได้ทราบและยินยอมด้วยความสมัครใจที่จะเข้ารับการตัดอวัยวะ ซึ่งในปัจจุบันวิธีการนี้มักไม่ได้รับการยอมรับเนื่องจากอาจส่งผลกระทบต่อสิทธิมนุษยชน และกระทบต่อสิทธิเสรีภาพขั้นพื้นฐานของพลเมือง (Civil Liberties Grounds) จึงเห็นได้ว่าแม้มาตรการทางกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาในรัฐฟลอริดาจะไม่ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องอายุของผู้เสียหายไว้เป็นกรณีพิเศษ แต่วัตถุประสงค์ของกฎหมายดังกล่าวมุ่งคุ้มครองและป้องกันผู้เสียหายไม่ให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศขึ้นอีกในอนาคต จึงใช้มาตรการขั้นเด็ดขาดแก่ผู้กระทำความผิดซ้ำเพื่อให้เข้ารับการรักษาด้วยการใช้ยาโดยไม่ต้องขอความยินยอม ดังนั้น มาตรการดังกล่าวจะขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชนหรือละเมิดสิทธิและเสรีภาพของผู้กระทำความผิดหรือไม่ ไม่สำคัญเพราะมาตรการทางกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาในรัฐฟลอริดาให้ความสำคัญกับการปกป้องผู้เสียหายไม่ให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำ ซึ่งแตกต่างจากกฎหมายของประเทศไทยที่แม้จะออกพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 มาใช้บังคับเพื่อลดอัตราการกระทำความผิดซ้ำและแก้ไขปัญหาการก่ออาชญากรรมทางเพศวางหลักให้ผู้กระทำความผิดที่มีพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติต้องได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแม้ว่าผู้นั้นจะเป็นผู้กระทำความผิดเป็นครั้งแรกก็ตาม แต่ยังคงอยู่ภายใต้มาตรการทางกฎหมายให้กระทำได้อีกเฉพาะกรณีที่ผู้กระทำความผิดได้ให้ความยินยอมไว้เป็นสำคัญ

อย่างไรก็ตาม มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศของประเทศสหรัฐอเมริกาในรัฐฟลอริดา มีความคล้ายคลึงกับมาตรการทางกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาในรัฐแคลิฟอร์เนีย ในเรื่องของ การกระทำความผิดทางเพศในครั้งแรก กำหนดให้ศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการออกคำสั่งได้ แต่มีข้อแตกต่างกันเพิ่มเติมคือ มาตรการทางกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาในรัฐแคลิฟอร์เนีย ได้กำหนดอายุขั้นต่ำของผู้เสียหายไว้ชัดเจนว่า หากเป็นการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระต่อเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี ขึ้นไปศาลจะต้องลงโทษผู้กระทำความผิดโดยมีคำสั่งให้เข้ารับการรักษาด้วยการใช้ยา โดยไม่ต้องขอความยินยอมจากผู้กระทำความผิดทางเพศ ซึ่งเป็นมาตรการขั้นเด็ดขาดที่บังคับศาลไม่อาจใช้ดุลพินิจได้ ภายใต้การควบคุมดูแลของกรมราชทัณฑ์

ล่าสุดของประเทศสหรัฐอเมริกาในรัฐอลาบามา ได้ลงนามประกาศมาตรการทางกฎหมาย House Bill 379 (HB379) ในปี พ.ศ.2562 ผ่านหลักเกณฑ์ทางกฎหมายมีเนื้อหาที่กำหนดให้ใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศแก่ผู้กระทำความผิดทางเพศที่มีอายุมากกว่า 21 ปี ขึ้นไปกระทำความผิดทางเพศต่อเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี เป็นเงื่อนไขสำคัญของการพักการลงโทษซึ่งผู้กระทำความผิดต้องลงลายมือชื่อรับทราบเพื่อให้ความยินยอมไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ภายใต้ความรับผิดชอบการดำเนินการรักษาของหน่วยงานกระทรวงสาธารณสุข แต่อย่างไรก็ดี มาตรการทางกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา เปิดโอกาสให้ผู้กระทำความผิดสามารถเลือกที่จะหยุดรับการรักษาด้วยการใช้ยาเพื่อหยุดควบคุมฮอร์โมนเพศเมื่อใดก็ได้ แต่ต้องเข้ารับโทษตามกฎหมายกลับเข้าสู่เรือนจำเพื่อควบคุมตัวตามเดิม และหากผู้กระทำความผิดตั้งใจหยุดรับการรักษาโดยไม่ได้รับอนุญาต มีความผิดทางอาญาประเภท ซี ที่มีโทษจำคุกไม่เกิน 10 ปีและปรับไม่เกิน 15,000 ดอลลาร์ จึงเห็นได้ว่ามาตรการทางกฎหมายของรัฐอลาบามาเป็นมาตรการที่เปิดกว้างและให้สิทธิในการเลือกแก่ผู้กระทำความผิดทางเพศหากต้องการพักโทษโดยไม่ถูกบังคับทางกฎหมาย

สำหรับมาตรการทางกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาในรัฐไอโอวา ที่กำหนดหลักเกณฑ์ให้ผู้กระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่ได้กระทำต่อเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปีขึ้นไป ต้องถูกบังคับให้เข้ารับการรักษาด้วยการใช้ยาหรือมีคำสั่งให้ผู้กระทำความผิดซ้ำทางเพศเข้ารับการรักษา โดยไม่ต้องขอความยินยอมจากผู้กระทำความผิด เว้นเสียแต่การกระทำผิดนั้นไม่กระทบต่อผู้เสียหาย โดยไม่สนใจเรื่องของการละเมิดสิทธิเสรีภาพหรือขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชนหรือไม่ ถือเป็นมาตรการทางกฎหมายขั้นเด็ดขาดของรัฐไอโอวาเพื่อปกป้องความเสียหายที่อาจขึ้นในอนาคตกับเด็กได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เมื่อเปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยและมาตรการทางกฎหมายของต่างประเทศ อันได้แก่ สาธารณรัฐเกาหลีใต้ และประเทศสหรัฐอเมริกาในรัฐต่างๆ ดังกล่าว จากการศึกษาค้นคว้าผู้วิจัยเห็นว่า มาตรการทางกฎหมายของพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 ยังต้องปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้เกิดความชัดเจนและครอบคลุมแก่ประเด็นปัญหาทางกฎหมายตามมาตรการในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำทางเพศที่ได้กระทำต่อเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี โดยปรับให้มีการเพิ่มรูปแบบแก่การกำหนดความรับผิดชอบในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็กไว้เป็นการเฉพาะเพื่อป้องกันความเสียหายที่อาจกับเด็กเป็นกรณีพิเศษ ซึ่งผู้วิจัยจึงเห็นว่า ควรนำมาตรการทางการแพทย์มาใช้บังคับกับผู้กระทำความผิดทางเพศซ้ำที่กระทำต่อเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี โดยไม่ต้องขอความยินยอมจากผู้กระทำความผิดอีก เพื่อเป็นการเปิดประตูบานแรกให้แก่การค้นหาสาเหตุของปัญหาและแก้ไขฟื้นฟูปรับลดระดับฮอร์โมนเทสโทสเตอโรนของผู้กระทำความผิดทางเพศเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำที่อาจเกิดขึ้นได้ในอนาคต ทั้งยังเป็นการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดอย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสม

สำหรับผู้กระทำความผิดที่มีพฤติกรรมทางเพศในกามวิปริต ดีกว่าการแก้ไขปัญหาในภายหลังจากการกระทำความผิด เพื่อให้เป็นไปตามหลักทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรม (Crime Control Model) ในการควบคุมระงับและปราบปรามการก่ออาชญากรรมแก่ผู้กระทำความผิดที่มีลักษณะเฉพาะราย เพื่อให้สอดคล้องกับบริบทของสังคมไทยในปัจจุบันที่เกิดความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น แต่ไม่ต้องการให้เกิดอาชญากรรมทางเพศซ้ำต่อเหยื่อที่เป็นเด็กอีก

ผู้วิจัยเห็นว่า การนำมาตราการทางการแพทย์มาใช้บังคับกับผู้กระทำความผิดซ้ำทางเพศที่กระทำต่อเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี นั้นนั้นไม่ถือเป็นการทารุณโหดร้ายหรือขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชน เนื่องจากมองว่า มาตราการทางการแพทย์ที่นำมาใช้ได้กระทำภายใต้กรอบระยะเวลาเพียงชั่วคราวเท่านั้นและผ่านการควบคุมการดำเนินการจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญคอยดูแลอยู่ตลอดการรักษาตามขั้นตอนของกระบวนการ ซึ่งศาลสิทธิมนุษยชนในยุโรปให้ความเห็นว่า หากการจำกัดสิทธิเสรีภาพนั้นเป็นไปเพื่อความปลอดภัยของสังคม จะไม่ถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิของผู้อื่น เหมือนดังเช่นมาตรการทางกฎหมายในต่างประเทศที่ให้ความสำคัญต่อการปกป้องคุ้มครองเด็กและเพื่อสร้างความปลอดภัยให้แก่สังคมรวมถึงการแก้ไขปัญหาลดอัตราการกระทำความผิดซ้ำ

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบกฎหมายของประเทศต่างๆ ข้างต้น จะเห็นได้ว่ามาตรการทางกฎหมายของประเทศไทย ยังมีข้อจำกัดในหลายเรื่องและพบปัญหาในทางปฏิบัติตัวอย่างเช่น ตามประมวลอาญาเกี่ยวกับวิธีการเพื่อความปลอดภัยตามมาตรา 39 ในเรื่องการห้ามเข้าเขตที่กำหนดของผู้กระทำความผิดยังขาดเจ้าหน้าที่ของรัฐในการเฝ้าระวัง ส่วนมาตรการกักกันตามมาตรา 40 ให้ศาลออกคำสั่งกักกันผู้กระทำความผิดได้เมื่อกระทำความผิดมาแล้วอย่างน้อยสามครั้ง ทำให้ไม่สามารถป้องกันผู้กระทำความผิดที่มีความเสี่ยงสูงที่จะกระทำความผิดซ้ำได้ทันท่วงที และข้อจำกัดของพระราชบัญญัติคุมประพฤติ พ.ศ. 2559 มีขึ้นเพื่อใช้ในการคุมประพฤติผู้กระทำความผิดหรือผู้อยู่ในระหว่างรอการลงโทษหรือปล่อยตัวชั่วคราว ซึ่งประกอบด้วยพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2560 ย่อมถูกจำกัดการบังคับใช้กฎหมายภายในเรือนจำให้บังคับโทษแก่นักโทษไว้เป็นการทั่วไป (ปกป้องศรีสนธิ, 2564) ซึ่งการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดเฉพาะรายจะกระทำได้ต้องใช้มาตรการขั้นเด็ดขาดกับผู้กระทำความผิด จึงทำให้พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565 จึงมีความสำคัญต่อกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของประเทศไทยเป็นอย่างมากเพื่อตัดความสามารถของผู้กระทำความผิดไม่ให้กลับไปกระทำความผิดอีก แต่อย่างไรก็ดี ยังคงต้องติดตามกันต่อไปว่าจะมีประสิทธิผลเพียงพอต่อการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำหรือไม่ เนื่องจากมาตรการทางกฎหมายดังกล่าวได้ประกาศใช้บังคับได้เพียงสองปี ยังขาดรายละเอียดในบางเรื่องให้ศึกษา หรือการกระทำความผิดในบางประการยังไม่เกิดขึ้นให้เห็นเป็นประจักษ์

4.2 วิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็ก

เมื่อได้พิจารณาและศึกษามาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยเกี่ยวกับมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ผู้วิจัยเห็นว่า วัตถุประสงค์ที่สำคัญของกฎหมายในการใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดทางเพศตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 ของมาตรา 19 แห่งพระราชบัญญัตินี้ เป็นมาตรการที่มีขึ้นเพื่อต้องการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดให้ไม่หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำอีก แต่มาตรการดังกล่าวยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอเพื่อปกป้องคุ้มครองเด็กให้ครอบคลุมและรอดพ้นจากการก่ออาชญากรรมทางเพศที่อาจเกิดขึ้นได้ในหลายรูปแบบจากผู้ที่มีพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติ ประเภทที่หลงใหลในการมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเด็ก ซึ่งเป็นอาการอย่างหนึ่งของภาวะจิตเภท “พีโดฟีเลีย” ซึ่งในทางการแพทย์นับว่าเป็นโรคชนิดหนึ่งแต่ในทางกฎหมายอาจเป็นสาเหตุหลักในการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็ก

จากการศึกษาพบว่ามาตรการทางกฎหมายในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดมีความสำคัญต่อระบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญาเป็นอย่างมาก ในการปกป้องคุ้มครองเด็กจากการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ เนื่องจากการใช้มาตรการทางการแพทย์เหมาะสมแก่การแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด เพื่อให้เป็นไปตามหลักทฤษฎีการกำหนดความผิดทางอาญาเพื่อแก้ไขฟื้นฟู (Rehabilitation) ซึ่งมาตรา 19 (1) ของกฎหมายวางหลักให้การใช้มาตรการทางการแพทย์แก่ผู้กระทำความผิดได้ก็ต่อเมื่อเป็นการกระทำความผิดตามที่ระบุไว้ในบทบัญญัติของมาตรา 3 และจะใช้มาตรการทางการแพทย์ได้ต่อเมื่อผู้กระทำความผิดให้ความยินยอม เว้นแต่กฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่นตามหลักกฎหมายในมาตรา 21 ดังนั้น จึงเห็นได้ว่ามาตรการทางกฎหมายในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดนั้นมีความสำคัญต่อการปกป้องคุ้มครองเด็กเพื่อให้ผู้กระทำความผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศได้เข้าสู่กระบวนการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดเพื่อป้องกันปัญหาในการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศในอนาคต จึงจำเป็นต้องกำหนดมาตรการทางการแพทย์แก่ผู้กระทำความผิดทางเพศที่กระทำต่อเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี ไว้เป็นกรณีพิเศษ ซึ่งกระบวนการต่างๆตามขั้นตอนทางกฎหมายของพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 ให้อำนาจหน้าที่แก่เจ้าพนักงานและหน่วยงานต่างๆมีบทบาทกับมาตรการทางกฎหมายเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำดังต่อไปนี้

1) บทบาทของพนักงานอัยการในประเทศไทย

การร้องขอให้ศาลมีคำสั่งใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูแก่ผู้กระทำความผิด กฎหมายกำหนดบทบาทให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องขอใช้มาตรการในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด พร้อมทั้งระบุเหตุผลไว้ในความเห็นและคำสั่งที่กำหนดตามข้อบังคับของอัยการสูงสุด ซึ่งให้อำนาจพนักงานอัยการสามารถยื่นคำร้องต่อศาลได้ในสามช่วงระยะเวลา คือ 1. ก่อนยื่นคำร้อง 2. ขณะไต่สวนคำร้อง 3. ระหว่างดำเนินการตามมาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด เพื่อให้พนักงานอัยการได้มีระยะเวลาในการพิจารณาคำร้องและเพื่อให้ทราบถึงสาเหตุของการกระทำความผิดเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงที่เพียงพอต่อการพิจารณาทำความเห็นและทำคำสั่งเกี่ยวกับการขอให้ศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูว่ามีเหตุจำเป็นหรือมีเหตุอันสมควรแก่การใช้มาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำหรือไม่ อีกทั้ง พนักงานอัยการยังมีอำนาจในการขอให้พนักงานสอบสวนหรือกรมราชทัณฑ์หรือกรมคุมประพฤติ ทำการสอบสวนหรือตรวจสอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเพื่อทราบถึงสาเหตุของการกระทำความผิด นอกจากนี้ พนักงานอัยการอาจขอให้มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกมาตรการแก้ไขฟื้นฟูได้ หลังจากได้รับรายงานผลการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดจากกรมราชทัณฑ์

2) บทบาทของศาลในประเทศไทย

ในการพิจารณาและออกคำสั่งของศาลเกี่ยวกับการให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดทางเพศนั้นจะใช้มาตรการดังกล่าวกับผู้กระทำความผิดทางเพศได้ต่อเมื่อ ศาลพิพากษาว่า จำเลยกระทำความผิดจริงโดยไม่รอกการลงโทษจำคุกหรือรอกการกำหนดโทษไว้และมีความจำเป็นที่จะต้องใช้มาตรการตามคำร้องดังกล่าวในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ ซึ่งศาลอาจให้พนักงานคุมประพฤติดำเนินการสืบเสาะหรือพินิจหรือเรียกให้นักจิตวิทยาหรือแพทย์ผู้เชี่ยวชาญที่ทำการตรวจผู้ต้องหาแล้วมาให้ถ้อยคำหรือจัดส่งเอกสารตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกา ให้ศาลระบุคำสั่งและเหตุผลไว้ในคำพิพากษาและในหมายจำคุก

โดยมาตรการทางการแพทย์ที่ใช้แก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดนั้น ศาลจะคำนึงถึงพฤติการณ์แห่งความรุนแรงของคดีสาเหตุแห่งการกระทำความผิด ประวัติการกระทำความผิด ภาวะแห่งจิตใจ ความปลอดภัยของผู้เสียหายและสังคม รวมถึงโอกาสในการกระทำความผิดซ้ำ ซึ่งจะเริ่มดำเนินการตามขั้นตอนในระหว่างที่จำเลยรับโทษอยู่ในเรือนจำต่อเนื่องไปจนกว่าจะพ้นโทษออกจากเรือนจำและเข้าสู่มาตรการเฝ้าระวังภายหลังพ้นโทษเมื่อพ้นสามปีนับจากวันพ้นโทษ ประกอบกับผู้กระทำความผิดไม่มีประวัติการกระทำความผิดซ้ำภายในระยะที่กำหนดในหมวดความผิดที่กฎหมายกำหนด จึงจะมีคำสั่งให้หยุดการใช้ยาลดระดับฮอร์โมนเพศลง แต่อย่างไรก็ดี ศาลอาจสั่งให้ผู้กระทำความผิดสามารถให้ยาจิตเวชอื่นต่อไปได้ เมื่อศาลมีคำสั่งเปลี่ยนแปลงแก้ไขหรือยกเลิกมาตรการแก้ไขฟื้นฟู ให้ออกหมายจำคุกใหม่โดยระบุคำสั่งดังกล่าวไว้ในหมายจำคุกด้วย ซึ่งประเทศไทยนำมาตรการดังกล่าวมาจากสาธารณรัฐฝรั่งเศสอันเป็นต้นแบบในการยกร่างมาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดโดยตัวยานำมาใช้ในการควบคุมระดับฮอร์โมนเทสโทสเตอโรนในปัจจุบันประกอบไปด้วย Gonadotropin

Antiandrogens(GnRH), Cyproterone acetate(CPA), Medroxyprogesterone Acetate(MPA), Luteinizing-Hormone Agonists (LHRH) antiandrogens (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2562)

3) บทบาทของกรมราชทัณฑ์ในประเทศไทย

ในการดำเนินการของพนักงานเจ้าหน้าที่กรมราชทัณฑ์เป็นผู้รับผิดชอบในการดำเนินการตามคำสั่งศาลและจัดทำรายงาน ผลของการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด พร้อมทั้งเสนอความเห็นต่อพนักงานอัยการอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้งตามหลักในมาตรา 20 และให้ดำเนินการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดตามมาตรการทางการแพทย์ผ่านผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมอย่างน้อยสองคนให้ความเห็นพ้องต้องกันซึ่งต้องเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในสาขาจิตเวชศาสตร์และอายุรศาสตร์อย่างน้อยสาขาละหนึ่งคน ในการให้ความเห็นว่าเป็นต้องมีการใช้ยาแก้ผู้กระทำความผิดหรือด้วยวิธีการรูปแบบอื่น โดยมาตรการดังกล่าวยังต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานของความยินยอมของผู้กระทำความผิดเป็นสำคัญ เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ตามหลักในมาตรา 21 เพื่อให้สอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชนและไม่เป็นการละเมิดต่อกฎหมาย (ปกป้อง ศรีสนิท, 2564)

แต่อย่างไรก็ดี เมื่อได้พิจารณามาตรการทางกฎหมายของไทยแล้ว จะเห็นได้ว่ายังไม่มีมาตรการแก้ไขฟื้นฟูต่อผู้กระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี โดยไม่ต้องขอความยินยอมจากผู้กระทำความผิดเป็นสำคัญกำหนดไว้เป็นกรณีพิเศษ เพื่อปกป้องคุ้มครองเด็กที่อาจตกเป็นเหยื่อในกามอาชญากรรมทางเพศของผู้กระทำความผิดอีกในอนาคต

เมื่อได้วิเคราะห์ถึงมาตรการทางกฎหมายในต่างประเทศ จะเห็นได้ว่ามาตรการทางกฎหมายของสาธารณรัฐเกาหลีใต้ กำหนดอำนาจหน้าที่ให้พนักงานอัยการดำเนินการโดยการยื่นคำร้องต่อศาล ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการบำบัดผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ เพื่อให้ศาลพิจารณาและออกคำสั่งให้เป็นไปตามขั้นตอนที่ได้รับการยอมรับกันในทางการแพทย์เพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบข้างเคียงทางกายภาพ จึงต้องอยู่ภายใต้การประเมินและวินิจฉัยโดยผู้เชี่ยวชาญร่วมกับการรักษาทางจิตวิทยาควบคู่กัน เพื่อทำให้เกิดประสิทธิภาพในการรักษาเนื่องจากฤทธิ์ของยา (Psychotherapy) จะไปยับยั้งการทำงานโดยการส่งผ่านต่อมใต้สมองให้ลดการผลิตฮอร์โมนเทสโทสเตอโรนจากลูกอัณฑะทำให้อวัยวะเพศแข็งตัวได้ยาก โดยจะให้ยาตามการวินิจฉัยและใบสั่งยาของแพทย์ร่วมกับการรักษาทางจิตวิทยาหรือวิธีการอื่นซึ่งควบคุมโดยผู้เชี่ยวชาญด้านสุขภาพจิต ซึ่งมีเจ้าพนักงานคุมประพฤติเป็นผู้ดำเนินการภายใต้การกำกับดูแลคำสั่งดังกล่าวจากพนักงานอัยการอีกชั้นหนึ่ง โดยเริ่มรับการรักษาภายใน 2 เดือนก่อนที่จะได้รับการปล่อยตัว เมื่อศาลพิจารณาคำร้องขอจากพนักงานอัยการแล้ว หากศาลเห็นว่ามีความเหมาะสม ที่ต้องได้รับการบำบัดรักษาทางการแพทย์ ศาลจะกำหนดระยะเวลาในการรักษาได้จนถึงเวลา 15 ปีและต้องระบุข้อเท็จจริงที่ชัดเจนไว้ในคำพิพากษา

นอกจากนี้มาตรการการป้องกันการกระทำผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็กของประเทศสหรัฐอเมริกาในรัฐต่างๆ ตัวอย่างเช่น รัฐฟลอริดา รัฐแคลิฟอร์เนีย รัฐไอโอวา รัฐอลาบามา ได้มีมาตรการทางกฎหมายในการบำบัดรักษาด้วยการใช้ยากับผู้กระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็ก ซึ่งในแต่ละรัฐให้ความสำคัญกับเหยื่อที่เป็นเด็กไว้เป็นกรณีพิเศษดังต่อไปนี้

มาตรการทางกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ในรัฐแคลิฟอร์เนีย ให้อำนาจศาลสามารถใช้ดุลพินิจในการกำหนดโทษแก่ผู้กระทำความผิด ให้เข้ารับการบำบัดรักษาโดยการใช้อาได้ในเฉพาะคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำในครั้งแรกเท่านั้น หากเป็นการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำกับเด็กอายุต่ำกว่า 13 ปี กำหนดให้ศาลไม่สามารถใช้ดุลพินิจได้เนื่องจากกฎหมายกำหนดบทบังคับให้ศาลต้องมีคำสั่งลงโทษผู้กระทำความผิดทางเพศ ให้เข้ารับการรักษาด้วยการใช้ยาหรือการให้ใช้ยาร่วมกับการพักการลงโทษ โดยไม่ต้องขอความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้กระทำความผิด

ในส่วนมาตรการทางกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ในรัฐฟลอริดา กฎหมายได้วางหลักให้ผู้พิพากษามีอำนาจในการออกคำสั่งแก่ผู้กระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศด้วยการใช้ยาและกำหนดบทลงโทษไว้เป็นกรณีเฉพาะเจาะจง โดยให้จำเลยได้รับการบำบัดรักษาด้วยยาเพื่อลดฮอร์โมนเพศ จากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญที่ศาลเป็นผู้แต่งตั้งขึ้นเพื่อพิจารณาและกำหนดมาตรการที่เหมาะสม และต้องกำหนดระยะเวลาไว้ให้ชัดเจนภายใน 60 วัน นับแต่วันมีคำพิพากษา เมื่อแพทย์ผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่า ผู้กระทำความผิดมีความเหมาะสมแก่การเข้ารับการรักษาด้วยการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ Medroxyprogesterone acetate (MPA) โดยจะเริ่มภายใน 1 สัปดาห์ก่อนปล่อยตัวผู้กระทำความผิดออกจากเรือนจำหรือสถาบันอื่นโดยศาลจะต้องระบุระยะเวลาเป็นจำนวนปีที่ชัดเจนภายใต้ความดูแลของกรมราชทัณฑ์

สำหรับมาตรการทางกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ในรัฐอลาบามา วางหลักให้อำนาจแก่ศาลในการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศแก่ผู้กระทำความผิดที่อายุมากกว่า 21 ปีขึ้นไป มากำหนดเป็นเงื่อนไขสำคัญในการพักการลงโทษของผู้กระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็กอายุไม่เกิน 13 ปี แต่ก่อนเข้าสู่กระบวนการศาลจะต้องแจ้งให้ผู้กระทำความผิดทราบเกี่ยวกับผลของการรักษาและผลข้างเคียงจากการใช้ยาซึ่งผู้กระทำความผิดจะต้องให้ความยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรและจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบออกค่าใช้จ่ายเองทั้งหมดก่อนดำเนินการ ศาลจะมีคำสั่งให้ใช้ยากับนักโทษอย่างน้อยหนึ่งเดือน ก่อนปล่อยตัวออกจากเรือนจำอีกทั้งต้องรับการรักษาต่อเนื่องไปจนกว่าศาลจะพิจารณาว่าการรักษานั้นไม่มีความจำเป็นอีกต่อไปและมีคำสั่งให้ยกเลิกการรักษา ภายใต้การดูแลของกระทรวงสาธารณสุขซึ่งเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบและดำเนินการรักษา (สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, 2565) ดังนั้นหากผู้กระทำความผิดตั้งใจหยุดรับการรักษาโดยไม่ได้รับ

อนุญาตถือเป็นความผิดทางอาญามีโทษจำคุกและโทษปรับ (สำนักงานกิจการยุติธรรม, 2562) เมื่อได้วิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายของรัฐออลาบามาแล้วเห็นว่า มีความคล้ายคลึงกับมาตรการทางกฎหมายของประเทศไทย เรื่องการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศมาใช้บังคับได้นั้นยังต้องอยู่บนพื้นฐานของความยินยอมจากผู้กระทำความผิดเป็นสำคัญเพื่อใช้ในการประกอบการพิจารณาขอลดโทษ ขอพักการลงโทษหรือเพื่อประโยชน์อื่นใดที่ส่งผลให้ผู้กระทำความผิดได้รับการปล่อยตัวก่อนกำหนดตามหลักกฎหมายมาตรา 21 วรรคสองของพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการทำ ความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565

นอกจากนี้เมื่อได้พิจารณามาตรการทางกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ในรัฐโอไฮโอ ที่กำหนดมาตรการทางกฎหมายไว้ว่า ศาลจะใช้ดุลพินิจในการใช้ยาหรือกำหนดให้ทำการผ่าตัดได้โดย ความสมัครใจของผู้กระทำความผิดทางเพศที่รุนแรงในครั้งแรกที่กระทำต่อเด็กอายุไม่เกิน 13 ปี ก็ได้ แต่อย่างไรก็ดี หากเป็นการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ กฎหมายกำหนดให้ศาลมี อำนาจในการสั่งให้ผู้กระทำความผิดต้องเข้าสู่กระบวนการใช้ยาหรือการผ่าตัด โดยไม่ปรากฏว่าต้อง แสดงความยินยอมไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

เมื่อได้วิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายของประเทศไทยกับมาตรการทางกฎหมายใน ต่างประเทศ จะเห็นได้ว่ามาตรการในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศที่ กระทำต่อเด็ก ตามพระราชบัญญัติดังกล่าว ยังต้องขอความยินยอมจากผู้กระทำความผิดเป็นปัจจัย สำคัญ ในการนำตัวผู้กระทำความผิดเข้าสู่กระบวนการทางกฎหมายในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำ ความผิดเพื่อให้เป็นไปตามมาตรการทางการแพทย์ในการควบคุมฮอร์โมนเพศเพื่อป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำ

ดังนั้น เพื่อให้เป็นไปตามหลักทฤษฎีการกำหนดความผิดทางอาญาเพื่อแก้ไขฟื้นฟู ผู้กระทำความผิดทางเพศ (Rehabilitation) และเพื่อให้สอดคล้องกับหลักทฤษฎีการควบคุม อาชญากรรม(Crime Control Model) ในการควบคุมระงับและปราบปรามการก่ออาชญากรรมแก่ ผู้กระทำความผิดที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะราย เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับมาตรการทางกฎหมายใน การใช้บังคับแก่มาตรการทางการแพทย์ตามมาตรา 19 (1) จึงเห็นควรแก้ไขเพิ่มเติมเป็น มาตรา 19 (1/1) เพื่อให้เกิดความชัดเจนแก่การนำมาตราทางการแพทย์มาใช้บังคับกับการกระทำความผิดซ้ำของผู้ กระทำความผิดทางเพศที่กระทำต่อเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี ไว้เป็นกรณีเฉพาะเจาะจง โดยไม่ต้องขอ ความยินยอมจากผู้กระทำความผิดเป็นสำคัญอีกต่อไป หากเป็นการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิด เกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็กหรือผู้กระทำความผิดที่มีพฤติกรรมเข้าข่ายกามวิปริต (Pedophilia) ซึ่ง ในกฎหมายต่างประเทศ เช่น อินโดนีเซีย โปแลนด์ กำหนดให้การกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิด เกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็ก การใช้มาตรการทางกฎหมายไม่ต้องขอความยินยอมจากผู้กระทำ ความผิดและไม่ถือเป็นการละเมิดสิทธิของผู้กระทำความผิดในการสืบพันธุ์อีกด้วย เนื่องจากกรม

ราชทัณฑ์จะดำเนินการให้แพทย์ผู้เชี่ยวชาญทำการเก็บตัวอย่างน้ำเชื้อหรือสเปิร์มจากจำเลยเก็บไว้เพื่อสำหรับการทำเด็กหลอดแก้ว (In-vitro Fertilization: IVF) ในอนาคต (Sapatto Hermnaw & Spud Arjoz Hananto, 2022)

จากการศึกษาผู้วิจัยพบว่า การใช้มาตรการทางการแพทย์แก่ผู้กระทำความผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ยังไม่ครอบคลุมเพียงพอถึงสภาพปัญหาแก่การลดโอกาสของการกระทำ ความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ เนื่องจากการบังคับใช้กฎหมายในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศนั้น แม้จะกำหนดโทษจำคุกไว้สูงเพศใดก็ตาม หากผู้กระทำความผิดไม่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูที่ตรงจุดย่อมไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดได้ อีกทั้งการลงโทษจำคุกย่อมส่งผลกระทบต่อระยะยาวต่อเรือนจำรวมถึงการใช้งบประมาณจำนวนมากในการดูแลนักโทษที่ล้นเรือนจำและยังอาจเพิ่มมากขึ้นอีก⁵⁰ เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศจีนและประเทศอินเดียแล้วนับว่าประเทศไทยมีจำนวนผู้ต้องขังสูงเป็นอันดับหกในแถบทวีปเอเชีย⁵¹ ดังนั้น จึงควรนำวิธีการอื่นแก่การลงโทษผู้กระทำความผิดซ้ำทางเพศด้วยการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศภายใต้มาตรการทางการแพทย์โดยการใช้ บังคับแทนการลงโทษด้วยวิธีการจำคุกเพื่อตัดโอกาสไม่ให้ผู้นั้นกระทำความผิดซ้ำได้อีกและเพื่อปกป้องคุ้มครองเด็กที่อาจตกเป็นเหยื่อได้ในอนาคตซึ่งช่วยลดอัตราการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ (ปราโมทย์ เสริมศีลธรรม, 2564 หน้า 65)

กรณีการใช้มาตรการทางการแพทย์โดยไม่ต้องขอความยินยอมจากผู้กระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็ก มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการลดโอกาสในการก่ออาชญากรรมทางเพศในอนาคต เพื่อให้ผู้กระทำความผิดซ้ำได้เข้าสู่มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันการกระทำ ความผิดซ้ำเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศเทสโทสเทอโรนและลดความต้องการทางเพศภายใต้การกำกับดูแลจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญอย่างใกล้ชิด สามารถป้องกันการเกิดผลกระทบต่อสุขภาพและให้ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับขั้นตอนในการรักษา การใช้ยาเพื่อลดระดับฮอร์โมนเพศนั้นไม่ทำให้ สูญเสียสมรรถภาพทางเพศอย่างถาวร เนื่องจากเป็นการใช้ยาที่มีกำหนดระยะเวลาอย่างชัดเจนและ แน่นนอน ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางของศาลสิทธิมนุษยชนยุโรประบุไว้ว่า การจำกัดเสรีภาพเพื่อความ ปลอดภัยของสังคมส่วนรวมไม่ถือเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน หากมีการดำเนินการเพื่อให้ ความคุ้มครองความปลอดภัยและประโยชน์ของสาธารณะ

ดังนั้น การใช้มาตรการทางการแพทย์เพื่อป้องกันการกระทำความผิดทางเพศซ้ำเป็นการ คุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของเด็ก ซึ่งถือเป็นทรัพยากรสำคัญต่อการพัฒนาของประเทศไทยในอนาคต

⁵⁰ กรมราชทัณฑ์ “รายงานสถิติผู้ต้องราชทัณฑ์ทั่วประเทศสำรวจ ณ วันที่ 1 เมษายน 2567” สถิติผู้ต้องราชทัณฑ์ (correct.go.th) http://www.correct.go.th/rt103pdf/report_result.php?date=2024-04-01&report=

⁵¹ ในทวีปเอเชียประเทศไทยมีจำนวนผู้ต้องขังเป็นรองเพียงแค่ประเทศจีนและประเทศอินเดีย <https://www.prisonstudies.org/>

เป็นการดำเนินการตามมาตรการขั้นเด็ดขาดเพื่อป้องกันการก่ออาชญากรรมทางเพศที่มุ่งเป้าไปที่เด็กและ
อาจส่งผลกระทบต่อสังคมโดยรวมจึงเป็นเรื่องที่จำเป็นและควรดำเนินการอย่างจริงจัง

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

บทสรุป

ปัญหาการกระทำความผิดซ้ำในคดีทางเพศที่กระทำต่อเด็กเป็นประเด็นที่สร้างความวิตกกังวลในสังคมไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เพราะปัญหาการกระทำความผิดทางเพศที่มุ่งกระทำต่อเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี เป็นปัญหาอาชญากรรมที่สร้างผลกระทบทั้งต่อสังคม การเมืองและเศรษฐกิจของประเทศ พฤติกรรมของผู้กระทำความผิดทางเพศต่อเด็กไม่เพียงแต่ละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานของเด็ก แต่ยังส่งผลกระทบอย่างรุนแรงต่อพัฒนาการทางร่างกาย จิตใจและสังคมของเหยื่อ การกระทำที่เป็นปัญหาการกระทำความผิดซ้ำในคดีเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็กนี้มักมีที่มาจากปัจจัยที่ซับซ้อน เช่น ปัญหาสุขภาพจิต สภาพแวดล้อมทางสังคม และการบังคับใช้กฎหมายที่ยังไม่เพียงพอ ในหลายกรณีการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องหาในคดีเกี่ยวกับเพศสะท้อนถึงช่องว่างในระบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญาและการแก้ไขฟื้นฟูสมรรถภาพของผู้กระทำผิดไม่ให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำ ความท้าทายในการป้องกันปัญหานี้ยังเกี่ยวข้องกับการขาดความรู้ความเข้าใจที่ลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับสาเหตุและรูปแบบของพฤติกรรมของผู้กระทำความผิด รวมถึงข้อจำกัดในการให้ความช่วยเหลือและปกป้องเหยื่อที่เป็นเด็กอย่างเป็นระบบ

ที่ผ่านมารัฐได้กำหนดมาตรการทางกฎหมายในการออกพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 มาใช้บังคับแก่ผู้กระทำความผิดในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศเพื่อแก้ไขปัญหาและคุ้มครองสังคมให้ปลอดภัย แต่ยังคงพบปัญหาที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ ผู้มีพฤติกรรมทางเพศที่ผิดปกติสาเหตุเกิดมาจากความผิดปกติของระดับฮอร์โมนเทสโทสเตอโรนที่ทำหน้าที่ผลิตและควบคุมฮอร์โมนในร่างกายหากมีปริมาณมากผิดปกติจะทำให้เกิดความต้องการทางเพศสูงมากกว่าคนทั่วไป (hyper sexuality) และอาจส่งผลกระทบต่อความผิดปกติทางเคมีในสมอง เมื่อได้ถูกกระตุ้นจากสภาพแวดล้อมทางสังคมจึงทำให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่สมควรในทางเพศได้ง่าย

งานนิพนธ์นี้จึงมุ่งศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาการกระทำความผิดซ้ำในคดีเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็ก โดยเน้นที่ปัจจัยที่ส่งเสริมให้เกิดการกระทำซ้ำ รวมถึงแนวทางการแก้ไขปัญหาเพื่อสร้างระบบที่สามารถป้องกันและฟื้นฟูอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งในมิติของกฎหมาย การบำบัด และการ

ป้องกันเหยื่ออาชญากรรมทางเพศที่เป็นเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี เพื่อสร้างสังคมที่ปลอดภัยสำหรับเด็กในระยะยาว

จากการศึกษาพบว่า กรณีการนำมาตรการทางการแพทย์มาใช้บังคับเพื่อควบคุมฮอโรโมนเพศแก่ผู้กระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่ได้กระทำต่อเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี เพื่อตัดโอกาสไม่ให้ผู้กระทำความผิดได้หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำได้อีก มาตรการทางการแพทย์นี้ ยังไม่ชัดเจนเพียงพอ และยังไม่สามารถที่จะหยุดยั้งผู้กระทำความผิดทางเพศที่มุ่งจะกระทำต่อเด็กได้ ผู้กระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็กจะต้องถูกลงโทษหนักกว่าการกระทำความผิดทางเพศโดยทั่วไป เพื่อให้อาชญากรรมหมดความสามารถที่จะกระทำความผิดทางเพศต่อเด็กในทุกรูปแบบ การป้องกันสังคมให้ปลอดภัยจากการก่ออาชญากรรมย่อมดีกว่าการคิดหาวิธีการลงโทษแก่อาชญากรเมื่อความผิดนั้นได้เกิดขึ้นแล้ว อย่างไรก็ตาม หากนำวิธีการตัดอวัยวะมาใช้บังคับแก่ผู้กระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็กอาจเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนกรณีกระทำการทรมานและทารุณโหดร้ายอันเป็นการละเมิดอนุสัญญาระหว่างประเทศ

สำหรับปัญหาทางกฎหมายในงานนิพนธ์นี้ คือ มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดเพื่อป้องกันการกระทำความผิดซ้ำตามมาตรา 19 และมาตรา 21 ควรกำหนดความชัดเจนต่อการใช้มาตรการทางการแพทย์เกี่ยวกับผู้กระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็ก โดยไม่จำเป็นต้องขอความยินยอมจากผู้กระทำความผิด เพื่อกำหนดมาตรการไว้เป็นกรณีพิเศษต่อการปกป้องคุ้มครองเด็กที่อาจตกเป็นเหยื่อในอนาคต การลงโทษจำคุกทางกฎหมายอาญาเพียงอย่างเดียวจึงยังไม่เพียงพอต่อการแก้ไขปัญหากการกระทำความผิดซ้ำ ดังนั้น มาตรการทางการแพทย์จึงมีบทบาทสำคัญในการเพิ่มประสิทธิภาพต่อระบบกระบวนการยุติธรรมทางอาญาของไทยให้เกิดความเหมาะสมต่อการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดในรูปแบบที่แตกต่างกันเป็นกรณีเฉพาะราย แต่การที่พระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 ไม่ได้กำหนดมาตรการให้ชัดเจนเพียงพอต่อการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปีเท่าที่ควร ผู้วิจัยจึงต้องการพัฒนามาตรการเพื่อให้สอดคล้องกับหลักการและเพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็กอย่างแท้จริงต่อการปกป้องคุ้มครองเด็กให้ได้รับความปลอดภัยทั้งทางร่างกายและจิตใจ เพราะเด็กเป็นทรัพยากรที่สำคัญในการพัฒนาประเทศชาติ

ทั้งนี้ ผลการวิจัย พบว่าการนำมาตรการทางการแพทย์มาใช้เพื่อแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามมาตรา 19 และมาตรา 21 ของพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 ยังมีข้อจำกัดในการขอความยินยอมจากผู้กระทำความผิดเป็นสำคัญ จึงจะผ่านเข้าสู่ขั้นตอนของกระบวนการทางการแพทย์เพื่อตรวจรับวินิจฉัยจากแพทย์ผู้เชี่ยวชาญผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม เพื่อประเมินการ

วินิจฉัยทางด้านร่างกายและจิตใจอันเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการรักษา รวมถึงการแจ้งขั้นตอนวิธีการรักษาผลข้างเคียงต่างๆ เพื่อให้ผู้กระทำความผิดได้ทราบและเข้าใจตามขั้นตอนรวมทั้งป้องกันการถูกละเมิดสิทธิและเสรีภาพของผู้กระทำความผิด จึงเห็นได้ว่ามาตรการในการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดนั้นแตกต่างจากมาตรการลงโทษผู้กระทำความผิด โดยมุ่งเน้นที่การป้องกันไม่ให้เกิดความเสียหายแก่สังคมและการนิรโทษเพื่อลดฮอว์โมนเพศนั้นไม่ใช่การลงโทษที่ทารุณโหดร้ายไม่ขัดกับหลักสิทธิมนุษยชนหรือศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ซึ่งมีลักษณะเป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนที่ไม่ได้ทำขึ้นเพื่อดำเนินคดีอาญา จึงสามารถดำเนินการได้ตามที่คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้ให้ความเห็นไว้

ผลกระทบต่อเหยื่อที่เป็นเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี เป็นผู้ถูกกระทำต้องถูกกระทบกระเทือนจากเหตุการณ์นั้นอย่างรุนแรงและในบางกรณีอาจมีภาวะป่วยทางจิตนำไปสู่ภาวะซึมเศร้าหรือทำให้เกิดโรค Post-traumatic Stress Disorder (PTSD) จากความผิดปกติทางอารมณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังพบเหตุการณ์ความรุนแรงที่สะเทือนใจเป็นภาวะความผิดปกติทางจิตเวช หรือบางกรณีอาจเกิดสภาวะแทรกซ้อนจากการติดเชื้อไวรัสมาจากผู้กระทำความผิด และต้องถูกสังคมนครหานั่งทั้งที่ไม่ได้เป็นผู้ก่อเหตุและไม่ได้แม้แต่สิทธิในการเลือกว่าจะให้ความยินยอมหรือไม่ ในขณะที่กฎหมายของต่างประเทศตัวอย่างเช่น สาธารณรัฐเกาหลีใต้และสหรัฐอเมริกาในรัฐฟลอริดา รัฐแคลิฟอร์เนีย รัฐอลาบามา รัฐไอโอวา ต่างได้ออกมาตรการให้ใช้บังคับแก่กรณีที่ผู้กระทำความผิดทางเพศได้กระทำต่อเด็กไว้เป็นอย่างดี และได้บัญญัติไว้เป็นกรณีเฉพาะเพื่อปกป้องคุ้มครองเด็กจากการถูกกระทำอาชญากรรมเพศ

กล่าวโดยสรุปสำหรับงานวิจัยนี้ แสดงให้เห็นถึงสภาพปัญหาทางกฎหมายที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและพบปัญหาทางกฎหมายในข้างต้น จึงเห็นควรปรับปรุงแก้ไขมาตรการทางกฎหมายตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565 ในมาตรา 19 และมาตรา 21 เพื่อให้เกิดความสอดคล้องการแก้บังคับใช้มาตรการทางการแพทย์แก่กรณีผู้กระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศที่กระทำต่อเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี โดยไม่จำเป็นต้องขอความยินยอมจากผู้กระทำความผิดแต่อย่างใด เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและพัฒนาการบังคับใช้กฎหมายให้มีมาตรการที่เข้มข้นยิ่งขึ้น เพื่อปกป้องคุ้มครองเด็กที่อาจตกเป็นเหยื่อจากภัยอันตรายให้ได้มากที่สุดและสร้างความปลอดภัยแก่สังคม

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษามาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศในประเทศไทย มาตรการทางกฎหมายต่างประเทศ และข้อพิจารณาต่างๆ ที่ได้วิเคราะห์แล้วจากข้อมูลในข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้เสนอแนวทางสำหรับงานวิจัยมีข้อแก้ไขปรับปรุง มาตรการทางกฎหมายได้ ดังต่อไปนี้

1) การแก้ไขเพิ่มเติมข้อความในมาตรา 19 ของพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565

จากเดิมมาตรา 19

บัญญัติว่า “ในคดีที่มีการฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 3 ให้พนักงานอัยการมีอำนาจยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดในระหว่างรับโทษจำคุกเพื่อป้องกันมิให้กระทำความผิดซ้ำ โดยจะขอรวมกันไปในการฟ้องคดีดังกล่าว หรือก่อนศาลมีคำพิพากษาก็ได้

มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ได้แก่

(1) มาตรการทางการแพทย์”

แก้ไขเพิ่มเติม เป็น

“มาตรา 19 ในคดีที่มีการฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดตามที่ระบุไว้ในมาตรา 3 ให้พนักงานอัยการมีอำนาจยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดในระหว่างรับโทษจำคุกเพื่อป้องกันมิให้กระทำความผิดซ้ำ โดยจะขอรวมกันไปในการฟ้องคดีดังกล่าว หรือก่อนศาลมีคำพิพากษาก็ได้

มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง ได้แก่

(1) มาตรการทางการแพทย์

(1/1) มาตรการทางการแพทย์แก่ผู้กระทำความผิดทางเพศได้กระทำต่อเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี”

2) การแก้ไขเพิ่มเติมข้อความในมาตรา 21 ของพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ.2565

จากเดิมมาตรา 21

บัญญัติว่า “มาตรการทางการแพทย์ที่ศาลมีคำสั่งตามมาตรา 19 (1) ให้ดำเนินการโดยผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมอย่างน้อยสองคนซึ่งมีความเห็นพ้องต้องกัน ทั้งนี้ ต้องเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ

ในสาขาจิตเวชศาสตร์และสาขาอายุรศาสตร์อย่างน้อยสาขาละหนึ่งคน หากผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเห็นว่าจำเป็นต้องมีการใช้ยาหรือด้วยวิธีการรูปแบบอื่น ให้กระทำได้เฉพาะเมื่อผู้กระทำความผิดยินยอม เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น”

แก้ไขเพิ่มเติมเป็น

“มาตรา 21 มาตรการทางการแพทย์ที่ศาลมีคำสั่งตามมาตรา 19 (1) ให้ดำเนินการโดยผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมอย่างน้อยสองคนซึ่งมีความเห็นพ้องต้องกัน ทั้งนี้ ต้องเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญในสาขาจิตเวชศาสตร์และสาขาอายุรศาสตร์อย่างน้อยสาขาละหนึ่งคน หากผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเห็นว่าจำเป็นต้องมีการใช้ยาหรือด้วยวิธีการรูปแบบอื่น ให้กระทำได้เฉพาะเมื่อผู้กระทำความผิดยินยอม เว้นแต่จะมีกฎหมายบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้ใช้มาตรการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดตามมาตรา 19 (1/1) ให้ดำเนินการตามมาตรการทางการแพทย์ โดยไม่ต้องขอความยินยอมจากผู้กระทำความผิด”

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- Amnesty International Thailand. (2564). ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน. Retrieved from <https://pridi.or.th/th/content/2021/09/841>
- BBC NEWS ไทย. (2022). มาตราการ "ฉีดยาให้ฝ่อ" ป้องกันทำผิดซ้ำคดีทางเพศ-ความรุนแรง ในต่างประเทศ หลังสภาไทยผ่านกฎหมาย. Retrieved from <https://www.bbc.com/thai/thailand-62133333>
- Eric R. Meyer. (2014). *A New Typology in Sex-Offender Legislation: An Exploration of All Laws That Affect Sex Offenders in Nebraska and Iowa*. University of Nebraska at Omaha,
- Online PPTV. (2563). มุมมองนักวิชาการอาชญาวิทยา ปม"เพิ่มโทษคดีข่มขืน". Retrieved from <https://www.pptvhd36.com/news/%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B9%80%E0%B8%94%E0%B9%87%E0%B8%99%E0%B8%A3%E0%B9%89%E0%B8%AD%E0%B8%99/125741>
- Sapatto Hermnaw, & Spud Arjoz Hananto. (2022). Competition of chemical castration punishment for child sex offenders : case in Indonesia.
- TheFloridaLegislature. (2023). The 2023 Florida Statutes (including Special Session C). Retrieved from http://www.leg.state.fl.us/statutes/index.cfm?App_mode=Display_Statute&Search_String=&URL=0700-0799/0794/Sections/0794.0235.html
- Unicef Thailand. (2019). อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กคืออะไรครบ 30 ปีแล้ว ที่อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กถือกำเนิดขึ้น. Retrieved from <https://www.unicef.org/thailand/th/what-is-crc>
- กรมคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพ กระทรวงยุติธรรม. (2562). สิทธิมนุษยชนและกฎหมายที่ควรทราบสำหรับผู้ปฏิบัติงานด้านความมั่นคง.
- กลุ่มพัฒนาระบบบริหาร สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน. (2564). ชุดความรู้เรื่องสิทธิมนุษยชน. Retrieved from <https://asdd.mol.go.th/news/%E0%B8%8A%E0%B8%B8%E0%B8%94%E0%B8%4%E0%B8%A7%E0%B8%B2%E0%B8%A1%E0%B8%A3%E0%B8%B9%E0%B9%89>

[%E0%B9%80%E0%B8%A3%E0%B8%B7%E0%B9%88%E0%B8%AD%E0%B8%87%E0%B8%AA%E0%B8%B4%E0%B8%97%E0%B8%98%E0%B8%B4%E0%B8%A1%E0%B8%99%E0%B8%B8%E0%B8%A9%E0%B8%A2%E0%B8%8A%E0%B8%99-%E0%B8%AA%E0%B8%B4%E0%B8%97%E0%B8%98%E0%B8%B4%E0%B9%81%E0%B8%A5%E0%B8%B0%E0%B9%80%E0%B8%AA%E0%B8%A3%E0%B8%B5%E0%B8%A0%E0%B8%B2%E0%B8%9F%E0%B8%95%E0%B8%B2%E0%B8%A1%E0%B8%A3%E0%B8%B1%E0%B8%90%E0%B8%98%E0%B8%A3%E0%B8%A3%E0%B8%A1%E0%B8%99%E0%B8%B9%E0%B8%8D-%E0%B8%AA%E0%B8%99%E0%B8%98%E0%B8%B4%E0%B8%AA%E0%B8%B1%E0%B8%8D%E0%B8%8D%E0%B8%B2%E0%B8%AB%E0%B8%A5%E0%B8%B1%E0%B8%81%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B8%AB%E0%B8%A7%E0%B9%88%E0%B8%B2%E0%B8%87%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B9%80%E0%B8%97%E0%B8%A8%E0%B8%94%E0%B9%89%E0%B8%B2%E0%B8%99%E0%B8%AA%E0%B8%B4%E0%B8%97%E0%B8%98%E0%B8%B4-%E0%B8%A1%E0%B8%99%E0%B8%B8%E0%B8%A9%E0%B8%A2%E0%B8%8A%E0%B8%99%E0%B8%97%E0%B8%B5%E0%B9%88%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B9%80%E0%B8%97%E0%B8%A8%E0%B9%84%E0%B8%97%E0%B8%A2%E0%B8%A0%E0%B8%B2%E0%B8%84%E0%B8%B5](#)

กฤษฐิติ อรุณสุตา. (2021). แนววินิจฉัยของศาลฎีกาเกี่ยวกับการสอบสวนที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
DECISIONS OF THE SUPREME COURT INVOLVING UNLAWFUL INVESTIGATIONS.
 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,

คนีธรร เลิศนภาวงศ์. (2558). ความหมาย “การทรมาน และการประตบัติ หรือการลงโทษอื่นที่โหดร้าย
 ไร้มนุษยธรรม หรือที่ย่ำยีศักดิ์ศรี”. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,

ชนิสรา อร่ามพงษ์. (2556). การกำหนดความผิดและโทษทางอาญารฐานคุกคามเฝ้าติดตามและข่มขู่ทาง
 อินเทอร์เน็ต.

ณัฐวิวัฒน์ สุทธิโยธิน. (2554). ทฤษฎีการลงโทษ. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช,

นริศรา แดงไฟ. (2565). มาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ

ในความผิดเกี่ยวกับเพศและความผิดที่ใช้ความรุนแรง. Retrieved from

https://www.ocs.go.th/static/content/right/resources/20240228BGXHGJKD_448.pdf

นวพรรษ บุญชาญ. (2562). รู้ทันพีดีพีเลีย. Retrieved from

<https://th.rajanukul.go.th/%E0%B8%82%E0%B9%88%E0%B8%B2%E0%B8%A7%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B8%8A%E0%B8%B2%E0%B8%AA%E0%B8%B1%E0%B8%A1%E0%B8%9E%E0%B8%B1%E0%B8%99%E0%B8%98%E0%B9%8C/%E0%B8%A3%E0%B8%B9%E0%B9%89%E0%B8%97%E0%B8%B1%E0%B8%99%E0%B8%9E%E0%B8%B5%E0%B9%82%E0%B8%94%E0%B8%9F%E0%B8%B5%E0%B9%80%E0%B8%A5%E0%B8%B5%E0%B8%A2-%E0%B9%80%E0%B8%94%E0%B8%A5%E0%B8%B4%E0%B8%99%E0%B8%B4%E0%B8%A7%E0%B8%AA%E0%B9%8C>

เนตรนภิส ลายทิพย์. (2017). มาตรการทางกฎหมายในการบำบัดรักษาผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, Retrieved from

http://ethesisarchive.library.tu.ac.th/thesis/2017/TU_2017_5701031881_9114_9417.pdf

เนตรนภิส ลายทิพย์. (2560). มาตรการทางกฎหมายในการบำบัดรักษาผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,

ปกป้อง ศรีสนิท. (2023). มีอะไรในกฎหมาย : กฎหมายป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ. Retrieved from <https://www.the101.world/public-protection-from-serious-offenders/>

ปกป้อง ศรีสนิท. (2564). แนวทางการปรับปรุงกฎหมายเพื่อป้องกันอันตรายจากผู้กระทำความผิดหรือผู้พันโทษที่มี

พฤติกรรมเป็นภัยต่อสังคมระยะที่ 1. วารสารนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ปราโมทย์ เสริมศีลธรรม. (2564). “หลักเกณฑ์ในการกำหนดโทษทางอาญา”

ภายใต้โครงการสนับสนุนสารสนเทศเพื่อการทำงานของสมาชิกวุฒิสภา.

ผ่องพรรณ ไพบรรณรัตน์. (2559). หลักสิทธิมนุษยชนทางธุรกิจ. Retrieved from

https://www.constitutionalcourt.or.th/occ_web/ewt_dl_link.php?nid=8839

พีระศักดิ์ พอจิต. (2559). หลักสิทธิมนุษยชน เรื่อง : สิทธิมนุษยชนในหลายมิติ.

เพิ่มพูล สีมารักษ์. (2565). มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ :

ศึกษารณการกระทำความผิดของผู้กระทำความผิดที่มี

ความผิดปกติทางจิตในความผิดต่อชีวิตและต่อร่างกาย. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,

ภัทริดา สุขุณณ์. (2564). บทวิเคราะห์รัฐธรรมนูญเรื่องสิทธิเด็กเยาวชนและบุคคลในครอบครัว.

Retrieved from

[https://www.parliament.go.th/ewtadmin/ewt/elaw_parcy/ewt_dl_link.php?nid=1](https://www.parliament.go.th/ewtadmin/ewt/elaw_parcy/ewt_dl_link.php?nid=156)

- รณกรณ์ บุญมี. (2565). บทวิเคราะห์ร่างพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง.
- โรจน์ศักดิ์ การณ. (2563). ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการกระทำความผิดซ้ำของผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำจังหวัดสกลนคร. มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร,
- วรัญญา เสวานิต. (2560). ผู้ป่วยโรคใคร่เด็กกับขอบเขตความรับผิดชอบทางอาญา : ศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
- วศินี กมลวารินทร์. (2558). มาตรการบำบัดผู้กระทำความผิดทางเพศด้วยวิธีการใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศ. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต,
- วิลาสินี ฝนดี. (2020). โรคเครียดภายหลังเผชิญเหตุการณ์สะเทือนขวัญกับจิตวิทยาเชิงบวก Post-Traumatic Stress Disorder and Positive Psychology.
- ศิลปชัย สีสัตถธรรม และวงศกร เพิ่มผล. การศึกษาปัจจัย และแนวทางป้องกัน ตามหลักเบญจศีลเพื่อส่งเสริมการไม่กระทำความผิดซ้ำ ของผู้ต้องขังในเรือนจำจังหวัดสมุทรปราการ. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี, 2564, 24-25.
- ส.สีมา. (2565). พีโดฟีเลีย เรียกอีกอย่างว่า “โรครักเด็ก” หรือจะเป็นพฤติกรรมผิดปกติ-วิตถารอีกแบบ. ศิลปวัฒนธรรม. Retrieved from https://www.silpa-mag.com/culture/article_7066#google_vignette
- สวธา สงเพชร. (2561). แนวทางการขึ้นทะเบียนผู้กระทำความผิดทางเพศที่เหมาะสมกับประเทศไทย. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
- สหธน รัตนไพจิตร. (2527). ความประสงค์ของการลงโทษทางอาญา: ศึกษาเฉพาะประเทศไทยสมัยใช้. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
- สำนักงานกิจการยุติธรรม (2562). กรอบกฎหมายและมาตรการในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีทางเพศ. 14.
- สำนักงานกิจการยุติธรรม. (2562). กรอบกฎหมายและมาตรการในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีทางเพศ. Retrieved from
- สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร, ส. (2565). การใช้ยาเพื่อควบคุมฮอร์โมนเพศในการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในคดีความผิดเกี่ยวกับเพศ. 7-10.
- สุพิศ ปราณีตพลกรัง. (2566). กฎหมายป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ.
- สุริศา นิยมรัตน์. (2560). ความผิดทางอาญา: กรณีการคุกคามทางเพศ. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์,
- อนุสรณ์ ชุมเปีย. (2565). ปัญหาทางกฎหมายตามพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำในความผิดเกี่ยวกับเพศหรือที่ใช้ความรุนแรง พ.ศ. 2565. Retrieved from

http://www.lawgrad.ru.ac.th/AbstractsFile/6424013003/1694491206240e45b03d0d03cbc5d4cf524a915eb8_abstract.pdf

อโนทัย ศรีดาวเรือง. (2557). การคุ้มครองสิทธิและสวัสดิภาพของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด
อาญา:ศึกษากรณีอำนาจศาลเยาวชนและครอบครัวในการโอนคดีตามมาตรา 97 วรรคสอง.
มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต,

อภิวัฒน์ วรรณโรจน์. (2565). การเพิ่มโทษความรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นจากสินค้าที่ไม่ปลอดภัย
ในประมวลกฎหมายอาญา : ศึกษาเฉพาะสินค้าประเภทผลิตภัณฑ์ลดน้ำหนัก. มหาวิทยาลัย
ธุรกิจบัณฑิต,

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล   เนปจุน จันทร์ศิริ
วัน เดือน ปี เกิด   24 พฤศจิกายน 2534
สถานที่อยู่ปัจจุบัน   32/88 หมู่บ้านเดอะไพน์โคน ถนนบางแสนสาย4 เนื้อ ตำบลแสนสุข
                                          อำเภอเมืองชลบุรี จังหวัดชลบุรี 20130
ประวัติการศึกษา   นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยบูรพา
                                          ประกาศนียบัตรวิชาว่าความ
                                          เนติบัณฑิตไทย

